BAIRD T. SPALDING

Modelul divin

Traducere din limba franceză:
Elena Gugian

EDITURA HERALD
București

Viziune grafică:
Victor Isarov

Coperta I. Leonardo da Vinci,
Studiu pentru Cina de taină, c. 1495
190x149 mm, Castelul Windsor.

Prelucrare text:
Radu Andone

Corectură:
Sabina Deac

© Drepturile asupra prezentei versiuni în limba română aparţin Editurii Herald. Reproducerea integrală sau parţială a textului sau a ilustraţiilor din această carte poate fi făcută numai cu acordul editorului.

MODELUL DIVIN

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naţionale a României

SPALDING, T. BAIRD
Modelul divin/Baird T. Spalding;
trad.: Elena Gugian
ed.: Aurelian Scrima
Bucureşti: Herald, 2003
160 p; 19,5/13 cm (Romanul iniţiatic)
ISBN 973-9453-55-4

I. Gugian Elena (trad.)
II. Scrima Aurelian (ed.)

821.111-97=135.1

Sursa folosită pentru
realizarea prezentei ediţii:

Baird T. Spalding
LES DERNIERS MOTS
© Baird Spalding
Éditions Robert Laffont
Paris, 1985

Această carte este dedicată cu dragoste Marilor Spirite, frații noștri de demult, care au urcat pe spirala înălțimilor. Ei își dăruiesc ajutorul Umanității, indicând necontenit calea ce duce către Adevăr, Libertate și înaltele tărâmuri ale Conștiinței și Înțelegerii.

Notă

Iisus a spus:
„Lucrările ce le fac eu, le veți face și voi, și le veți face încă mai bine."

Baird T. Spalding s-a stins din viață la 18 martie 1953, la Tempe (Arizona), la vârsta de nouăzeci și cinci de ani. Capitolele prezentei cărți sunt extrase din conferințele ținute de el în California, în ultimii săi doi ani de viață petrecuți pe Pământ.

Schiță biografică

Când este vorba de o explozie a interesului general față de o personalitate sau față de operele sale, așa cum s-a întâmplat cu cei care au citit VIEȚILE MAEȘTRILOR, poți fi sigur că te afli călăuzit de flacăra spirituală a Adevărului.

În vremurile noastre, puțini scriitori au stârnit atât interes precum Baird T. Spalding, al cărui nume a intrat în legendă atât în cercurile căutătorilor de adevăr cât și în metafizica primei jumătăți a secolului XX. Puțini sunt scriitorii care au atins un grad de înălțime a inspirației spirituale asemeni lui Spalding - spiritualitate ce cuprinsese întreaga lume la vremea aceea. Firea acestui om, felul în care i-a fost revelat mesajul (pe care urma să-l răspândească în lume) și Mesajul în sine, fac dovada vie a adevărului vorbelor sale, a cinstei și sincerității autorului.

Nenumăratele scrisori primite de pretutindeni pe toată durata vieții lui, fac dovada ajutorului pe care cititorii l-au primit în urma lecturii cărților sale și a mesajului cuprins în ele. Scrisorile au continuat să sosească încă mulți ani după ce autorul atinsese un înalt grad de spiritualitate.

Baird T. Spalding a trecut în lumea umbrelor la 18 martie 1953 la Tempe, în Arizona, la vârsta de nouăzeci şi cinci de ani. El şi-a continuat afacerile în domeniul minier până la sfârşitul vieţii.

Douglas K. Vorss, editorul său, îl cunoştea probabil pe Spalding mai bine ca oricine datorită prieteniei lor care dura de ani de zile. Iată un extras din alocuţiunea rostită de acesta la 22 martie 1953 la Tempe, la slujba celebrată în memoria lui Spalding:

> Spalding era un răbdător şi umil slujitor al tuturor celor pe care-i întâlnea. Oricare ar fi fost împrejurările, el nu îngăduia să fie prezentat auditoriului ca o personalitate ce a realizat lucruri deosebite.
>
> Din 1935, am avut şansa unică de a călători cu el prin mai mult de două sute de oraşe ale Americii de Nord. Cu toate că am trăit în strânsă comuniune cu el douăzeci şi patru de ore pe zi în toţi aceşti ani, vă pot spune cu toată sinceritatea că, după părerea mea, nimeni nu a înţeles cu adevărat acest mare spirit, deoarece avea activităţi foarte diverse, pe diferite planuri. Formulând aceste impresii personale sunt sigur că veţi înţelege că le fac publice cu multă umilinţă, întrucât Spalding nu ne era doar prieten, ci mulţi îl socoteam asemenea unui părinte.
>
> Nu ştiu să existe pe lume un oraş de oarecare importanţă în care Spalding să treacă fără a se opri şi a intra într-o casă spre a se aşeza la masă cu cei ai casei. Era binevenit oricând şi oriunde. În timpul ultimului sfert de secol, trăia cu te miri ce, ca o pasăre. Atinsese un nivel de la care viaţa materială nu mai avea nici un

fel de însemnătate. Nici eu, nici tovarăşii mei, nu ştim cât câştiga. Nu a murit ca un om bogat. Poseda puține bunuri materiale. Marea moştenire ce ne-a lăsat-o, a fost descoperirea unică a învățăturii lui Iisus. Spalding n-a scris nici un rând şi nici n-a rostit conferințe în vederea vreunui profit bănesc. Era ca un canal deschis pentru toate sumele ce-i parveneau, căci imediat le împărțea celor aflați în nevoie. Habar nu aveam cât de întinsă a fost rețeaua lui filantropică, căci toți cei lipsiți, apelând la el, primeau pe loc tot ce avea asupra lui. În consecință, a fost întotdeauna un om prosper; într-adevăr, în această privință, nu cunosc pe altcineva care să fi fost mai bogat ca Spalding. Mulți dintre noi îl invidiam pentru reuşita-i excepțională la care ajunsese printr-o prematură înțelegere atinsă de timpuriu.

Sunt şaizeci şi cinci de ani de când, spre sfârşitul secolului XIX, Spalding a dezvăluit pe Iisus şi viața Marilor Maeştri. El a mers şi a stat de vorbă cu Mari Maeştri în lumea vizibilă, la fel ca celebrul savant M. Steinmetz al cărui admirator era. Am văzut imagini ale lui Spalding şi Steinmetz împreună cu Edison; ambii au prezis că va veni o vreme când vom putea face reproduceri după „Rugăciunea de pe munte" în limba şi cu vocea lui Iisus din momentul rostirii acestei Rugăciuni.

Multe din descoperirile şi revelațiile lui Spalding, la care îmi face plăcere să mă refer, au fost făcute de el pe întreg parcursul vieții şi pretutindeni unde l-au purtat paşii. Am să amintesc modul cum i-au fost publicate cărțile. Prietenii care l-au cunoscut pe Spalding la Calcutta, mi-au spus, că în cursul ultimilor ani ai secolului XIX, Spalding se hotărâse să scrie de mână

câte ceva despre experienţele lui petrecute în India. Câţiva prieteni s-au oferit să le scrie la maşină. Spalding a fost de acord şi s-a plimbat ani de zile cu aceste cópii după el, împrumutându-le oricui.

Până la urmă, o eminentă femeie din Oakland (California) i-a cerut îngăduinţa să scoată pe hârtie obişnuită o mie de exemplare, prin California Press din San Francisco, spre a le distribui prietenilor apropiaţi. Spalding s-a declarat de acord, după care a plecat în Anglia.

Cărţile au fost tipărite şi împărţite cum fusese prevăzut. Şaizeci de zile mai târziu, şi într-o manieră fenomenală, doamna respectivă a primit mai mult de douăzeci de mii de cereri pentru cartea respectivă. Când Spalding s-a întors din Anglia, a fost surprins de interesul provocat de dezvăluirile sale şi de aceea i-a permis doamnei din Oakland să publice oricâte exemplare voieşte.

După aceea, zeci de ani a primit vizitatori dornici de discuţii ori a fost invitat să conferenţieze despre cele scrise. După cină, avea obiceiul să organizeze o mică sesiune de întrebări şi răspunsuri, putând astfel să dialogheze cu un mare număr de persoane. După ce îşi isprăvea treburile de inginer, răspundea numeroaselor întrebări ce se iveau în cursul acestor întâlniri. Vestea s-a dus repede şi a devenit de domeniul public, dar au încetat brusc atunci când Cecil B. de Nille l-a angajat pe Spalding consilier tehnic pentru partea biblică a filmului său „Regele Regilor".

Colaborarea mea cu Spalding a început cam prin 1930. Mă interesa în mod deosebit difuzarea cărţilor lui

în întreaga lume. A fost un moment prielnic în epocă, de interes crescând față de Noile Idei atât în scris cât și în studii cu caracter spiritual.

S-a răspândit un zvon în întreaga țară cum că Spalding ar fi trecut la cele veșnice. Or, el trebuia să plece la 4 octombrie în India și să facă înconjurul lumii. I-am dat ideea de a merge împreună la New York și de a ne opri în câteva orașe mai importante de pe traseu, spre a ne întâlni cu cititorii cărților lui și a risipi astfel zvonurile ce îl declarau mort. Spalding a găsit bună ideea, cu condiția de a o materializa în următoarele treizeci de zile. La sfârșitul lui august 1953, am ales treizeci de orașe, pe care urma să le parcurgem în treizeci de zile. Am motivele mele să subliniez acest lucru, amintind că Spalding, până la ultimele lui clipe, avea o energie nemăsurată. Nu se simțea obosit niciodată. Putea trăi două sau trei săptămâni fără a dormi mai mult de trei-patru ore pe noapte.

Nu-i trebuia niciodată nimic. Nu avea pretenția de a fi un mare lecuitor, sau medic, sau profet, sau psihiatru ori altceva de genul acesta. Vă pot asigura că și-a scris operele la fel cum vă așezați dumneavoastră să scrieți unui prieten. Niciodată nu a utilizat scrisul automat prin clarvedere, claraudiție sau ceva asemănător. Nu era nevoie, deoarece îi cunoștea pe cei pe descriși (în cărțile sale) la fel de bine ca pe marii savanți sau sfinți precum dr. Steinmetz și dr. Norwood. Acesta din urmă fiind faimosul preot din New York și prieten apropiat al lui Spalding.

M-am gândit că toate acestea v-ar putea interesa, deși Spalding n-ar fi fost de acord, deoarece el socotea

că forma fizică nu are nici o însemnătate în adevărata Viață a indivizilor. Amintiți-vă că a spus: „Christos este în fiecare dintre voi". Acest lucru vroia el să fie adânc înțeles de fiecare. Era întrebat adesea: Câți Maeştri sunt în Statele Unite? Răspundea că trebuie să fie pe puțin o sută cincizeci de milioane - aşa vedea el lucrurile. Fiecare trebuie să devină conştient de divinitatea şi de Unitatea sa cu Dumnezeu şi Christos şi nu să se supună dogmelor ori sectelor.

Fiecare, dacă s-ar afla în locul meu, ar putea povesti o întâmplare foarte puțin diferită. Nici una nu ar semăna cu ceea ce ar fi vrut Spalding însuşi să vă spună ca individ sau frate. Dar, răspunzând întrebărilor dumneavoastră prin intermediul scrierilor şi convorbirilor sale, el nu-şi precupețea defel timpul. Ştiu că a stat de vorbă o noapte întreagă cu un prieten spre a-l ajuta să depăşească un moment greu. Părea a avea un deosebit dar al intuiției, ce făcea din el un mare erudit şi savant. A studiat la Heidelberg; a lucrat în multe laboratoare ştiințifice de prestigiu, cu precădere în domeniul geofizic; a fost unul din pionierii lucrărilor atomice.

Era dornic să-şi ajute semenii spre a se ajuta, la rândul lor, ei singuri în depăşirea propriilor limite. Curios pare multora acea trăsătură a lui de a nu acorda atenție bunurilor materiale. Asemenea lui Iisus, el înțelegea că cel mai de preț lucru pe acest pământ este de a duce o viață plină de curățenie, şi de lepădare de cele lumeşti. Bineînțeles, este ceea ce am încercat noi astăzi, aici, deoarece ştim că, oricum, Spalding este împreună cu noi pe mai departe şi că avem şansa de a ne trăi Viața aşa cum a încercat el să ne îndrume.

CAPITOLUL I

Fotografii ale unor evenimente din trecut

Experiențele, descoperirile şi revelațiile lucrărilor noastre de cercetare îşi au originea în călătoriile întreprinse de noi începând de la ceţurile Himalayei până la întinderile deşertului Gobi, de la New York până în America Centrală şi America de Sud, de la San Francisco până în Filipine, din Alaska până în Canada.

Am lucrat în acest fel peste patruzeci de ani, la început traducând arhivele găsite în Gobi, în Tibet şi în India. Acest mod de a lucra a dus la formarea unei echipe de aproape douăzeci şi şase de oameni interesați în tematica respectivă şi care lucrau efectiv.

Treptat, savanții au început să capete încredere în noi. Într-adevăr, acum doi ani (către anul 1910), ei apreciau că prin intermediul noului nostru aparat fotografic şi prin şi prin ceea ce noi am numit „imagini ale trecutului", vom fi în stare să aruncăm o privire în

trecut cu cel puțin un milion de ani şi că vom putea arăta civilizația de atunci.

Se poate aprecia ca remarcabilă posibilitatea plonjării în trecut cu scopul de a lua imagini autentice asupra celor petrecute cu mii de ani în urmă. Ne străduim mult în acest domeniu. Am avut cinstea de a demara lucrările cu ajutorul Dr. Steinmetz. Eu însumi am lucrat cu el şi pe toată durata acestei colaborări, n-a încetat să ne îndemne: „Vom construi o cameră (de luat vederi), un aparat capabil să penetreze în trecut şi cu care să surprindem imagini ale evenimentelor, dacă dorim". Nu ne-a descris doar aparatul dar l-a şi desenat. L-am executat după planurile lui şi astăzi putem afirma că suntem capabili să fotografiem şi să scrutăm întreaga istorie veche. Desigur, ar fi prea mult, dar vom selecta anumite evenimente. Oamenii de ştiință admit astăzi şi cred cu tărie că putem pătrunde într-un trecut vechi de un milion de ani.

Cea dintâi experiență a noastră făcută cu primul aparat a fost descrisă de Dr. Steinmetz. Am lucrat cu el aproape nouă ani şi mereu a afirmat că vom izbuti în final să explorăm evenimentele trecute şi urmările lor, în fapt arătând tot ceea ce au construit civilizațiile, ce procedee tehnice foloseau etc. Până la urmă am reuşit.

Primul experiment surprins fost discursul inaugural al lui George Washington. A avut loc la New York, în locul cunoscut astăzi sub numele de Sala Federală (The Federal Hall). Pe clişeele noastre pot fi recunoscuți toți demnitarii de pe estrada şi George Washington însuşi umblând de colo-colo prin fața grupului, rostindu-şi discursul. La vremea respectivă, acest eveniment nu a

putut fi fixat pe nici o fotografie, căci pe atunci se pictau tablouri.

Acum avem imaginea reală, cu vocea lui George Washington înregistrată pe un disc. Câtva timp, toată lumea a crezut că e vorba de un fals pe care l-am comis folosind mijloace cinematografice. Dar acum o putem arăta cu orice aparat cinematografic obişnuit.

Pornind de aici, am mers până la Rugăciunea de pe Munte. Acum ştim cu precizie că Iisus, ca om, nu se deosebea de noi. Cunoaştem istoria completă a familiei sale mergând cu douăzeci de mii de ani în urmă. Ştim că familia avea o bună reputaţie şi că El însuşi era un om influent, un caracter bine determinat. Era înalt de 1,87 m şi, privit în mijlocul mulţimii, îţi spui numaidecât: „Iată un om ce va înfăptui lucruri măreţe". Şi într-adevăr le-a înfăptuit. Astăzi istoria o confirmă. Ne-am întors la acea dramă şi am reuşit să obţinem cuvintele autentice.

Întrucât ne interesa nespus întreaga lui viaţă, l-am urmărit pe o lungă perioadă de timp. Mai mult, am cunoscut chiar Omul în sine timp de mai mulţi ani şi ştim cu precizie că, într-adevăr, nu a trecut prin procesul morţii, că a înviat.

Iisus din Nazareth n-a pretins nicicând că poate face mai mult decât orice om obişnuit. O ştim cu certitudine. Mai mult, ne-a spus-o el personal, că moartea poate fi învinsă.

Rugăciunea de pe Munte a supravieţuit ca o capodoperă spirituală. Aşa o considerăm noi astăzi. Oamenii încep să o înţeleagă şi să o introducă treptat în viaţa lor.

negativ este o trădare a lui Christos din lăuntrul nostru. Da Vinci mai spune că nu s-a gândit niciodată să-l picteze pe Iisus, pe Christos, dar că a văzut imaginea lui Christos pe acel chip.

Leonardo da Vinci a fost un om remarcabil. A scris multe articole ştiinţifice excelente, niciodată publicate. Nu pot fi citite decât dacă intri într-o cuşcă de sticlă în timp ce trei gardieni stau cu ochii aţintiţi asupra ta, pe toată durata lecturii. Da Vinci era un om excepţional şi vorbea adeseori despre Christos din noi. Povesteşte cât de minunat este să-l reprezinţi pe Christos, să-l poţi zări pe fiecare chip. Într-o zi, pe când picta la Vatican, cardinalii l-au găsit dormind pe schelă şi l-au certat... El le-a răspuns: „În timp ce dorm, muncesc mai mult decât atunci când sunt în stare de veghe."

În timpul somnului, el vedea tot ceea ce urma să picteze, inclusiv nuanţele exacte ale culorilor. Atunci se deştepta şi se apuca de lucru. A spus: „Tot ceea ce văd este o reprezentare exactă iar vibraţiile aplicate pe pereţi sunt cele pe care le primesc. Le pot manifesta şi transpune foarte uşor după ce mai întâi le-am văzut în somn".

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cum alegeţi evenimentele din trecut?

Răspuns: Ele se află totdeauna într-o anumită bandă de frecvenţă. Tot ceea ce rostiţi, vocea şi vorbele se înregistrează numaidecât pe o bandă de frecvenţă vibratorie... şi aceasta la infinit.

Întrebare: Care este calea cea mai potrivită pentru a primi iluminarea?

Răspuns: Calea este una interioară. Căutările trebuie să meargă în profunzime. Să ştii că lumina îţi aparţine. Este tot ce trebuie.

Întrebare: V-aţi născut în India?

Răspuns: Da, m-am născut în India, acolo unde s-a născut şi tatăl meu. Am urmat cursuri locale la şcoală, iar mai târziu, la universitatea din Calcutta. Dr. Vose şi soţia sa erau acolo de şaizeci şi opt de ani.

Întrebare: Este adevărat că Iisus, apostolii şi alte personalităţi de care aminteşte Biblia, trăiesc cu adevărat în carne şi oase la fel ca noi?

Răspuns: Ah, desigur. Cunoaştem viaţa multora dintre ei datorită aparatului ce reproduce evenimentele trecutului.

Întrebare: Cum arăta Iisus când l-aţi văzut?

Răspuns: Înalt de 1,87 m. Dacă va fi printre noi în seara aceasta, îl veţi putea recunoaşte aşa cum e, un om de aleasă înzestrare. El privea pe toată lumea cu o forţă ce-i cuprindea pe toţi, aşa cum a făcut totdeauna. L-am fotografiat exact cum vă fotografiem pe dumneavoastră. Avem poze cu el alături de Luther Burbank, de dr. Norwood şi de mulţi alţii.

Întrebare: Oare marile probleme care frământă mintea omului sunt complet înlăturate, dominate, atunci când trăim viaţa Maeştrilor?

Răspuns: Desigur. Iisus a spus răspicat că Adevărul ne eliberează.

Întrebare: Cum ne putem lepăda de ideea că omul nu este Dumnezeu?

Răspuns: Refuzând orice afirmație negativă. Afirmația: „Eu sunt Dumnezeu" ne eliberează de afirmația negativă că nu suntem (Dumnezeu). Este de preferat să exprimi Adevărul în locul minciunii.

Întrebare: Dacă doar afirmăm: „Eu sunt Dumnezeu" şi dacă nu suntem în stare să acceptăm unitatea, nu cumva avem de-a face cu o credință oarbă?

Răspuns: Dacă o faceți exclusiv din credință oarbă, ați provocat o ruptură şi nu veți atinge țelul. E de preferat să spui „eu pot" şi-atunci țintiți direct spre afirmația „eu sunt". Dacă porniți de la poziția „nu pot" ați şi acceptat ideea de separare de Dumnezeu.

Întrebare: Dacă omul este Dumnezeu iar Dumnezeu este spirit, de unde vine trupul material?

Răspuns: Dintr-o influență hipnotică a gândirii umane. De fapt, nu se sprijină pe nici o bază. Omul a adus materia la existență. Trupul muritor este o iluzie, o hipnoză. Când omul se va trezi, i se va părea un coşmar. Această deşteptare va fi fără vise.

CAPITOLUL II

Cunoaşte-te pe tine însuţi

Dragi prieteni. Vom aborda acum ceea ce a fost expus şi predat pe parcursul a mai bine de şaizeci de ani de lucru. Deţinem astăzi dovada experimentală că orice funcţie, orice lucru în totalitatea universului este Divin. Numiţi cum vreţi această divinitate, cel mai înalt nume fiind cel de „Dumnezeu". De ce? Vă putem demonstra că acest cuvânt vibrează cu 186 de miliarde de bătăi pe secundă, şi cunoaştem persoane în stare să-l cânte. Dar frumuseţea constă în aceea că, atunci când îl psalmodiaţi, sunteţi voi înşivă de fiecare dată această vibraţie.

Or, această vibraţie este prezentă în toate formele, nu numai în aceea care vă aparţine, ci şi în forma altuia. Ea este prezentă în toate şi putem proba că, în lipsa ei, nu putem fotografia nici un obiect oarecare din această încăpere. Posedăm dovada incontestabilă. Şi-atunci de ce să spunem că: „Eu nu sunt divin?" Excludeţi negaţia din propoziţie şi va rezulta: „Eu

sunt divin". Acesta este adevărul în ce vă priveşte. Ne-adevărul este: „Nu sunt divin". Adevărul este: „Sunt divin". Completaţi ideea mergând până la capăt: „Eu sunt Dumnezeu".

Facem această afirmaţie întrucât astăzi ştim. Este treaba dumneavoastră dacă o luaţi în serios sau nu, ori dacă gândiţi ceva de genul: „Individul nu ştie ce vorbeşte". Dar noi ştim cu adevărat, graţie fotografierii şi măririi imaginii - divinitatea cuvântului apărând de fiecare dată.

Trupurile noastre au fost la început doar o celulă din a cărei multiplicare a rezultat acest trup. Astăzi, cu ajutorul metodelor de mărire, de amplificare, putem demonstra că lumina lui nu încetează nicicând a străluci. Ea se transmite de la o celulă la alta pe măsură ce trupul se alcătuieşte. Contează prea puţin ce gândiţi sau ce spuneţi, trupul funcţionează pe această frecvenţă vibratorie care nu dispare niciodată.

Astăzi avem nenumărate dovezi. Ochiul, care e unul dintre cele mai importante organe ale noastre, este perfect reglat. Bastonaşele, conurile şi retina sunt coordonate astfel încât să absoarbă lumina divină, după care ochiul se adaptează la frecvenţa mişcărilor ce îi sunt proprii. Se poate demonstra că persoanele care au vederea slăbită constată aproape imediat fenomenul acesta.

Divinitatea înseamnă că Dumnezeu este prezent în toate lucrurile şi sub toate înfăţişările. Christos este capacitatea de a fi conştient de această divinitate interioară a sinelui. Putem deci să vedem pe Christos pe toate figurile şi sub toate formele şi înfăţişările. A

fost de altfel una din primele afirmații făcute de Iisus. Am întâlnit acest adevăr pe întreg parcursul lucrărilor noastre de cercetare. „Îl văd pe Christos pe fiecare chip şi în fiecare formă. Când se naşte primul copil, se naşte Christos".

Acesta este Christos cel biruitor, cel care învinge totul, stăpânul absolut. Cum ați rostit aceste vorbe, oamenii încep să caute un Stăpân. Or, căutând un stăpân în afară, uitați de stăpânul interior. Omenirea a săvârşit cea mai gravă eroare căutându-l pe Dumnezeu în afară sau încercând să-l zărească. De ce? Pentru că, în fapt, căutați în afară ceea ce se află înlăuntrul vostru.

Când afirmați că sunteți ceva sau cineva, sunteți cu siguranță aceea ori de câte ori o spuneți. Dacă rostiți cuvântul „Dumnezeu" doar o singură dată rămânând neînfricați în fața acestui atotputernic, trupul nu se va mai întoarce la frecvența vibratorie avută înaintea rostirii numelui lui Dumnezeu.

De altfel, putem demonstra că numele „Dumnezeu" are atâta înrâurire într-o carte, încât aceasta sporeşte în faima doar datorită simplei prezențe a cuvântului acestuia în filele ei. Cunoaştem trei oameni care pot rosti cuvântul cu frecvența de 186 de miliarde vibrații pe secundă. Le-am cerut să se ducă pe paralela 180, cea mai îndepărtată de Greenwich. Apoi, la o oră prestabilită, am pregătit instrumentele de înregistrare a vibrațiilor emise de ei. Imediat ce ne-au parvenit, indicatorul aparatului a urcat la cota corespunzătoare. După aceea, am luat cea mai veche Biblie aflată la Muzeul de Istorie Naturală din Londra şi am pus-o sub controlul aparatului. Apoi am retras-o, înlocuind-o cu

o altă carte ce nu conținea numele lui Dumnezeu, acul revenind mereu în punctul corespunzător. Am luat apoi o altă carte, în care numele lui Dumnezeu este pomenit doar de trei ori, indicatorul reacționând numaidecât. Doar un singur cuvânt - „DUMNEZEU" - era cel ce provoca reacția frecvențelor.

Dacă acea reacție aparținea unor obiecte neînsufletite, cum oare ar reacționa trupul nostru când îl rostim afirmând pozitiv, prin acceptarea existenței lui Dumnezeu?

Atunci când cele trei persoane au rostit cuvântul „Dumnezeu" cu 186 de miliarde de vibrații/secundă, traseul receptiv s-a întins pe zece metri de film. Când l-au înlocuit cu „Jehova", traseul s-a întins doar pe doisprezece centimetri de film - pe același film. De ce oare? De îndată ce rostiți cuvântul „Dumnezeu" cu înțelegere, credință și conștiință, provocați cea mai înaltă vibrație cunoscută până azi.

Influența aceasta vibratorie adună substanță și, imediat ce v-ați exprimat gândurile, această substanță vă aparține. De fapt, pentru păstrarea ordinii universale, nu o puteți reține doar pentru dumneavoastră, căci ea aparține tuturor, ca și toate celelalte bunuri ale tuturor. Dumneavoastră doar stabiliți această influență vibratorie, ea manifestându-se aici și acum.

În prezent ne-am concentrat asupra unui principiu foarte exact: principiul existenței divinității în tot și toate. Am și adus dovezi ale unor evenimente din trecut, fotografiate cu aparatura noastră specială. Putem să dovedim că fiecare fir de iarbă, fiecare copac, fiecare arbust, fiecare floare, fiecare grăunte sunt divine. Fără

această divinitate, semințele n-ar încolți, plantele şi copacii n-ar creşte. Avem proba evidentă care ne indică existența în fiecare sămânță oricât de mică, a arhetipului formei ce o va produce de fiecare dată. Şi atunci, de ce umblăm de colo-colo spunând că nu înțelegem? N-ar fi mai bine să spunem „Înțeleg"? Înțelegeți, desigur, această înțelegere este interioară. Sunteți stăpânul lucrurilor şi, renunțând la aparențele exterioare, deveniți în dumneavoastră înşivă, stăpânii lucrurilor, acceptând şi recunoscându-vă calitatea de stăpâni.

Mulți ne scriu spre a ne întreba dacă ar putea merge să-i vadă pe Maeştri sau ce-ar putea face spre a-i vedea. De îndată ce v-ați detaşat mental de voi înşivă prin dorința de a vedea un Maestru, ați şi scăpat din vedere pe Maestrul interior. Când recunoaşteți acest lucru de care sunteți perfect conştienți, vă şi aflați împreună cu Maestrul vostru şi cu toți ceilalți Maeştri.

Spuneți-i cuiva: „Eu nu sunt Dumnezeu", după care opriți-vă o clipă şi suprimați-l pe „nu". Cuvintele negative nu au nici un fel de frecvență vibratorie. Rostindu-le, voi le încărcați cu energia ce le face să trăiască, dar când refuzați să le rostiți, ele nu mai au energie proprie.

Există un aparat ce vă poate demonstra acest fapt. Aşezați-vă în fața lui şi imaginați un discurs. Nu rostiți nici o vorbă, doar gândiți-vă la ele. Vă vom spune exact ce ați gândit, cu ajutorul traseului apărut pe film. Apoi vă vom cere o propoziție conținând un cuvânt negativ, tocmai spre a vedea ce se întâmplă. Când veți ajunge la pasajul negativ, pe film nu va mai apărea

nimic. Pur şi simplu filmul nu va înregistra reacţia negativă.

Aparatul acesta demonstrează marea frecvenţă vibratorie a formei omeneşti. Dacă n-ar exista această frecvenţă, n-am putea, n-am avea cum să o obţinem pe altă cale, iar dacă am recurge la hipnoză, aparatul n-ar înregistra nici o reacţie.

Am făcut patru sau cinci sute de fotografii ale fakirilor indieni, dar când am recurs la hipnoză, n-a mai apărut nimic pe film. Printre imaginile luate, două sau trei sunt cu totul remarcabile. Într-o zi, pe când ne întorceam acasă în India, un tânăr stătea drept în mijlocul curţii casei noastre. Tocmai îngropase un puiet de portocal pe care-şi pusese mica lui basma: portocalul a început a creşte imediat astfel că, după numai trei sferturi de oră, pomul a avut ramuri, muguri, flori, frunze şi două portocale coapte. Cei doisprezece posesori ai aparatelor de filmat din grup au înregistrat totul, iluzia fiind atât de perfectă, încât am întins mâna să culeg fructul, dar copacul nu mai era.

Unul dintre noi s-a dus să developeze filmul, răstimp în care am stat de vorbă cu tânărul fakir, pe loc, până la întoarcerea celui cu filmele. Derulând unul sub ochii fakirului i-am spus: „Ce-a fost asta? Pe noi ne-ai înşelat, dar aparatul n-aveai cum să-l înşeli". A fost cât se poate de tulburat şi mi-a spus: „Veniţi mâine şi vă voi explica". Am convenit să ne revedem a doua zi la ora unsprezece.

A doua zi eram cu toţii prezenţi la ora stabilită, schimbând între noi aparatele. Tânărul venise însoţit de un bărbat pe care nu-l mai întâlnisem. Acesta s-a

apropiat, a pus în pământ un sâmbure de portocal şi, în timp ce aparatele noastre înregistrau, copacul creştea exact ca cel din ajun şi l-am văzut cu toţii, dar, de data aceasta, n-am mai încercat să culegem fructele. Fusesem prea grosolan traşi pe sfoară în ajun. Şeful nostru ne zise: „Ei bine, la urma urmei ce importanţă mai are? Dacă pomul nu există, hai să vedem. Se ridică, culese o portocală şi o mâncă. Făcurăm şi noi la fel, pomul continuând să ne dea fructe la domiciliul din India.

Iată ce se petrecuse. Tânărul fakir era un discipol al gurului pe care-l adusese cu el. Când i-am povestit gurului ce se petrecuse în ajun, s-a înfuriat, l-a gonit pe discipol, declarând că nu vrea să-l mai vadă. Ne-a explicat că gurul îi învaţă pe învăţăcei cele douăsprezece metode de influenţă hipnotică spre a le demonstra că ele nu au nici o valabilitate, că nu pot îndeplini nici un rol, şi că, dacă le abandonăm, concentrându-ne şi centrându-ne asupra ţelului, atunci ceea ce gândim se produce efectiv.

Aşa se petrec lucrurile în artă sau în legea sugestiei pe care am studiat-o în India. De pildă, am văzut venind un om cu o frânghie în mână. Un mic grup de curioşi s-a adunat în juru-i. A aruncat în sus frânghia în poziţie verticală şi a chemat un copil din asistenţă să urce pe frânghie. Băiatul a dispărut când a ajuns în capătul de sus al frânghiei şi asta a fost totul. Omul cu frânghia a adunat câţiva bănuţi pentru traiul pe câteva zile. Am fotografiat aceste scene de mai mult de cinci sute de ori, dar pe film nu a apărut absolut nimic, în afara omului în picioare în faţa asistenţei. Atât de mare

este puterea sugestiei. Se practică cu atâta precizie încât vă câştigă încrederea.

Bătrânul guru lucrează acum cu noi în întreaga Indie. Luăm câte o sămânță, o plantăm în sol, netezim mecanic pământul şi, după şapte minute, obținem o tulpină de porumb cu doi ştiuleți bine dezvoltați. Când operațiunea este făcută de guru însuşi, porumbul răsare înainte de a apuca el să se ridice. Nu foloseşte nici un fel de instrument mecanic. Pur şi simplu el ştie.

Avem cea mai bună dovadă din lume că noi înşine suntem capabili să înfăptuim. Dar aceasta este apanajul tuturor, toți o pot face. Din moment ce careva poate face asemenea lucruri, toată lumea deține acest privilegiu. Nimeni nu-i ales anume, fiecare având însuşirea în el însuşi. În realitate totul este simplu şi nu-i nevoie de nici un fel de lecții. Totul constă în a-l face pe om să fie în stare să vadă şi să-şi dea seama de avantajele acceptării acestei stări de fapte, apoi să mulțumească că ele există.

Puterea aceasta există: ea operează în tot, în viața noastră de zi cu zi, chiar şi în sumele pe care le cheltuim. Nu e nevoie ca cineva să se afle la ananghie. În realitate, lipsa nici nu există. Eşuăm doar în modul în care ne exprimăm, numind asta lipsă. Renunțând la cuvântul „lipsă", nu vom mai eşua.

Mulți dintre medicii savanți contemporani spun că în viitor oamenii vor trăi o sută de ani şi chiar mai mult. Vârsta este pur şi simplu o stare de conştiință. Când oamenii vor învăța să renunțe la această stare, vor trăi din ce în ce mai mult. Un an nu modifică nimic în structura noastră mentală cel puțin câtă vreme nu ne

exprimăm despre „un an care a trecut". Atunci imediat vorbim de un an în plus, în timp ce, dacă vorbim de un an de realizări şi împliniri, aşa va fi.

Cea mai mare realizare este aceea de a descoperi pe fiecare chip şi în fiecare formă Divinitatea. Cel mai mare privilegiu pe care-l avem este acela de a-l putea vedea pe Christos în fiecare chip, ceea ce reprezintă forţa fără limite de a-l cunoaşte pe Dumnezeul interior.

Astăzi, ne putem întoarce în trecut spre tot ce a fost şi putem dovedi. Nu vă pretindem să ne credeţi după ureche. Puteţi dumneavoastră înşivă să le probaţi, renunţând la ideea bătrâneţii, limitării şi la toate conceptele negative, refuzând a le folosi ori a le accepta în preajmă.

Istoria ne învaţă că în urmă cu 3000 de ani exista un limbaj lipsit de cuvinte negative, iar acest limbaj avea o vechime de 200.000 de ani.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cuvântul „Dumnezeu" pronunţat în gând are aceeaşi putere ca atunci când e rostit cu voce tare?

Răspuns: Da. În realitate, pentru multă lume, gândul este cu mult mai puternic. Rostind numele lui Dumnezeu în gând, e mult mai bine.

Întrebare: Cum putem mobiliza această forţă interioară spre a o exprima noi înşine?

Răspuns: Prin simplu fapt că ştim că această putere ne aparţine. Noi înşine suntem Puterea Supremă

şi Înţelepciunea Supremă. De cum aţi admis aceasta, emiteţi energia care vă face să vă simţiţi eliberaţi de orice restricţie.

Întrebare: Oare pe această planetă vor avea loc mari distrugeri înainte ca pacea universală să fie instaurată?

Răspuns: Distrugerile sunt ceea ce ne impunem noi singuri, gândurile pe care le exprimăm. Să presupunem că eliminăm cu toţii cuvântul „distrugere" din vocabularul nostru. Ar mai putea ea avea loc? Nicidecum.

Întrebare: Ce anume stă în calea răspândirii înţelepciunii marilor Maeştri în întreaga lume?

Răspuns: Nimic altceva decât propria noastră greşeală. Dacă acceptăm şi ştim că suntem absolut identici cu ei, cum am fost întotdeauna, nimic nu poate sta în calea acestei răspândiri. Nimeni nu o poate împiedeca afară de noi înşine.

Întrebare: Este hipnotismul împotriva legii ce interzice subjugarea gândului omenesc?

Răspuns: În general, se crede că e vătămător să-l aplici asupra formei omeneşti sau asupra gândului omenesc.

CAPITOLUL III

Există un Dumnezeu?

Există un Dumnezeu? Ni se pune această întrebare cu tot mai multă stăruință. În cursul ultimilor ani, știința a acordat multă atenție și a reflectat îndelung asupra acestui subiect, îndeplinind o magnifică muncă de cercetare în acest domeniu. Cercetările au fost sugerate de un grup de medici, oameni de știință, și s-au înregistrat mari progrese.

Bineînțeles, se admite cu certitudine existența unui înalt Principiu înapoia tuturor experiențelor. Și asta din vremuri a căror continuitate se pierde în negura veacurilor. Începem să înțelegem că a existat din totdeauna și că există și astăzi și că nimic nu poate disocia acest Principiu de ordinea și legea absolute.

Cea mai arzătoare dintre întrebările pe care omul și le-a pus dintotdeauna este următoarea: „Există oare un Dumnezeu"? Din punct de vedere ortodox, este acceptată credința că există un Dumnezeu, o divinitate care se numește Tatăl omului. În acest sens,

vorbim doar pentru o parte a umanității. În același timp, numeroși oameni nu sunt mulțumiți deloc de această credință bazată doar pe credință. Ei vor să afle dacă „există vreo dovadă de netăgăduit a existenței lui Dumnezeu".

Știința și-a asumat rolul de a întreprinde cercetări în cauză și a găsit un răspuns satisfăcător pentru gândirea rațională.

Cercetările științifice de dată recentă au permis descoperirea unei Forțe Universale care se mai numește și Energie Universală. Ea umple întreg universul ca și spațiul infinit. Astăzi descoperim că această energie aparținând Principiului este cu mult mai mare decât cea a bombei atomice. Ea străbate întreg spațiul în orice condiții precum și toate lucrurile, ea nu se monopolul unei singure persoane sau a unui grup de persoane. Ea este totul în tot și aparține întregului univers, tuturor oamenilor. Acționează asupra tuturor oamenilor fie că ne dăm seama sau nu. Faptul că noi nu știm cu exactitate ce este, nu schimbă nimic. Ea nu e ascunsă în cărți sau în locuri întunecoase. Este omniprezentă, pătrunzând în toate lucrurile. Este principiul și substanța care ne îngăduie să trăim, să ne mișcăm, să avem propria noastră viață.

În lipsa acestui Principiu, a acestei Divinități din fiecare ființă, n-am putea prinde pe o fotografie întregul grup - a demonstrat-o experiența. Acest Principiu Divin sălășluiește în interior și impregnează totul, orice formă de viață și orice experiență. Numai această influență divină, această Energie Divină este veșnică, fără moarte, fără început și pătrunde tot. Am făcut

dovada pe fotografie, căci în absența acestei Energii Divine, nu se poate face nici o fotografie. Imaginile înregistrate pe film sunt simple vibrații ale persoanei sau ale obiectului fotografiat, emanând din acestea.

Aceasta probează existența divinității interioare în fiecare formă. Dacă vom căuta această Divinitate în exterior, nu vom reuşi s-o găsim, deoarece vom căuta în afară ceea ce se află de fapt în noi şi la îndemâna noastră. Dacă acceptăm ideea orientării înspre interior, vom găsi Divinitatea în toate fazele ei. Atunci se pune întrebarea: de ce ne mai pierdem vremea căutându-l pe Dumnezeu în afară?

El este împreună şi cu Maeştri şi cu Frații din Vechime. Ei sunt prezenți aici sub toate formele. Ne sunt la fel de apropiați ca şi propria noastră inimă. Nu-i nevoie să mergem în India sau în altă parte spre a-i întâlni pe Maeştri. Îi puteți vedea acolo unde vă aflați. „Când învățăcelul este gata, apare şi Maestrul".

Se ştie foarte bine astăzi că, în vremea unei civilizații foarte depărtate în timp, a fost „ridicat" un „rezervor" cu principii, cu atribuții şi calități ale lui Dumnezeu, încorporate şi manifestate de-a lungul nenumăraților eoni. Acest rezervor cu însuşiri pozitive nu poate fu cucerit prin nici o operațiune negativă, oricare ar fi ea. Acest izvor nesecat de pură energie divină şi puritate primordială se află acolo pentru totdeauna. Gândindu-ne la acest mare principiu vibrant, devenim conştienți de existența lui în noi. Acest vast rezervor de bine este veşnic acolo şi aşteaptă să-i folosim resursele. E de ajuns să ne sincronizăm cu emanațiile lui spre a ne contopi cu el. Acestei energii

i s-a dat numele de „Dumnezeu", cuvântul receptiv la cele mai înalte influențe vibratorii cunoscute până astăzi.

Când utilizăm cuvântul la adevărata lui semnificație (nu are influență decât dacă o producem, o provocăm), noi acționăm asupra întregii lui substanțe, asupra întregului principiu, întregii legi și asupra ordinii. Atunci ceea ce exprimăm sub formă potrivită ne și aparține. Chiar și Iisus a zis: „Înainte chiar de a cere, eu vă răspund, și când vorbiți vă aud". Reflectați puțin la aceste vorbe! (Când rostim cuvântul într-o ordine precisă și într-o formă precisă, ceea ce am exprimat ne aparține, ne revine imediat. Nu există nici timp, nici spațiu).

Astăzi se știe cu exactitate că perfecțiunea nu a putut fi creată, deoarece ea a existat dintotdeauna și există. Dacă ne trece cumva prin minte să creăm noi perfecțiunea prin modul nostru de exprimare, o luăm pe alăturea de drum, deraiem, întrucât perfecțiunea este creată și se află acolo, aici și acum. Prin urmare, folosind vorbele potrivite, gândurile potrivite și acțiunile potrivite, orice cuvânt se supune acestei mari influențe vibratorii - la început gândul și apoi cuvântul ce-l exprimă.

În Biblie ne spune: „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul însuși era Dumnezeu".

Învățând să eliminăm tot ce este negativ - gând, sentiment, cuvânt și faptă - le reținem energia în propria noastră formă. De îndată ce rostim o vorbă negativă, noi risipim energia pură și perfectă a lui

Dumnezeu. Deci cu cât învățăm să ne disciplinăm gândind, simțind, vorbind, şi acționând în mod constructiv şi pozitiv, cu atât acumulăm mai multă energie puternică spre a ne îndeplini dorințele şi a manifesta perfecțiunea.

Toate vorbele lui Iisus se materializau pe loc, pe moment. În lumea Sa nu există viitor, totul este acum. Limbajul primitiv nu conținea cuvântul „viitor", nici cuvântul „trecut". Toți termenii acestui limbaj se referă la *aici şi acum*. Şi astăzi se ştie că orice vorbă rostită la modul pozitiv şi constructiv este înmagazinată şi nu-şi pierde niciodată energia.

Afirmația formală: „Eu sunt Dumnezeu" este un factor determinat pentru progresul umanității. Cu acest ideal, progresăm.

Fiecare individ poate proba singur această afirmație. Omul ce-şi poate exprima idealul şi-l urmează consecvent, ajunge la realizare, cel mai adesea fără a avea habar de modul cum a ajuns la țintă.

Adorația nu este o manifestare zadarnică. Ea este necesară spre a incita la un efort în vederea realizării idealului. Acest ideal în întregime gândit, trebuie tradus într-o formă.

Chiar gândul este cel care conturează forma vizibilă. Această viziune se proiectează cu atâta precizie, încât se formează din tot ce există şi se consolidează în întregime. O imagine foarte precisă o precede.

Este foarte important să urmăreşti doar un singur obiect, nu mai multe în acelaşi timp. Nu lăsați gândurile să rătăcească la întâmplare şi nici nu proiectați altă formă înainte ca precedenta să se fi materializat. După

îndeplinirea actului respectiv, uitați complet de el și dirijați gândurile spre o altă acțiune.

Iată cum înțelegea Iisus problema: „Voi sunteți Dumnezeu și fii ai celui Prea Înalt". Așa gândea El despre ființa umană. Mereu mai la înălțime, mereu mai nobilă, totdeauna curată și plină de Lumină. Niciodată nimic ce ar putea limita Viața și energia. Nicicând eșecuri, nici un fel de îndoială; întotdeauna aceeași unitate în intenția de dirijare a gândului. Această viziune poate ridica omenirea deasupra oricărei temeri sau stări de împrăștiere a gândului. Ea poate menține constant omenirea la nivelul realizărilor superioare, pornind de la un nivel mijlociu de utilitate, la unul superior.

În același fel evoluează sistemul nostru planetar. Sorii tuturor sistemelor solare evoluează în mod asemănător. Ei absorb energia spre a o putea răspândi în afară cu mai multă forță. Dacă soarele nostru ar fi fost o grămadă de cărbune, ar fi venit o zi când s-ar fi epuizat. Nu este însă cazul, soarele a existat de sute de milioane de ani. El atrage spre sine forța, puterea și energia și le disponibilizează pentru planeta noastră și pentru alte planete. Trebuie ca și oamenii să învețe aceeași lecție privind schimburile de energie.

Dacă reținem forțele, se instalează stagnarea. Dar dacă împărțim ceea ce avem, forțe noi vor veni să umple locul gol lăsat de ceea ce am dăruit. Energia este inepuizabilă dacă o folosim așa cum trebuie și în direcția cea bună. Iată de ce corpul ni se regenerează. Dacă energia este în afara noastră, ea se află și în noi înșine.

Dacă divinitatea este în afară, n-avem cum s-o păstrăm în interior. Tot ce avem de făcut este să devenim un canal pentru forța divină. Ea vibrează permanent şi nu se epuizează nicicând. Aşa se explică esențial nemurirea omului. Există o nemurire pentru fiecare gând, pentru fiecare faptă şi pentru fiecare vorbă. Există o putere unificatoare căreia omul nu-i poate scăpa. Ceea ce omul înmagazinează şi răspândeşte, reprezintă un fapt care a existat mereu. Toate ființele au existat veşnic în spirit, fără început şi sfârşit.

Oamenii caută neîncetat originile. Este greu de conceput un lucru fără origine. În ce-l priveşte pe om, începutul s-a produs atunci când a devenit conştient de identitatea lui separată. Cu asta, omul, care era spirit, devine supus... şi vom mai vorbi de el.

Noile relații dintre ştiință şi religie ne îngăduie să îndeplinim ceea ce ne-a fost făgăduit. Ele s-au materializat deja pentru cei pregătiți să le primească.

Dumnezeu nu are forma unei ființe omeneşti. Dumnezeu este acrea Putere Inteligentă Supremă ce străbate fiecare formă şi fiecare atom din univers. Când veți înțelege că această Putere Inteligentă Supremă este plenar centralizată în forma voastră, veți deveni voi înşivă această Putere.

Recunoscând că această Putere acționează în voi, veți deveni cu adevărat această Putere. Orice individ este apt să devină această Putere. Este Împărăția lui Dumnezeu în care fiecare s-a născut şi când toți vor vedea şi vor şti aceasta, toți vor face parte din Împărăția lui Dumnezeu.

se petrec lucrurile astăzi şi cu alte morminte de reputație.

Întrebare: Când ne dorim foarte tare ceva ce ne aparține prin drept divin, este drept să-l pretindem?

Răspuns: Dacă ceva îți aparține prin drept divin, nu e nevoie să-l mai pretinzi. Faptul că acceptăm iluzia, anulează binele pe care ni-l dorim. Când însă vă exprimați natura divină interioară, vă stă la îndemână tot ceea ce aveți nevoie. Relația dintre aceste două alternative vă permite să înțelegeți că binele este îndeplinit cu mult înainte de a-l formula în gând. Nevoia n-are de ce se naşte.

CAPITOLUL IV

Viața veşnică

Imaginea Divină nu se schimbă nicicând. Pornind de la o amoebă determinată, Ea domină forma ideală şi perfectă şi transmite această formă perfectă fără schimbări, fiecărei celule noi a formei în întregul ei. Deci fiecare celulă a corpului rasei umane posedă perfecțiunea, căci este imaginea desăvârşită a Inteligenței Supreme. Avem astfel dovada de netăgăduit că omul sau omenirea este Inteligența Divină supremă, care este Dumnezeu, Christos Triumfător, Dumnezeu-om, rezultatul Uniunii complete a Trinității. Într-adevăr, fiecare sămânță conține imaginea exactă a ceea ce va produce ea.

Acum să ne aşezăm în linişte şi să privim această amoebă. Ea este capabilă să se reproducă, să transmită şi să implanteze fără greş imaginea-i perfectă fiecăreia dintre celulele care, prin înmulțirea lor, produc nu numai forma omenească, dar şi fiecare arbore, fiecare fir de iarbă, fiecare floare, fiecare cristal, fiecare piatră,

la fel de bine ca şi un grăunte fin de nisip. Şi practic, orice structură stâncoasă poate fi clasificată, identificată. La fel stau lucrurile cu firele de nisip şi cu toate mineralele. Această cristalizare este baza ce ne permite să stabilim relaţiile cu întregul, ca şi propriile lor relaţii şi valoarea lor economică pentru omenire.

Să ne întoarcem însă la imaginile şi fotografiile rapide mărite, despre care se va vorbi şi mai departe. Fotografiind şi mărind imaginea celulei germinative, descoperim că ea conţine imaginea exactă a ceea ce va produce, fără nici o greşeală. Ea emite pe o lungime de undă sau frecvenţă vibratorie pe durata întregului său ciclu de viaţă. Prin propria-i frecvenţă vibratorie, atrage spre sine energia ce-i este necesară spre a se dezvolta şi maturiza. Această frecvenţă vibratorie este esenţa divină a vieţii care acumulează ori atrage substanţa spre ea. Nu numai că dă viaţă arborelui, florii, vieţii vegetale, mineralelor, metalelor - dar ea însăşi este viaţa acestei substanţe.

Acum suntem îndreptăţiţi să spunem că orice substanţă exprimă viaţa din ea. Planul acesta divin de perfecţiune rămâne neschimbat câtă vreme omul nu-l coboară sau ridică prin gândurile sale. Se constată astfel că omul este în stare să influenţeze aceste emanaţii de perfecţiune spre o mai mare productivitate, nutrind gânduri de productivitate din ce în ce mai mare şi o mai mare perfecţiune.

Revenind încă o dată la amoebă sau prima celulă - celula primordială - vom vedea că încărcătura ei vibratorie este incomparabil mai mare ca cea a mineralelor sau a vegetalelor, neputând fi confundate. Ea

reprezintă însăşi forţa ce atrage energia sau substanţa către sine, determinând creşterea mai multor celule ce alcătuiesc în final forma omenească. Acest proces de transmitere fiecărei celule a adus la crearea primei forme perfecte şi permanente a divinităţii. Se vede, aşadar, că dacă omul cooperează şi nu interferează în nici un fel prin gând sau faptă idealul divinităţii, forma omenească este perfect ideală. Atunci putem afirma că ne aflăm în faţa trupului lui Dumnezeu, curat şi desăvârşit.

Să vedem ce este această energie divină şi acest principiu inteligent al celulei primordiale. Propriul ei principiu de înaltă frecvenţă vibratorie atrage către sine energia. Atunci începe a se diviza şi a se multiplica până ce devine un punct focal, sau o formă de la care poate apoi produce şi dirija toate formele ce vor mai lua naştere asemenea ei. Umanitatea nu a deviat niciodată de la acest model perfect. Fotografiile ne arată nu numai că acest model vizează toate formele, dar că apar noi forme asemănătoare.

Acolo unde oamenilor de ştiinţă le lipsesc dovezile, noi am mers mult mai departe, până la cunoaşterea completă a fenomenului că noi suntem această emanaţie de înaltă frecvenţă. Liniştiţi-vă câteva clipe având în minte următoarele: „Eu sunt Dumnezeu, precum este toată lumea", „Dumnezeu Eu Sunt, Inteligenţa Divină".

Ştiind şi având convingerea intimă, dincolo de orice îndoială, că aşa este, spuneţi: „Eu Sunt Principiul Divin, EU Sunt Dragostea Divină care se scurge prin mine către întreaga omenire".

Apoi socotiți-vă asemenea lui Dumnezeu şi socotiți-i şi pe toți cei pe care-i vedeți şi-i întâlniți ca fiind Dumnezeu. Veți vedea atunci ce se petrece în zona submicroscopică a vieții; o picătură aproape invizibilă de protoplasmă transparentă, asemenea gheții, în stare să se mişte, începe să atragă energia solară. Este de pe acum în stare să folosească lumina soarelui spre a descompune gazul carbonic din atmosferă. Ea se separă apoi în atomi, captează hidrogenul din apă şi produce hidrați de carbon. Îşi fabrică astfel propria-i hrană, pornind de la unul din compuşii chimici cei mai stabili din lume.

Această celulă unică, această picătură transparentă, conține germenul întregii vieți. Nu doar că deține acest germene, dar şi puterea de a distribui viață tuturor lucrurilor vii, mari şi mici şi de a adapta fiecare creatură la semenii săi pretutindeni unde există viață, de pe fundul oceanelor până la bolta cerească. Timpul şi mediul au modelat forma tuturor formelor vii, spre a le adapta la varietatea infinită a oricăror conjuncturi. Pe măsură ce orice este viu îşi dezvoltă propria-i identitate, ele sacrifică o parte a flexibilității lor pe altarul schimbărilor. Se specializează, se stabilizează, pierd puterea de a da înapoi, dar câştigă o tot mai mare putere de adaptare la condițiile existente.

Forța acestei picături de protoplasmă şi a conținutului ei este superioară celei vegetale care îmbracă pământul cu verdeață, este superioară celei a tuturor animalelor ce inhalează suflul de viață, căci din ea emană viață şi fără de ea n-ar exista şi n-ar fi existat nimic viu.

Veți descoperi încetul cu încetul că toate acestea sunt Adevărul absolut. Omenirea va afla – așa cum știm și noi – că omul este, într-un anume sens, sursa universală a acestei vieți. Omul este stăpân în lumea animalelor la fel de bine ca în cea a vegetalelor și a mineralelor. El este perfect înzestrat de către Inteligența Supremă – în realitate sufletul tuturor lucrurilor. Doar că a ajuns să se rușineze de această moștenire în mod inconștient, substituind moștenirii Divine propria-i structură mentală degradată. Ajunși în acest punct, e bine să ne oprim și să renunțăm, să uităm și să ne lepădăm de această umilitoare structură mentală, înlocuind-o cu o structură adevărată, demnă de om, Inteligența Supremă și stăpânul tuturor lucrurilor, Dumnezeu și omul nefiind decât o singură ființă.

O amoebă este o celulă microscopică vie alcătuită din milioane de atomi așezați în ordine. Dimensiunea nu are nici un fel de însemnătate în infinit. Atomul este la fel de perfect ca și soarele. Această celulă se divide formând două. Cele două divizându-se formează alte patru și așa mai departe la infinit. Procesul are loc în toate celulele oricărei creaturi vii. Fiecare celulă poartă în ea forța de a crea un individ complet. Celulele sunt nemuritoare. Ele alcătuiesc acum celulele tuturor creaturilor animale și vegetale, dar ele sunt reproducerea exactă, fidelă a strămoșilor lor. Tot la fel, noi oamenii suntem toți reproducerile miliardelor și miliardelor de celule asemănătoare, fiecare celulă fiind un cetățean ce-și îndeplinește inteligent rolul. Celula individuală are și proprietatea de a disocia componentele chimice și de a-și prepara hrana proprie, ca și surplusul necesar

celulei soră. Veți observa că acest proces de divizare este un element esențial al vieții în sine. Oare mai putem continua să negăm că omul este nemuritor aici-jos, câtă vreme există atâtea dovezi ca divinitatea înseamnă nemurire?

Orice este viu a ieşit dintr-o celulă unică, care determină toate celelalte celule derivate să lucreze şi să urmeze întocmai modelul creaturii pe care o reproduce celula primordială - fie om, fie broască țestoasă ori iepure. Aceste celule au o inteligență distinctă, un instinct ca şi un fel de raționament; se ştie că, după divizarea unora dintre celule, acestea sunt obligate de natură să-şi schimbe natura spre a se adapta pretențiilor şi exigențelor individului din care fac parte. De ce? Pentru că planul este ordonat şi incapabil de schimbări. De aceea omul este divin, perfect şi de neînvins. Puțin contează structura mentală ce şi-o dezvoltă, acest plan este absolut dominant şi de neclintit.

Aceasta este rațiunea pentru care omul este în stare să atingă culmi nebănuite. Iar dacă nu reuşeşte cu ajutorul cunoaşterii actuale, e de ajuns să-şi modifice structura mentală înlocuind-o cu adevărata structură mentală, care este înrădăcinată în propria-i gândire şi pe care o are din instinct. Îşi va construi atunci o structură mentală ce-i va permite să atingă cea mai înaltă cunoaştere la care poate aspira gândirea. Este cea mai eficace metodă de a atinge țelul şi a abandona structura de gânduri ce l-au legat la roata încercărilor de tot felul; astfel, va stârni elementele capabile să edifice o structură de gânduri invincibile, ce nu vor ezita nicicând să urce tot mai sus.

Prima sugestie constă în a genera gândul ideal şi cuvântul „Dumnezeu", ştiind sigur că de aici survine reuşita.

Apoi modificaţi puţin acest concept, gândind: „Dumnezeu - Eu sunt izbânda".

Vine apoi gândul următor: „Dumnezeu - Eu sunt în stare să duc la bun sfârşit orice proiect printr-un efort sincer".

Afirmaţia următoare: „Dumnezeu - Eu sunt cunoaşterea exactă a însuşirilor ce-mi sunt necesare spre a reuşi".

Afirmaţia următoare: „Dumnezeu - Eu Sunt dragostea nesfârşită şi atrag către mine orice substanţă ce va realiza succesul scontat".

Ştiind de asemenea că iubirea este cea mai mare forţă unificatoare din univers, afirmaţia dumneavoastră următoare va suna astfel: „Doamne, Eu Sunt inteligenţa ce călăuzeşte toate reuşitele mele pe căile drepte şi prielnice".

Apoi: „Doamne, Eu Sunt divina cunoaştere şi înţelepciune care aduce perfecţiunea tuturor reuşitelor mele".

Şi în sfârşit: „Doamne, Eu Sunt perfecta Trinitate, Christos biruitor, Dumnezeu-omul, unicul punct focal al întregii creaţii".

Ne ocupăm deci de celulele divine care nu sunt niciodată supuse degradării şi nu se schimbă în nici un fel. Omul nu se poate disocia de Divinitate. Creierul îi este alcătuit din aceste celule divine şi de aceea puterea de a gândi nu se schimbă niciodată. Gândurile se pot schimba de mii de ori pe minut, ele nefiind decât re-

flexe ale subconştientului. În asta rezidă liberul arbitru al omului, el fiind capabil să provoace subconştientul să creadă şi să înregistreze orice gând emis, sau propriile percepţii, ori să le spună altuia.

Subconştientul nu face parte din creierul propriu-zis, dar este alcătuit din celule adevărate situate chiar sub centrul cardiac. Aceste celule acceptă şi stochează ceea ce a fost gândit ori exprimat, fără discriminare. Ele redau ceea ce au înregistrat iar omul crede ceea ce i se repetă ca fiind adevărat. Foarte repede, el nu mai e în stare să discearnă adevărul de minciună. Totodată este posibilă influenţarea acestui grup de celule spre a-l face să respingă afirmaţiile eronate, spre a accepta să reţină afirmaţiile veridice şi absolute. E de ajuns să li se vorbească direct. Sugeraţi-le să elimine ceea ce este inexact şi negativ şi îndată vă veţi da seama că numai ce este veridic şi constructiv s-a înregistrat în universul dumneavoastră, reflectându-se în ceea ce veţi întreprinde. Va veni după aceea un sentiment de seninătate. Aceste celule nu fac nici o discriminare, afară doar dacă sunt învăţate. Vedeţi dar cât sunt de docile şi dispuse să fie dirijate sau influenţate de adevăr. Mulţi oameni par a se lăsa astfel conduşi către adevăr.

Sute de miliarde de celule sunt apte să facă ceea ce au de făcut în momentul oportun şi la locul dinainte stabilit. Ele ascultă de poruncile ce li se dau în permanenţă, doar dacă individul este sincer.

Viaţa omenească este o permanentă provocare de a construi, repara, extinde şi crea neîncetat ceva nou şi a ameliora, dintr-o nevoie irezistibilă şi o energie ce nu poate fi nici găsită, nici înţeleasă de către lucrurile

neînsufleţite. În fiecare celulă omenească se află un instinct inteligent şi o înrâurire directoare. Contează prea puţin gradul în care această Influenţă Directoare divină s-a împrăştiat. Avem privilegiul de a simţi această influenţă; cât de norocoşi suntem ştiind că celulele adormite sunt efectiv dotate cu structura celulară atât de complexă pe care o numim creier omenesc! Creierul este în stare să ridice individul şi întreaga umanitate la cele mai înalte realizări. Cât de divin este privilegiul de a şti întreaga umanitate integrată în marea structură a Gândirii lui Dumnezeu!

Încercaţi să asimilaţi ideea următoare: „Eu descind din nobila gândire a lui Dumnezeu". Vedeţi deschizându-se porţile cerului spre a răspândi o atât de mare binecuvântare încât îmbracă total orice mod de expresie. Toţi cei ce cred, simt nevoia să spună: „Doamne, Eu Sunt principiul cunoscător al tuturor lucrurilor". Asta deschide ochii către abundenţa universală care e mereu prezentă. Încercaţi această idee ştiind sigur că veţi reuşi, că trebuie să reuşiţi. Aşa cum odinioară a făcut Ilie, întindeţi cupa până ce se va umple şi va da pe dinafară. Nu vă îndoiţi niciodată de puterea Gândirii Universale. Ea este totdeauna gata să producă aceste miracole atunci când umanitatea se acordă cu Gândirea lui Dumnezeu.

A fost revăzută istoria umanităţii din urmă cu un milion de ani cu destule dovezi care să-i mulţumească pe oamenii de ştiinţă, dar să reţinem că această perioadă nu e decât minimă. Istoria omenirii se pierde în vechimea timpului atât de mult încât depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Puteţi constata fără ezitare

că sunteți capabili să vă extindeți aria viziunii incluzând în ea Gândirea lui Dumnezeu sau Gândul Unic, şi a stabili o temelie valabilă pentru om şi Gândirea divină. Veți constata cum gândul dumneavoastră se leagă de la sine de Gândirea Divină spunând: „Doamne, Eu Sunt Gândirea Divină", fiind încredințat că cele declarate sunt în deplin acord cu Legea şi cu Principiul Divin.

În acest mod vă dați seama că cerul se află de jur-împrejurul dumneavoastră. Clipa este prielnică spre a admite că toți oamenii sunt liberi să facă ceea ce faceți şi dumneavoastră. Materia nu a fost niciodată concepută fără ca gândirea să nu o fi stabilit ca pe o realitate. Amintiți-vă că materia nu surâde niciodată şi nici nu are puterea sau energia de a se îndoi de sine. Este lipsită de instinct şi voință proprie. Ea e străină de orice altă substanță.

Păsările cunosc destinația migrației lor; ele n-au nevoie de nici un instrument de zbor care să le ghideze. Aceste instrumente sunt incluse în micile lor celule cerebrale. Acelaşi instrument vă poate călăuzi şi pe dumneavoastră, mult mai bine, el fiind inclus în celulele cerebrale. Omul îl controlează direct atunci când se simte stăpân deplin pe activitatea sa mentală. Pasărea, deşi zboară mii de kilometri, peste apele oceanului, nu se abate de la direcția bună.

Şi omul are această facultate de viziune, dar a pierdut obiceiul de a se servi de ea, eliminând-o din structura lui mentală. Nimic din Gândirea Divină nu se pierde. De aceea ea aparține omului, căci şi omul este divin ca şi gândul. Aşadar, el nu se abate niciodată de

la adevăr şi nu va pierde puterea de a realiza orice, atunci când se va uni din nou cu Gândul Divin.

Animalul nu şi-a pierdut niciodată nici instinctul nici intuiţia, pentru simplul motiv că el nu este în stare să-şi construiască o structură mentală antagonică. Când un câine porneşte pe urmele unui om sau ale unui animal, nu se întreabă: „O să fiu în stare"? În consecinţă, o ia înainte pe urmele lăsate până când obiectivul este atins sau ceva elimină mirosul.

Omul are mai mult însuşiri decât animalele terestre sau păsările şi totuşi, uneori, se prăbuşeşte mai jos de condiţia animalului.

Percepând limpede structura sa complex echipată şi faptul că el este integral inclus în Dumnezeu şi în Gândirea Divină, omul este în stare să se deplaseze dintr-un loc în altul cu o viteză fără limite.

Prin urmare, creierul este total înzestrat de către Adevărata Gândire şi, folosindu-vă de calităţile lui clarvăzătoare şi atotştiutoare, vă puteţi înălţa instantaneu şi fără greş la orice înălţime. Nu există devieri, drumul e drept, încercările sunt trecute fără greş şi în deplină securitate.

Puteţi întinde mâna şi simţi pe Dumnezeu. Puneţi mâna pe propriul dumneavoastră corp. Veţi simţi şi-l veţi vedea pe Dumnezeu. V-aţi încrucişat drumurile mergând la rosturile dumneavoastră zilnice cu sute sau mii de oameni. Şi asta se poate petrece zi de zi. Păstraţi-l pe Dumnezeu aproape socotind fiecare formă ca un Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va fi alături de voi, fără a-l mai căuta vreodată în regatul ceresc sau într-un templu, şi veţi descoperi acel templu nezidit de

nici o mână. Veți descoperi că trupul vostru este cel dintâi şi cel mai mare templu ce a fost zidit vreodată, că este singurul templu în care sălăşluieşte Dumnezeu. Apoi veți zări pe Christos biruitorul şi pe Dumnezeu-omul în interiorul acestui templu. Aceasta este adevărata viață care vă întreține trupul! Eliminați-l pe Dumnezeu, sau despărțiți-i pe unul de altul şi trupul va muri.

Oamenii au înălțat toate marile temple ce există sau au existat pe Terra, dar niciodată n-au înălțat marele templu al trupului omenesc. Acesta din urmă nu e doar cel mai mare laborator construit vreodată, dar are şi puterea de reproducere.

Omul şi-a pângărit cât a putut acest templu trupesc, mergând până la a-l culca în ceea ce se numeşte moarte. Cu toate acestea el se înalță triumfător.

Supus limitărilor, omul nu este în stare să creeze un ochi omenesc; dar dacă se leapădă şi îndepărtează toate limitele, el este în stare să creeze şi să restaureze un ochi sau o altă parte a trupului omenesc şi chiar să biruiască moartea.

Există o inteligență şi un principiu divin, dar ele n-au fost stabilite de o ființă unică sau de un singur om. Au fost create de o civilizație numărând sute de milioane de persoane. Gândirea aceasta a fost stabilită cu atâta dinamism încât a saturat fiecare atom din univers şi din trupul omenesc, imprimând o influență diriguitoare tuturor lucrurilor. Forța cu care au fost stabilite este atât de mare încât au devenit forța diriguitoare a activității mentale în care nimic nu se schimbă. Şi-au pus amprenta puternică asupra fiecărei celule

omeneşti. Lumina care atestă prezenţa acestei inteligenţe a fost concentrată asupra primei celule cu o asemenea forţă încât divinitatea s-a transmis din generaţie în generaţie, timp de miliarde de ani, fără a modifica Imaginea Divină reală a fiecărei unităţi-exemplar uman. Şi aşa se vor petrece lucrurile timp de miliarde de ani, întrucât inteligenţa s-a instaurat ca Lege şi orice lege a cosmosului este de neclintit.

Legea ar trebui să fie Stăpână, căci nu există decât o singură lege, un singur Stăpân pentru orice activitate mentală confirmată, omul fiind Stăpânul ce controlează totalitatea legii divine.

Această uriaşă activitate se traduce prin milioane de ani de pace şi mulţumire totală. Fiecare era biruitorul Christos-Rege al propriului său domeniu şi în acelaşi timp un ajutor şi un lucrător voluntar, fără a se gândi la sine şi fără intenţii egoiste în privinţa binelui comun. Totul se găsea din belşug, fiecare luând tot ceea ce-şi dorea.

Mai apoi, anumite grupuri de oameni au proclamat liberul arbitru în gândire şi acţiune, gândindu-se numai la ei. Aspirau la schimbări, au vrut să cunoască lumea materială, gândindu-se doar la interesele lor, călcându-le în picioare pe ale celorlalţi. Mulţi oameni s-au retras atunci din casa comună, cum era numită această formă de organizare.

Grupurile de dizidenţi s-au unit, s-au asociat – gândurile lor devenind haotice. Elementele naturale au fost nevoite să răspundă acestor manifestări; drept urmare, în Soare a avut loc o uriaşă erupţie ce a durat pe puţin un milion de ani.

Planetele şi stelele universului nostru solar au apărut la diverse intervale. Chiar înaintea perioadei de haos, se statornicise un echilibru divin astfel încât şi haosul a devenit un fel de ordine divină, în aşa fel ca în orice clipă să poată fi stabilit matematic - la secundă - locul pe care o stea sau o planetă îl va ocupa la un moment dat. Acest echilibru este atât de perfect, încât n-a suferit nici un fel de variaţii vreme de un miliard de ani. Acest factor reprezintă eternitatea. Putem recunoaşte în cele de mai sus, fără greş, legea perfectă sau Stăpânul în acţiune. Legea a fost instaurată pe parcursul unei mari civilizaţii a familiei omeneşti, pe baza unităţii de vederi şi de concepţii a poporului şi pe înţelegerea corectă a fenomenelor datorată gradului înalt de cultură şi civilizaţie al tuturor.

S-a dat numele de „Dumnezeu" acestei înţelegeri divine. Se ştia la perfecţie că acest nume putea fi pronunţat cu maximum de frecvenţă vibratorie, întrucât era situat la începutul tuturor limbajelor. La început nu era reprezentat ca o forţă omenească, el simbolizând un mare Principiu Divin statornicit de întreaga rasă umană (această rasă vieţuia în cer, numai cerul potrivindu-se naturii sale), şi a rămas pentru vecie Principiul Divin al armoniei figurat în neamul omenesc; această armonie este gândul pe care-l numim „Dumnezeu".

Plecând de la acest cuvânt, şi cunoscându-i originea divină şi regulile, toate celelalte condiţiile divine au fost considerate ca vizând umanitatea. Această lege divină, dreaptă şi desăvârşită (Stăpânul) guvernează întregul univers. O vedem acţionând în întregul sistem

solar, dar ştim că este la fel de eficace şi în domeniul uman, în cel animal, vegetal şi mineral.

În timpul frământărilor haosului, aproape toţi oamenii care s-au disociat de grupul principal au fost distruşi. Dizidenţii rămaşi s-au văzut siliţi să-şi găsească adăpost prin grote sau în alte locuri adăpostite. Hrana era puţină încât lipsa ei a făcut să crească procentul dizidenţilor care s-au transformat în canibali. Condiţiile acestea pe care singuri şi le-au atras, nu numai că i-au rupt complet şi pentru totdeauna de grupul principal, dar s-au mai şi dezbinat între ei. Dezbinarea i-a obligat să alcătuiască triburi spre a putea supravieţui, ceea ce a dus la ştergerea totală a memoriei şi a ştiinţei pe care o avuseseră; au devenit nomazi.

Aceştia sunt străbunicii rasei pe care o numim „materială". Cu toate că despărţirea a durat şi durează de un milion de ani, omul mai păstrează semiinstinctual un rest de senzaţie ce face parte totuşi din planul divin. Astăzi, mulţi oameni se declară fără teamă liberi şi stăpâni, iar unii chiar au progresat până la un punct de desprindere faţă de orice servitute.

Cei care nu s-au desprins de grupul principal au trecut cu calm peste perioada de haos, fără a pierde nimic din divinitatea lor, ei ştiind că natura divină nu putea fi pierdută şi nici confiscată. Dar ei nu pretindeau să fie socotiţi nişte aleşi, nici nu-şi doreau puteri mai mari decât cele cu care erau înzestraţi.

Pe toată durata cât a domnit această civilizaţie pe Terra, vastele întinderi de pământ precum şi mările erau liniştite. Nu se pomenea de cutremure terestre sau

marine. Vânturile erau uşoare şi binefăcătoare. Toţi oamenii mergeau unde voiau, greutăţi şi poveri neexistând şi nici limite de timp ori spaţiu. Toţi gândeau la scara eternităţii. Toate gândurile şi vorbele erau exprimate ca reguli divine ale gândirii divine; ele constituiau rezervorul din care ţâşneau toate acţiunile şi faptele. Omul avea aşadar la îndemână resursele universului pentru orice ar fi făcut şi îndeplinit. Întreaga omenire era considerată Dumnezeu-om. Trinitatea, împlinirea, punctul central era Dumnezeu, Christos biruitorul, Dumnezeu-omul, Trinitatea totală a tuturor.

În limbajul lor nu exista nici un cuvânt negativ, nu exista nici un cuvânt care se referea la trecut sau la viitor. Totul era „aici şi acum", îndeplinit pe loc şi până la capăt. Toate ţelurile pe care omenirea de astăzi încearcă să le atingă spre a reveni la starea superioară, au fost stabilite de către această civilizaţie avansată, care le-a înregistrat în arhive. Ele vor fi accesibile omenirii doar atunci când umanitatea va avea puterea de a privi dincolo de prezent şi va depăşi amestecul de reguli contradictorii şi de scopuri pur personale, individuale.

Toate aceste realizări sunt desăvârşite şi cuprinse în marele rezervor al substanţei gândirii universale. Ele vor putea fi reactualizate de către omenire doar atunci când se vor potoli toţi aceia care strigă, emit pretenţii şi se agită provocând nenorociri. Cea mai mare speranţă este legată de generaţia viitoare. Este cât se poate de evident că tineretul are cea mai bună structură în domeniul psihic, mental, industrial. Ceea ce îi lipseşte sunt condescendenţa şi o judecată dreaptă, însuşiri pe

care le dă experiența. Aceste două calități îi vor maturiza pe tineri. Cea mai bună metodă este practica, deprinderea de a înfăptui binele.

Supraviețuitorii acestei mari civilizații, înlăturați integral de tulburările haotice, aveau un sistem mental bine organizat. Preceptele şi regulile erau cu grijă concepute şi atât de corect memorate în substanța gândirii universale încât nimic nu se putea pierde. Se ştie că orice cuvânt pozitiv rostit cu adevărata lui semnificație şi cu o intenție precisă, este înregistrat în mod inteligent şi integral în substanța Gândirii Divine (pe care-l numim Gândului lui Dumnezeu), împreună cu acțiunea respectivă şi tonalitatea ei, ce poate fi regăsită şi reprodusă pe film, îngăduind tuturor să vadă şi să audă ceea ce s-a petrecut.

Se mai ştie de asemeni că anumiți membri ai acestei mari civilizații au supraviețuit păstrându-şi identitatea. Chiar dacă s-au îndepărtat într-o oarecare măsură de contemporanii lor, ei aşteaptă momentul potrivit, care nu e prea departe, când vor putea vorbi dezvăluindu-şi identitatea. Acel moment va veni atunci când un mare număr de oameni vor renunța la ideile lor preconcepute despre un Dumnezeu personal, despre o ființă puternică exterioară lor, şi vor accepta Trinitatea: Dumnezeu, Christos-biruitorul, Dumnezeu-om în fiecare, în stare să cuprindă întreaga umanitate şi făcând parte din această umanitate.

Acest fel de arhive nu pot fi modificate, nici deformate, nici măcar de ceea ce ne-am deprins a numi timp. Ele nu sunt nici rezultatul unor miracole, nici fapte supraomeneşti, ci evenimente naturale făcând

parte dintr-o ordine firească. În fapt, ele ascultă de aceeaşi lege a ordinii care conduce şi guvernează toate sistemele planetare ale universului. Minunea constă în faptul că această lege şi urmările ei sunt cu mult mai elocvente decât orice descriere verbală a măreţiei capacităţilor umane de realizare. Frumuseţea şi curăţenia acestei rase rezultă în faptul că ea nu a manifestat nici un fel de spirit dominator sau supranatural, fiind alcătuită din oameni după chipul lui Dumnezeu.

Aşadar, să-L adorăm împreună pe acest nobil Dumnezeu-om căutând în fiecare pe Dumnezeu, apoi văzându-l pe Christos-biruitorul pe fiecare chip, reuniţi în Dumnezeu-om. Să ştim că orice imagine a lui Dumnezeu făurită în afara omului nu e decât un idol cu picioare de lut, ce se frâng cu uşurinţă prin cuvântul exprimat. În acest mod puteţi proceda cu toate ştiinţele şi cu toate religiile, învăluind totul în atmosfera emanată din sursa unică, căci tot şi toate fac parte din acelaşi adevăr.

Adevărul este legea oricărei ştiinţe. Gândindu-se la divinitate, omul stabileşte propria-i divinitate adăugând câte ceva la rezervorul cosmic de energie şi forţă - acea forţă care devine la rândul ei o mare putere. Aveţi capacitatea determinării unei asemenea forţe şi de a-i adăuga un grad în plus de activitate. Milioane de oameni alimentează constant această forţă, iar voi vă puteţi alătura lor... dacă doriţi cu adevărat.

Întrebare: De unde vin ideile inspiratoare?

Răspuns: Lumea ideilor se află în jurul nostru, pretutindeni. Dintre diversele concepții cu privire la semnificația ideii inspiratoare, puteți alege una. Cea mai mare parte dintre ele sunt expresii emoționale ce nu au altă semnificație decât cea a unui sentiment profund. Altele sunt fulgere de clarviziune care se manifestă cu caracter de urgență. Probabil că acela care a pus întrebarea se gândeşte la adâncimea gândirii filosofilor şi a sfinților - rezultat firesc al disciplinei pe care aceştia şi-au impus-o. Atunci este vorba de adevărata respirație, efectuată conştient în spiritul înțelepciunii universale care umple întreg spațiul.

Întrebare: Cum pot fi provocate şi obținute idei revelatoare?

Răspuns: Într-un anume fel, noi le putem avea disciplinându-ne trupurile în aşa fel ca ele să devină canale receptoare sau curente ale gândirii universale şi spre a interpreta legile universale exprimate în diversitatea fenomenelor.

Întrebare: De ce avem impresia că ideile ne vin din afară?

Răspuns: În stadiul actual de dezvoltare, noi nu suntem încă pregătiți să recunoaştem sursa tuturor

forțelor ce activează în noi. Viața este o manifestare universală pe care o recunoaștem în toate țesuturile vii, dar nu știm nici de unde vine, nici unde se duce atunci când părăsește corpul. Folosim zilnic electricitatea, știm că poate fi produsă, dar nu știm de unde vine. Descrierea gândului ca forță exprimată în idei înglobate este poate mai puțin tangibilă, dar asemănarea este evidentă. Noi gândim, dar sursa de energie e ascunsă. În același timp, știm că putem îmbunătăți capacitatea și eficiența gândurilor noastre. De ce să ne mirăm că omul de condiție mijlocie este confuz atunci când i se spune că ideile vin din interior? Lui i se pare că ele vin cu certitudine din afară. La fel crede și despre electricitate și viață. Dacă aveți la îndemână câteva elemente, viața și forța motrice vă stau la dispoziție. Tot la fel, dacă vă preconcepeți gândirea, ideile inspirate se și află în interiorul vostru.

Întrebare: Care este punctul dumneavoastră de vedere în legătură cu condițiile actuale de viață socială agitată?

Răspuns: Nu le acord nici o energie. Dacă retragem energia ce o consacrăm tulburărilor atunci când ne gândim la ele, și dacă în locul lor construim propriile noastre idei-condiții personale, putem redresa numaidecât situația.

CAPITOLUL V

Modelul divin

Am să vorbesc acum despre ceea ce poate şi a putut realiza o singură persoană după modelul divin. Sub acest raport, experienţele trăite de noi în timpul expediţiilor din Tibet, India şi Mongolia, au fost remarcabile. Acolo am văzut cum o singură persoană este în stare să se protejeze atât pe sine cât şi o întreagă rasă.

La prima vedere poate părea ieşit din comun, dar dacă ne aducem aminte de viaţa lui Iisus, dacă facem comparaţie între ce a făcut şi ce face El acum, vom fi în stare să înţelegem şi să acceptăm ideea. Învăţăturile lui nu şi-au pierdut valabilitatea nici după două mii de ani. Ele rămân la fel de actuale ca odinioară.

Am vorbit despre Maeştri care stăteau drept pe suprafaţa apei şi de doi învăţăcei care s-au apropiat de ei în acelaşi fel. Lecţia trebuie să dea de gândit. Ea ne demonstrează că putem controla şi folosi corespunzător forţele naturii, nu mergând numaidecât pe apă, dar când ne dăm seama că suntem pe punctul de a ne îneca,

putem folosi această putere spre a ne ajuta trupul. În această ipostază, suntem executanți nesupuși schimbărilor. Schimbarea nu se aplică decât obiectelor. Subiectul nu se schimbă. Spiritul nu poate fi alterat în nici un fel. Principiul de bază subzistă.

Dacă ținem seama mereu de acest Principiu de bază, devenim automat acest principiu. S-ar putea crede că aceasta ne duce la o poziție statică. Cum ar putea-o face? În această stare de spirit trebuie să fim în stare de realizare. Apoi continuăm fără șovăire, dar ghidându-ne după o anumită linie de conduită, știind cu precizie ce anume îndeplinim și nu doar că urmează să îndeplinim.

Dacă viața noastră se derulează în acest mod, mereu supus înțelegerii, nu ne putem schimba. Or, progresul există totdeauna. Și asta ne duce într-o altă stare, care este bătrânețea.

Bătrânețea este obiectivă. O provocăm noi înșine. Dar oare este ea oare necesară? De fel. Să presupunem că am putea călători în spațiu atât de departe încât Terra să numai conteze pentru noi. În acest caz, timpul n-ar mai exista. Să presupunem că rămânem acolo o sută de ani tereștri. Nu vom fi mai bătrâni. Același lucru se poate petrece și pe Terra. De fapt, se și petrece cu adevărat - neexistând nici timp, nici spațiu - condiții supuse determinării noastre limitate.

Medicii ne spun că nici o celulă corporală nu trăiește mai mult de nouă luni. Nu suntem supuși decât acelor schimbări pe care ni le impunem noi singuri. Dacă n-ar exista această condiție perfectă, n-am putea dovedi în nici un fel că suntem tineri. Dacă

tinerețea n-ar fi mereu operantă, nimic nu ar mai fi tânăr. Dacă tinerețea nu s-ar supune voinței noastre, am fi cu toții bătrâni. În prezent, supunem voinței noastre bătrânețea. Se naşte un copil. Cei din jur apreciază că va trăi în jur de şaptezeci de ani. Copilul admite acest gând. Nu-i acordăm nici măcar şansa de a-şi trasa singur propriul viitor. Îi impunem ideea morții. Hinduşii spun că la şaptezeci de ani abia devin majori şi că încep a se realiza. Din acest punct omul poate trăi fără limite, având posibilitatea de a-şi prelungi tinerețea la alegere.

Se spune că izbutim în ceea ce întreprindem. Dacă e un eşec ceea ce am întreprins, îl socotim un succes. Dacă e un rezultat fericit, îl socotim - de asemenea - un succes. Nu este oare de preferat să adoptăm ideea perfecțiunii şi nu pe cea a imperfecțiunii? Dacă nu facem nimic altceva decât să ne ajutăm vecinul, e cu mult mai bine decât să ne arătăm imperfecți. Vom trage mai multe foloase de la viață, fără să ne coste nimic. Nu costă nimic să ne salutăm cu un zâmbet. Arătați-i prietenia dumneavoastră şi perfecțiunea va urma acelaşi curs.

Imaginați-vă o adunare în care se urmăresc doar tinerețea, frumusețea, curățenia şi perfecțiunea. Costă ceva să trăieşti având aceste idealuri? Dacă o facem socotindu-le preponderente, ne vom modifica condiția în mai puțin de o săptămână. Ne-a fost dat să vedem asta împlinindu-se doar în câteva clipe.

Nu a spus Iisus: „Dacă viziunea voastră este unică, întregul trup este luminat"? Analizând astăzi originile învățăturilor lui Iisus, este exclus să găseşti

vreun pasaj în care să se refere la viitor. El le-a dat oamenilor deplina libertate de a-şi îndrepta gândurile către un ţel precis, iar acest ţel este realizarea.

Am avut prilejul să vedem un om în stare să restabilească ordinea, neputându-l atinge nimic. Şi nu era un Maestru propriu-zis. Era un Sioux indian, şi lucrurile s-au petrecut în propria noastră ţară (Statele Unite). Cunoşteam obiceiul indienilor contemporani ca, în anume circumstanţe, să tragă o linie în jurul satului lor, peste care nu poate trece nimeni dacă nutreşte ură în suflet. S-a încercat trecerea de două ori şi, în ambele încercări, rezultatul a fost dezastruos.

Iisus a spus: „Când vă veţi iubi unii pe alţii, veţi fi pătrunşi de iubire". Pentru El, iubirea era cea mai mare forţă. Când dirijăm acest sentiment în sens invers, intrăm în stare de turbulenţă. El a spus că sunteţi stăpâni ai cerului şi pământului, cu tot ce au ele. Vedeţi oare vreo restricţie? Iisus a văzut bine că omul nu a atins încă toate posibilităţile. De aceea le-a prezentat oamenilor nelimitarea.

Dacă un atom nu se află la locul lui într-un corp, acest corp nu poate rămâne în viaţă. Deplasaţi un atom şi universul va exploda. Iisus a prezentat lucrurile cât se poate de simplu şi direct. Vorbele lui originale sunt cât se poate de limpezi. El a definit idealul cu atâta exactitate încât nu se poate uita. El l-a definit ca fiind „Dumnezeu". Astăzi se ştie că influenţa vibratorie a acestui cuvânt, ne face să ne trezim din starea hipnotică în care ne-am instalat în corp. Dacă ne întoarcem spre Dumnezeu cu toată energia risipită în stările noastre hipnotice, restabilim cu Dumnezeu raporturi

atât de strânse şi de clare încât nimic nu ne va mai despărți.

Dar majoritatea dintre noi privesc spre exterior pornind din punctul central, îngăduind astfel gândurilor să se disperseze. Viziunea lui Iisus avea o țintă unică – condiția subiectivă ce există necontenit. Obiectul se schimbă dar adevărul este de nestrămutat. Dacă schimbăm direcția şi reorientăm întreaga energie în acest punct, corpul nostru va emite, va radia lumină; şi atunci, intrând într-o cameră aceasta se va lumina. Am văzut acest lucru de mai multe ori. Nu este o abstracție. O putem fotografia şi doar ştim bine că nu putem fotografia ceva ce nu există, o abstracție. Ne putem sustrage din ipostaza instabilă în care ne-am decis să trăim spre a ne instala într-o alta stabilă. Nu ne ia mai mult timp decât formularea gândului. De îndată ce ne-am schimbat optica spre a trece de partea Adevărului sau Dumnezeu, noi suntem cu adevărat acest Adevăr ce ne întovărăşeşte.

Nu e nevoie să ne învețe cineva. Lecțiile nu fac decât să ne trezească conştiința. Desigur, lecțiile au un impact, dar avem tendința de a le atribui lor mai multă energie decât semnificației pe care ele o transmit. Cei doi învățăcei care se îndreptau pe apă către maeştrii lor, n-au avut nevoie decât de o singură demonstrație spre a izbuti, în timp ce alții se țineau de balustradă. Mulți se țin de balustradă întrucât nu au acumulat o condiție stabilă, fermă. Aceeaşi cantitate de energie ce o investesc în instabilitate, le-ar fi fost suficientă să iasă din apă. Nu e nevoie să părăsim planeta spre a învăța să mergem pe apă sau alte noi reguli. Nu există decât

una singură şi ea se află aici, cu noi. Nu o putem schimba. Puţin interesează câtă vreme vom sta departe de ea. Când vă întoarceţi spre lumină, vă daţi seama că voi înşivă sunteţi lumina. Iisus n-avea nevoie să păşească spre lumină pentru că El era lumina. Aşa cum însuşi a spus-o, El era lumina adevărului, lumina iubirii, Lumina lui Dumnezeu.

Iisus a avut idei cu o orientare precisă - către un Principiu. Comportându-ne asemănător, şi noi putem urma această cale simplă. Cei ce o urmează nu-i păgubesc pe alţii, dar făptuiesc interior. Acest raţionament este valabil şi în privinţa hranei şi a tuturor obiectelor trebuincioase. Singura diferenţă dintre ei şi restul umanităţii este aceea că şi-au lărgit orizontul spre a se bucura de acest orizont de cunoaştere. Fiecare poate face la fel şi, făcând, am şi învăţat şi deprins regula. Ne urmăm calea proprie şi atunci *ştim*. Ne pot fi arătate multe alte căi de acces, dar dacă nu ne urmăm calea noastră, nu ajungem nicăieri. Dacă ne încredem în altul, adăugăm impulsuri şi energie acelor obiective pe care vrea să le îndeplinească acel cineva, extrăgând această energie din propriul nostru corp. Dar când ne urmăm calea proprie, sporim energia trupului nostru, refăcând rezerva. Aşa se petrec lucrurile şi toată lumea e mulţumită. Noi nu ne însuşim gândurile altuia spre a broda pe ele. Noi proiectăm pe suportul propriilor noastre gânduri sub o formă universală, de pe urma căreia profită toată lumea.

Se spune că nimeni nu produce o valoare oarecare fără ca întreaga rasă să beneficieze de pe urma ei. Este energia pe care o adăugăm, îndreptată către ideile

înalte ce fac ca omenirea să progreseze. Aceasta nu merge pornind de la ideile altuia, ci doar de la ale noastre. În consecință, toată energia universului ne stă la dispoziție.

Orice lucru la care noi ne gândim sub semnul lui Dumnezeu şi cu vibrația sa, ne aparține. Însă aceasta implică cunoaştere, resurse, curățenie, perfecțiune şi bine.

Puteți stăpâni de îndată ce vă centrați gândul pe faptul că Divinitatea se află în voi. Tot timpul să fiți conştienți că Divinitatea nu se află altundeva decât în voi înşivă, că aici a fost dintotdeauna. Atâta doar că ați ignorat-o şi ați situat-o în afara voastră prin gândurile voastre contradictorii.

Vorbiți cu această Divinitate interioară. Spuneți-i că ştiți că se află acolo şi că sunteți pe deplin conştienți de prezența Ei. Cereți-i să se manifeste şi vă va fi călăuzitor în întreaga voastră viață. Spuneți-i: „Am lepădat şi alungat din viața mea toate gândurile negative. Sunt recunoscător pentru tot ceea ce Divinitatea mi-a dăruit". Hotărâți că veți înceta de a mai fi un animal, că tot trupul vă va fi curat, că Sfânta Prezență a lui Dumnezeu se află în acest templu trupesc, şi că ea îți diriguieşte paşii după voința ei. Păstrați constant acest gând în spirit.

Apoi spuneți: „Eu ştiu acum că binecuvântarea şi mulțumirea ce rezultă din uniunea cu Christos cel Viu sălăşluiesc în mine pentru totdeauna. Eu ştiu că prezența lui Christos cel Viu este pentru totdeauna în mine şi că Eu Sunt puritatea originară lui Christos." Mențineți aceste afirmații în mintea obiectivă sau sub-

conştientă şi veţi vedea ce bucurie şi mulţumire veţi simţi - ele fiindu-vă mereu la îndemână, graţie Prezenţei lui Christos cel Viu.

Curând veţi descoperi nişte forţe mentale ce vor depăşi orice fel de gând, sentiment sau faptă contradictorie. Veţi edifica o forţă vie de extracţie a gândirii, irezistibilă, dominând întreaga voastră existenţă. Clipa întăririi acestui Templu Spiritual şi Sfânt este aceea în care sunteţi liniştiţi şi împăcaţi cu propriul vostru suflet. În acest mod ne educăm gândul subiectiv pentru ca el să nu formuleze decât impresii divine.

Totul se întipăreşte adânc în conştiinţă şi operează pe toată durata somnului. Când ne descoperim un punct slab în gândire, vorbe sau fapte, trebuie intervenit hotărât, cu voinţă fermă, spre a evita fisurarea structurii. Foarte curând vom învăţa cum să biruim în mod automat toate gândurile adverse. Şi-atunci doar gândurile şi sentimentele divine ne vor popula imaginaţia. Ele se rânduiesc ca o armată şi nimeni, în afara lui Dumnezeu, nu poate pătrunde printre ele. Aşa se apreciază gradul de Stăpânire absolută - când eşti în stare să manifeşti Principiul Divin. Ne aflăm atunci la baza oricărei Puteri Spirituale. Dacă-i închinaţi întreaga viaţă, veţi vedea ce satisfacţii substanţiale veţi avea. Veţi zări aurora unor vremuri noi şi veţi dobândi cunoaşterea mai profundă a Legii.

Spre a elimina discordia din gândurile şi din universul vostru, nu există mijloc mai bun şi mai eficace decât să ştiţi (să aveţi convingerea) că orice gând şi trupul vostru sunt templul Dumnezeului cel Viu. Veţi putea folosi noţiunea ştiind că de tăcuta dar pătrunză-

toarea influență a gândirii divine beneficiază întreaga omenire precum şi întregul univers. Orice gând constructiv, fiecare sentiment sau vorbă pronunțată, contribuie la această înălțare. Cu cât gândiți mai mult la nemuritoarea iubire a lui Dumnezeu, cu atât mai mult iluminarea umanității se manifestă în toată splendoarea. În oarecare măsură, veți putea înțelege şi aprecia imensul privilegiu ce ne-a fost dăruit de a progresa noi înşine şi de a lumina omenirea întreagă şi cu contribuția noastră.

Mai mult, avem față de viață datoria şi răspunderea de a ajuta la eliminarea a tot ce este negativ în lume. Una din metodele cele mai bune, constă în a refuza să vezi, să auzi, ori să aprobi negația, infuzând constant Iubirea Divină în fiecare ființă şi în fiecare lucru. Fiți convinşi că „Spiritul Divin al lui Christos-biruitorul învinge orice discordie".

Rețineți că voința voastră este Voința Divină şi că Dumnezeu lucrează neîncetat prin intermediul vostru. Fiecare gând pe care-l puneți în acord cu această putere stăpânitoare, măreşte forța voinței voastre până ce gândul vostru devine stăpân şi predominant. Procedați aşa şi bizuiți-vă pe rezultate cu toată sinceritatea. Nimic nu vă va mai tulbura.

Obiceiul zilnic al folosirii acestor vorbe şi gânduri energice şi pozitive, repetate cu intensitate, revigorează celulele cerebrale amorțite şi de îndată veți realiza că sunteți Domnul atotputernic.

Dacă vă exersați voința şi vorbirea în orice împrejurare, veți fi stăpâni deplini pe gândurile voastre şi veți înceta să mai admiteți existența aspectelor negative

ale lumii ce vă înconjoară. Dacă vă dovediți încrezători chiar în mică măsură, veți fi stăpâni pe situație, indiferent de natura ei. Creați prin vorbe circumstanțele cele mai convenabile și veți domina în orice condiții.

Fiziologii afirmă că celule trupului nostru sunt dotate cu puterea de a recepționa impresiile și de a le vehicula în toate structurile celulare complete ale formei omenești. Ele ar avea și facultatea de a-și aminti (memorie), de a compara impresiile (judecata) și de a disocia impresiile bune de cele rele. S-a mai demonstrat că gândul subconștient sau subiectiv este suma energiei și a inteligenței tuturor celulelor trupului. Când nu exprimi decât impresii Divine, toate celulele înregistrează divinitatea fiecăreia dintre ele. Dacă n-ar fi așa, n-am putea surprinde pe fotografie nici o imagine a acestui corp.

Atunci când omul știe acest lucru, forța voinței fiecărei celule se sincronizează și operează în armonie cu voința organului căruia îi aparține și de care este legat. Totalitatea tuturor puterilor celulelor astfel dotate cu voință, constituie voința conștientă a organului. Atunci acesta operează în armonie conștientă cu voința centrală a totalității organice a corpului omenesc. Când rostim formula „Dumnezeu Eu Sunt", ea se manifestă plenar în forma întregului corp. Și mai face să crească și puterea formulelor următoare, precum: „Eu sunt Puterea lui Dumnezeu", „Eu sunt tot Belșugul" etc., și în sfârșit „Prin harul acestui Cuvânt de Putere, Eu am depășit orice limitări".

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: V-am ruga să ne explicați ce înțelegeți prin Dumnezeu.

Răspuns: Dumnezeu este Principiul prin care existăm. Dumnezeu nu poate fi definit. El este mai presus de orice definiție. Orice definiție nu-i decât o încercare de a-l cuprinde pe Dumnezeu cu mintea omului.

Întrebare: Unii îl numesc Dumnezeu, alții Spirit, alții Principiu. Care credeți că este numele cel mai potrivit?

Răspuns: Cuvântul superior este Dumnezeu. El nu permite instalarea unei stări hipnotice. Cu celelalte cuvinte, da, se poate. Dacă ne orientăm direct spre acest punct central, vom trage cele mai înalte foloase. Niciodată rostirea repetată a cuvântului „Dumnezeu" nu este de prisos.

Întrebare: Dumneavoastră vorbiți de Iisus privind lumina albă strălucitoare. Există cumva o alternativă superioară?

Răspuns: Nu ştim. Asta depăşeşte cu mult tot ceea ce noi cunoaştem în mod obiectiv. Nimic din ceea ce posedă o încărcătură inferioară nu o poate pătrunde.

Întrebare: Ce metodă ar trebui să folosim pentru a intra în contact cu Puterea Divină?

Răspuns: Nu există formule prestabilite. La judecată, Legea este de partea noastră. Dacă ne sincro-

nizăm în mod sincer cu Legea, ni se deschide întregul univers. Dacă universul ni se deschide şi-i vedem toate splendorile, înseamnă că ne aflăm sub influenţa Legii, că am acţionat conform Legii şi ne contopim cu ea. Totul decurge simplu ştiind că suntem una cu ea, fără a îngădui îndoielilor sau spaimei să interfereze.

Întrebare: Oare lumea occidentală e pregătită să accepte ceea ce spuneţi dumneavoastră?

Răspuns: Lumea occidentală se pregăteşte iar pregătirile sunt atât de rapide încât nimeni nu va fi exclus. Oamenii sunt cei care se autoexclud. Noi pregătim terenul atunci când ne mărim gradul de cunoaştere şi de înţelegere. Acest câmp poate fi lărgit cât să cuprindă întregul univers. În orice clipă, universul corpului nostru este una cu ansamblul universului şi depinde numai de noi dacă ne lărgim înţelegerea până într-atât încât să ne contopim cu totalitatea universului.

Întrebare: Cum putem să selectăm gândurile emise?

Răspuns: Dacă nu le puteţi selecta, dăruiţi-vă iubirea celei mai bune aptitudini pe care o aveţi şi refuzaţi să vă împrăştiaţi în mai multe. Asta vă va duce la armonie. Iisus a spus că iubirea este mai presus de orice.

Întrebare: Cum se face că un Avatar este trimis din când în când pe pământ?

Răspuns: Prezenţa unui Principiu este ceea ce dumneavoastră înclinaţi să numiţi alegerea unui

Avatar. Această personalitate se mărgineşte a trăi în virtutea acestui Principiu. Calea urmată de el sau exemplul lui devine calea deschisă tuturor.

Întrebare: Oare sosirea şi apariţia lui sunt condiţionate de o anumită stare de dezvoltare a umanităţii?

Răspuns: Nicidecum. El e deasupra oricărei dezvoltări şi trăieşte în comuniune cu Spiritul.

CAPITOLUL VI

Fiți conștienți că știți

Mi s-a cerut să vorbesc despre vindecări. În realitate, noi ne vindecăm singuri. Există aici un factor foarte important, întrucât îndată ce vedeți Divinitatea sau pe Dumnezeu într-o persoană, alcătuiți o majoritate alături de Dumnezeu. Or, Dumnezeu sau Principiul Divin nu cunoaşte imperfecțiunea. Ştim cu precizie că aşa se petrec lucrurile în toate marile sanctuare de vindecare din întreaga lume. Ducându-se la aceste sanctuare, oamenii îşi îndreaptă gândurile spre împlinire şi astfel se lecuiesc de boli. Ei acceptă emanația sanctuarului, căreia îi ia locul vindecarea.

Vă putem arăta aceasta pe fotografii. Un foarte distins medic din unul din marile noastre oraşe lucra împreună cu noi. El le-a cerut asistenților să-i arate radiografiile cazurilor considerate incurabile de către autoritățile medicale, împreună cu prezentarea bolii şi a bolnavilor.

Aparatul folosit îngăduie localizarea la vedere a părții bolnave a corpului. Acolo unde viața şi sănătatea

erau stăpâne, filmul arăta cum corpul radiază şi străluceşte în lumină. Am avut prilejul să vedem persoane a căror lumină se împrăştia până la o distanţă de zece metri. Dintre cele nouăzeci şi opt de cazuri tratate, nici unui bolnav nu i-a trebuit mai mult de trei minute spre a se lecui complet.

Tot ce am făcut noi a fost să le spunem: „Iată, concentraţi-vă întreaga atenţie asupra zonei întunecate, nu-i aşa? Nu daţi nici o atenţie luminii, nici zonelor luminoase, nici sursei de lumină. Acum nu vă mai sinchisiţi de aceste zone obscure şi concentraţi-vă atenţia şi gândul pe lumină". Fiecare din cei nouăzeci şi opt de pacienţi care fuseseră aduşi pe targă, s-au ridicat în picioare complet lecuiţi. Oare nu aceasta este dovada că fiecare se vindecă singur? Vă îngrijiţi singuri şi asta e tot.

Dacă folosim aceste expresii pozitive, vom vedea numaidecât că nu există boală. I s-a dat un nume unei anumite maladii şi noi îl repetăm la nesfârşit. Or, gândurile şi numele sunt lucruri şi dacă le plasăm în plan absolut, în planul şi frecvenţa vibratorie cărora le aparţin, ele se instalează şi se manifestă cu perfecţiune. Este cazul tuturor invenţiilor, dar oamenii cred că trebuie să se dedice unor studii şi căutări... şi continuă să caute.

Am descoperit treaba asta în cercetările întreprinse de noi. Nu aveam table de logaritmi, dar le calculam ori de câte ori era nevoie. Avansam cu lucrarea şi mai apoi descopeream că am pornit pe o pistă greşită şi ne întorceam, luând-o de la capăt. Eram ca nişte copii care abia învaţă să facă primii paşi; acum, însă, putem

merge deoarece dispunem de mijloace mecanice. Ne confecționăm și altele pornind de la punctul în care am ajuns.

Spre a exemplifica cele spuse, iată o experiență trăită. Aveam nevoie de un tânăr pentru o anumită treabă. Lucrasem mult într-o direcție și aparent ne aflam la o răscruce, când tocmai a sosit acest tânăr de la universitatea din Columbia. Nu avea cunoștință de genul de lucrări de care ne ocupam, dar în douăzeci și cinci de minute ne-a rezolvat toate problemele. Or, noi ne căznisem timp de patru ani fără succes.

Ce s-a petrecut? În orice clipă el *știa că știe*. Intrând în biroul nostru, și-a zis în sinea lui: „Cunosc situația" și a găsit soluția doar *știind că știe*.

Ni s-a mai întâmplat cândva ceva asemănător. S-a petrecut la școala pregătitoare a universității din Calcutta, unde am intrat la vârsta de patru ani. Încă din prima zi, profesorul mi-a spus: „Iată aici alfabetul, ce părere ai"? I-am răspuns: „Nu știu". El a replicat: „Dar dacă ai să te oprești aici, n-ai să știi niciodată. Întoarce raționamentul și leapădă-te de acest «nu știu», întrucât *tu știi* ce este". Am urmat clasele acestei școli, apoi pe cele ale universității din Calcutta, din care am ieșit ca absolvent la patrusprezece ani.

Totul este atât de simplu încât nu mai sesizăm. Credem că dacă mergem la universitate, va trebui să ne cufundăm în studiu, în căutări, în citate din cărți. Tot ce s-a scris într-o carte vă este cunoscut de mult. Dacă adoptați această poziție, veți ști și voi. Vă sprijiniți pe o carte ca pe o cârjă spre a progresa, în locul acceptării faptului că ele sunt conținute și de mult încorporate în

voi. Voi sunteți stăpânii. Voi stăpâniți lucrurile. Totul este realizabil pe drumurile vieții și începem a înțelege doar ridicându-ne deasupra stării noastre negative. Învățăm treptat că această stare nu ne-a fost de nici un folos; atunci de ce o păstrăm? Valoarea constă în *a ști și a fi* ce trebuie exprimat și, pornind de aici încolo, veți începe să progresați.

Aproape toți cei ce progresează trecând prin diferite planuri, adoptă acest comportament. Nouăzeci la sută dintre inventatori procedează astfel. În cursul ultimilor șase ani, am realizat mult mai mult decât în cei douăzeci și patru de ani anteriori.

Am trăit aceste experiențe și chiar ceva mai mult. Știu exact cât s-au dezvoltat. Și asta doar pentru că ne ținem hotărât de ideea că *știm* că acele lucruri le *cunoaștem*. Ele ne stau la îndemână. Dacă o invenție n-ar fi existat niciodată, nimeni n-ar fi putut atinge frecvența vibratorie necesară spre a o aduce la lumină. Frecvența există, iar creierul se antrenează să gândească; veți ști exact ceea ce doriți a exprima. De aceea am progresat atât de mult.

Bineînțeles, sunt mai multe moduri în care se ajunge la țintă, nu e nevoie să le amintesc. Numeroase persoane le cunosc, iar cei care nu le cunosc trebuie să se străduiască pentru a afla că le cunosc și să se mențină pe această idee. Ea îi va ajuta să treacă peste orice piedică.

S-a spus de multe ori că nimic nu e nou sub soare și este foarte adevărat. Dacă n-ar fi adevărat, n-ar exista nici vibrațiile caracteristice de a crede într-un lucru determinat. Toate câmpurile sunt supuse anumitor

influenţe vibratorii. Întreaga noastră viaţă este făcută din vibraţii şi, bineînţeles, noi le alegem într-o oarecare măsură; dar când începem să înţelegem că ne putem sincroniza cu ele şi să ni le însuşim, atunci toate aceste lucruri devin cât se poate de fireşti pentru noi. Aproape toţi inventatorii contemporani înţeleg că nu sunt pe cale de a expune ori înregistra ceva care, la un moment dat, să nu fi fost de mult exprimat sub frecvenţă vibratorie. La fel este şi în literatură. Orice carte scrisă a fost de mult înregistrată sub frecvenţă vibratorie la un moment dat. Nici un cuvânt rostit nu încetează de a exista. Totul subzistă în domeniul pe care-l numim câmp energetic sau influenţă vibratorie.

Iubirea este un cuvânt a cărui influenţă vibratorie se apropie de cea a cuvântului Dumnezeu. Cunoaştem mii de vindecări făcute prin utilizarea lui. Orice boală cunoscută dă înapoi în faţa puterii iubirii pe care o exprimăm. Cuvântul provoacă imagini şi modele din care cresc sentimentele de iubire ale unor oameni. Seamănă cu o armură ce-l îmbracă.

Cu mulţi ani în urmă, unul din prietenii mei, un medic, a fost numit ofiţer de stare civilă într-o rezervaţie de indieni Sioux. M-am dus în vizită la el şi m-a poftit să asist la o demonstraţie a vraciului tribului. Mi-a spus că nu e vorba de un medic obişnuit. Într-o bună zi, acesta s-a izolat spre a medita timp de cinci ani. Când s-a întors printre oameni era pregătit ca vindecător.

A făcut mai întâi o mică demonstraţie. Şi-a cufundat braţul într-o oală cu apă clocotită şi şi-a jupuit o bucată de carne. Braţul era neatins. L-am revăzut peste

două luni după acest experiment; brațul era perfect sănătos.

În timpul celei de a doua demonstrații, omul stătea drept şi liniştit, în picioare, la oarecare distanță de trei din cei mai buni țintaşi ai tribului. Doctorul N şi cu mine am golit pistoalele punând alte gloanțe în locul lor, spre a fi siguri că nu suntem traşi pe sfoară. Oamenii au tras şi fiecare glonte s-a turtit pe pieptul omului ochit. Păstrez şi astăzi unul din aceste gloanțe turtite.

Apoi omul s-a instalat în coliba-adăpost. Oricine era atins de vreo diformitate sau boală, şi care venea la el, pleca pe deplin vindecat. Am fost de față de nenumărate ori. I-am devenit apropiat şi l-am întrebat cum procedează. Mi-a spus că e ca şi cum i-ai spune lui Dumnezeu că-l iubeşti. Acum, când scriu, omul se află în viață şi continuă opera sa de mare lecuitor. N-am citit niciodată nimic despre el în ziare. Trăieşte într-o singurătate absolută şi nu comentează public niciodată ceea ce face. Mi-a spus o dată: „Rolul meu în viață este să dăruiesc altora sentimentele de iubire pe care le pot eu exprima, şi astfel sunt pe deplin răsplătit". Iată aşadar un indian Sioux despre care au auzit prea puțini oameni şi care îndeplineşte o adevărată misiune a Iubirii Divine, în tăcere şi total dezinteresat.

În Texas, cu mulți ani în urmă, am auzit povestea unei fetițe de cinci ani care vindeca prin iubire. M-am dus să o văd şi mama ei mi-a spus că ea spune tuturor oamenilor că-i *iubeşte*. Micuța spunea: „Zăresc iubirea în jurul tuturor oamenilor şi în jurul meu". De fiecare dată când auzea că cineva este bolnav, o ruga pe mama

ei să o conducă la căpătâiul bolnavului şi, în aproape toate cazurile, când ea intra în încăperea bolnavului, acela se şi ridica din pat perfect sănătos. Fetiţa şi-a desăvârşit dezvoltarea iar astăzi îndeplineşte o operă măreaţă.

Există multe cazuri asemănătoare. Am cunoscut unul în Olanda, acolo unde creşte un trifoi roşiatec de aproape 40 de centimetri înălţime, cu flori magnifice ce se înalţă până la pragul uşii de intrare în fermă. M-am dus în vizită la proprietarii fermei într-o duminecă după-amiază. Stăteam aproape de intrare când a apărut o fetiţă ce a ieşit din casă păşind pe deasupra florilor de trifoi, pe o distanţă de treizeci de metri. Nu atingea pământul de loc, nu făcea altceva decât că plutea peste flori, apoi s-a întors în acelaşi fel spre a pune piciorul pe prag.

Am întrebat fetiţa cum face de a merge astfel. A răspuns: „Nu ştiu, dăruiesc iubire tuturor. Iubesc acest trifoi şi el mă susţine". Ne-am mărginit doar să consemnăm faptul ca atare. Ne-a vorbit apoi despre tovarăşii ei de joacă, spunând că-i *iubeşte* pe toţi, că şi ei o iubesc. Nu i se putea deci întâmpla nimic rău. Am păstrat legătura cu această fetiţă până la vârsta de douăzeci şi unu de ani. Atunci a plecat în Belgia unde i-am pierdut urma. Tatăl său mi-a spus că n-a auzit-o exprimând altceva decât iubire pentru toată lumea.

Această dragoste vindecă şi fiecare dintre noi o poate experimenta. E foarte uşor să faci în aşa fel încât să radiezi iubire, aşa cum făceau aceşti copii.

Mă aflam în Spania, în apropierea uneia din cele mai mari mine de cupru din lume când o familie de

ruşi a venit cu o fetiţă de unsprezece ani, al cărei tată se angajase la mină. Mi-au spus că fetiţa este înzestrată cu darul vindecării. De pildă, punea mâna pe o persoană şi spunea: „Te iubesc şi te iubesc atâta de mult încât boala s-a dus iar în locul ei am pus iubirea". Şi am constatat că era exact. În cazul unei diformităţi, persoana devenea perfect normală. Am văzut un bolnav în ultimul stadiu de epilepsie. Fetiţa şi-a pus mâna pe el şi a spus: „Trupul tău este plin doar de iubire şi nu văd decât lumină". În mai puţin de trei minute boala a dispărut complet. Lumina şi iubirea ce emanau din această fetiţă erau atât de puternice că le puteam vedea şi simţi.

Pe când eram copil, mă jucam într-o zi cu alţi copii, pe lângă casa noastră din Cocanada, pe coasta orientală a Indiei. Întunericul se apropia repede deoarece în acea regiune nu există crepuscul. Un băiat a luat un băţ cu care m-a lovit peste braţ. Mi-a fracturat ambele oasele şi braţul mi-a căzut inert. Bineînţeles, la început a fost cât se poate de dureros, apoi mi-am adus aminte cuvintele profesorului meu: „Mergi în taină şi pune mâna ta în mâna lui Dumnezeu, căci e mai mult ca o lumină şi mai sigur ca un drum necunoscut". M-am urcat într-un bananier spre a fi singur şi lumina continua să mă înconjoare. Am luat-o drept o Prezenţă, dar nu uitam întâmplarea.

În timp ce stăteam singur acolo, pe o cracă, mâna mi s-a vindecat de la sine. Am stat în copac toată noaptea; dimineaţa nu se mai vedeau urmele fracturii braţului, afară de o mică umflătură la locul unde oasele fuseseră zdrobite. Părinţii, crezând că servitorii s-au

ocupat de mine, m-au băgat în pat. A doua zi când le-am povestit cele întâmplate, nu le-a venit să creadă şi m-au dus imediat la doctor. Acesta le-a spus că oasele fuseseră rupte dar că s-au sudat perfect. De atunci şi până în ziua de azi, n-am avut nici un fel de probleme cu mâna.

Am povestit aceste întâmplări doar pentru a le da ca exemple, deoarece ele sunt atât de simple şi de naturale încât fiecare poate face la fel. Am văzut un caz în care o clădire s-a ridicat pur şi simplu prin dragostea manifestată de un vast auditoriu.

Cum a spus nemuritorul Gautama Buddha: „E cu mult mai de preţ să-i consacri cinci minute iubirii divine decât să aduci mii de vase cu mâncare şi lucruri nefolositoare, căci exprimând iubirea ajuţi fiecare suflet din Univers".

De bună seamă, dragostea contopeşte vorbele ce le rostim cu gândurile şi sentimentele pe care le nutrim. Vorbele sunt lucruri. Lucrurile sunt vorbe. Vă aflaţi acolo unde vă sunt gândurile. Atunci când ne obişnuim să ne disciplinăm şi să ne controlăm gândurile şi sentimentele, şi să folosim doar cuvintele pozitive şi constructive, exprimate cu iubire divină, corpul şi spiritul răspund şi corespund acestei stări de justeţe, folosirea şi alegerea cuvintelor având o importanţă capitală; dar şi sentimentul din care izvorăsc este la fel de important, căci sentimentul este puterea care dă viaţă cuvintelor. Aşa se manifestă iubirea divină. Asta nu înseamnă că trebuie să ne plimbăm spunând: „iubire, iubire, iubire". E de ajuns să rosteşti o singură dată cuvântul cu simţământul respectiv, cu viziune,

convingere şi acceptare pentru ca legea să răspundă numaidecât. „Înainte ca voi să cereţi, eu vă răspund" spun Scripturile. Urmaţi învăţăturile lui Buddha: „Folosiţi iubirea, concentraţi-vă asupra ei, răsfrângeţi-o asupra voastră dimineaţa, la prânz şi seara. Când vă aşezaţi în faţa mesei, gândiţi-vă la Iubire, resimţiţi-o şi hrana voastră va avea un alt gust".

Printre perlele enunţate de Buddha, multe n-au fost niciodată tipărite. Poetul Tagore a citat multe din ele în scrierile lui. El ştia să le aplice şi să exprime Iubirea. El o *cunoştea*. El *era*. El *este*.

Dragostea este de departe lucrul cel mai important. Este poarta aurită a Paradisului. Rugaţi-vă să o înţelegeţi, meditaţi zilnic la ea. Ea înlătură spaimele şi este împlinirea legii, triumfând asupra multor rele şi păcate. Ea este nevăzută dar biruieşte orice. Nu există astăzi nici o boală pe care o doză suficientă de iubire să nu o poată lecui. Nici o vâltoare nu se poate împotrivi iubirii. Nici un zid nu stă în calea iubirii. Orice păcat poate fi răscumpărat prin iubire.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cunosc un medic care a stat în India şapte sau opt ani. La întoarcerea în Statele Unite, a lansat o provocare Societăţii Medicale din ţinutul său. A cerut membrilor ei să-i aducă cât de multe eprubete cu germeni virulenţi de febră tifoidă şi alte maladii. Le-a înghiţit conţinutul, suficient să omoare o întreagă

armată şi n-a păţit nimic. Am aflat mai târziu că el putea controla conştient glanda tiroidă. Aparent, el ţinea sub control sistemul imunitar.

Răspuns: Da. Te poţi imuniza astfel împotriva tuturor bolilor.

Întrebare: În ce măsură controlul conştient al tiroidei influenţează aciditatea, care e esenţială în eliminarea efectelor bateriilor?

Răspuns: În mare măsură, aciditatea este reglată prin controlul voluntar al glandei tiroide. Aceasta poate fi comandată şi stimulată să controleze aciditatea aproape fără limite. Am auzit pe mulţi hinduşi spunând că datorită acestui fapt ei pot neutraliza bacteriile. Aciditatea le elimină, ucigându-le. Tiroida este stimulată prin anumite exerciţii ce trebuie învăţate cu un expert în materie. Metoda lor are în vedere stimularea tiroidei în aşa fel încât să secrete cantitatea de fluide necesare nevoilor corpului.

Întrebare: Dar paratiroida serveşte la ceva?

Răspuns: Da. Ea este un auxiliar important; controlează metabolismul calcarului sau al pietrei. Ea poate fi stimulată până acolo încât calciul încorporat să fie suficient spre a crea o nouă dentiţie la orice vârstă.

Întrebare: Cum pot fi stimulate paratiroidele?

Răspuns: Principalul element al stimulării este concentrarea unei influenţe spirituale asupra tiroidei, exact subiectul discuţiilor noastre de azi.

Întrebare: Se poate aplica aceasta în domeniul oxidării şi în cel al controlului respiraţiei?

Răspuns: Exerciţiile spirituale ar trebui să însoţească respiraţia. Altfel spus, exerciţiul gândirii prin disciplină spirituală.

Întrebare: Concentrarea înseamnă vizualizarea tiroidei care lucrează şi funcţionează perfect?

Răspuns: Da, în ordine perfectă şi armonie perfectă.

Întrebare: Nu se stabileşte o asociere precisă între respiraţie, activitatea tiroidei şi oxidare, graţie poziţiei luate şi exerciţiilor de respiraţie?

Răspuns: Da. Poziţia şi exerciţiile de respiraţie sunt folositoare spre a duce orice activitate corporală sub controlul unei influenţe spirituale. Nici o învăţătură nu recomandă aceste exerciţii fără o activitate spirituală care mobilizează şi gândirea spirituală. Mulţi oameni pot pune în funcţiune şi întrebuinţa aproape numaidecât aceste activităţi spirituale datorită unei influenţe speciale pe care au învăţat să o folosească.

Întrebare: Ce sunt glandele suprarenale?

Răspuns: Glandele suprarenale se ocupă cu presiunea sanguină. Tiroida se ocupă de restul. Ea e controlată de glanda pituitară iar aceasta se află sub controlul glandei pineale. De aceea ar fi nevoie să deveniţi copil. În cursul examenelor postume, se constată că glanda pineală s-a atrofiat mult. Când lucrul acesta se petrece cu cei vii, aceştia sunt rupţi de Regatul Ceresc. Glanda pineală este centrul

primordial care controlează toate glandele endocrine. Ea este Stăpânul, acel EU SUNT al oricărui corp fizic.

Întrebare: Este adevărat că unii dintre marii Maeştri abordează subiectul ameliorării activităţii endocrinelor asupra energiei eterice şi a respiraţiei ?

Răspuns: Ei spun că dacă acceptaţi *prana* sau energia eterică, acceptaţi şi influenţele spirituale. Aceste influenţe reprezintă o activitate majoră. Maeştrii spun că ele sunt cele care animă gândul tinereţii, la al cărui impuls glandele pituitară şi pineală se pun imediat în funcţiune.

Întrebare: Socotiţi că Iisus i-a învăţat pe discipolii Săi această modalitate de stăpânire a glandelor endocrine?

Răspuns: Da, prin metoda creştină, care este Iubirea activă. El spunea că de veţi fi copii, veţi pătrunde în Împărăţia Cerurilor.

Întrebare: Oare oamenii de ştiinţă care descoperă metodele moderne ale biochimiei sunt inspiraţi de către Maeştri?

Răspuns: Da. Aceste noţiuni sunt transmise rasei umane prin intermediul savanţilor spre folosul întregii omeniri.

CAPITOLUL VII

Realitatea

Hinduşii spun că dacă Dumnezeu vrea să se ascundă, se ascunde în om. Este ultimul loc în care omul se gândeşte să-l caute. Marea dificultate a oamenilor de azi este aceea că ei încearcă să devină ceva ce există inerent în ei. Căutăm şi iar îl căutăm pe Dumnezeu în afara noastră, mergem la conferinţe, la reuniuni, în grupuri, citim tot felul de cărţi, dăm ascultare profesorilor, personalităţilor şi liderilor, în vreme ce Dumnezeu sălăşluieşte în noi în permanenţă. Dacă oamenii ar renunţa la ideea de *a încerca* acceptând-o pe cea a *existenţei*, ar căpăta numaidecât conştiinţa perfectă a Realităţii.

Iisus a spus de nenumărate ori că nimeni nu-i mai presus de aproapele său, că fiecare este un Dumnezeu-om, având potenţial toate atributele şi însuşirile.

L-am ţinut pe Iisus departe de noi timp de secole, crezând că El aparţine unei alte categorii de fiinţe decât noi. Or, el nu se deosebeşte de noi şi n-a pretins nicio-

dată că ar fi capabil să facă minuni. Ceea ce a fost categorisit drept minuni, nu era decât împlinirea legii naturale. Şi asta s-a demonstrat astăzi. Nu era vorba decât de evenimente naturale care trebuie să se petreacă şi se petrec cu fiecare din cei ce se supun legii.

Oricare dintre noi este capabil să stăpânească greutăţile ce se ivesc. Învăţând să lucrăm, le dăm la o parte - deci ele nu există. Oricât de necrezut ar părea, este totuşi un fapt stabilit. Atragem greutăţile asupră-ne prin propriile noastre gânduri eronate.

Imaginaţi-vă că aceste gânduri şi vorbe nu ne-ar fi aparţinut niciodată, că n-am fi auzit niciodată de ele, şi că ele nu fac parte nici din vocabularul, nici din universul nostru de preocupări. Cunoaştem astăzi patru limbaje diferite care nu conţin nici un cuvânt negativ, nici un termen pentru trecut sau pentru viitor.

Toate se petrec acum şi aici, împlinit şi dus până la capăt. Dacă reuşim să ne conformăm acestei idei şi să fim de acord cu ea, ne vom ridica numaidecât deasupra negativismului şi a consecinţelor acestuia. Numele dat lucrurilor şi sentimentul cu care-l exprimăm este cel mai important. Vorbele, sentimentele şi stările negative nu au nici un fel de putere, în afara celei pe care le-o atribuim noi, individual. Îndată ce încetăm de a le mai furniza energie, ele îşi încetează existenţa, dispar cu desăvârşire.

Am demonstrat fără putinţă de tăgadă că datorită cuvântului „Dumnezeu" care figurează în Biblie, această carte a dăinuit până astăzi. Numărul de Biblii vândute în prezent în întreaga lume este cu mult mai mare decât al oricărei alte cărţi. Dacă aceste singur

cuvânt determină supraviețuirea unei cărți, adică a unui lucru neînsufleţit, cum va acționa el dacă-l legăm de propria noastră formă omenească? Este inutil să ne plimbăm rostind „Doamne, Doamne". Rostiți-l doar o dată cu convingerea sinceră şi precisă, incluzând expresia a ceea ce doriți să realizați, n-aveți nevoie să-l mai repetați. De ce? Pentru că vă aflați exact în rețeaua vibratorie care stabileşte răspunsul la cerere. De aceea Biblia dăinuieşte. Ne desfăşurăm lucrările sub egida acestui simplu cuvânt. Cel mai important lucru este să nu negăm orice ar fi, ci să fim de acord cu împlinirea dorințelor noastre.

Anumiți hinduşi circulă ținând un braț ridicat în aer şi repetând: „Om mani padme Om". După câtăva vreme brațul începe a se lungi şi ei nu mai pot să-l lase în jos. La fel se vor petrece lucrurile dacă ne învârtim în cerc rostind „Doamne, Doamne". Putem gândi acest cuvânt ştiind cu certitudine că el ne aparține. Noi suntem efectiv ceea ce dorim să exprimăm şi nu avem nevoie să o repetăm la nesfârşit. Pur şi simplu noi suntem acea dorință.

Cea mai mare greşeală a omului e aceea de a încerca să devină Dumnezeu, când de fapt el însuşi este Dumnezeu. Omul caută în afara sa ceea ce se află în el însuşi. Nu trebuie făcută încercarea de *a deveni*, ci aceea de *a fi* Dumnezeu - iată ce proclamăm cu tărie. Dacă nu credeți cu adevărat, încercați să o credeți măcar pentru o vreme - să spunem două sau trei săptămâni. Vă sfătuiesc să rostiți doar o singură dată, să ştiți şi apoi să continuați să fiți. Depinde doar de dumneavoastră. Totul vă stă la dispoziție.

Cerul este armonia omniprezentă în fiecare individ, oriunde s-ar afla acesta. Aveți toată libertatea de a alege. Prin gândurile şi sentimentele voastre puteți transforma cerul în infern - ceea ce, să recunoaştem, nu este prea greu. Dimpotrivă, dacă vreți să folosiți timpul dedicat infernului creând cerul aici şi acum, îl veți vedea manifestându-se.

Aduceți-vă mereu aminte că Dumnezeu este în străfundul vostru. Este cea mai mare binecuvântare pentru oameni. Priviți-l pe aproapele vostru ca şi cum v-ați privi pe voi înşivă. Priviți-l pe Christos pe fiecare chip. Nu e doar cel mai mare privilegiu dar şi cea mai bună practică pentru a-l descoperi pe Christos în fiecare ființă pe care o vedem sau o cunoaştem. Doar o clipă e de ajuns pentru a vă solidariza cu cel de alături şi veți vedea cât este de minunată această comuniune. Veți sfârşi prin a accepta existența lui Christos în fiecare. Noi suntem toți la fel şi mereu asemănători Lui.

Revenind la ideea de a respinge vorbele, gândurile şi sentimentele negative: cunoaştem astăzi o societate alcătuită din 2500 de persoane care au călătorit cu toate mijloacele de transport cunoscute, pe distanțe de mii şi mii de kilometri, fără a fi avut nici un fel de accident. Majoritatea acestor persoane locuiesc în Statele Unite, în care asociația a luat ființă sub egida a patru inițiatori.

Fiecare din voi poate ține sub control furtunile şi condițiile meteorologice, ca şi celelalte elemente naturale. Prea puțin interesează natura lor, voi sunteți potențialii lor stăpâni şi trebuie să deveniți efectiv stăpâni. În loc de aceasta, noi ne lăsăm dominați de ele

şi ne subordonăm tuturor condiţiilor, situaţiilor şi circumstanţelor. Oricare persoană prezentă în această sală ar putea, dacă ar lua iniţiativa, să stăpânească orice situaţie, doar ştiind că-i stă în putere.

Animalele sunt foarte sensibile la unele lucruri. Ele reacţionează când vă gândiţi cu drag la ele şi chiar când le trimiteţi un gând duios altora. Câinii recunosc numaidecât sentimentele.

În Alaska, unde am efectuat mult timp întreţinerea căilor de acces pentru poştă, aveam mai mult de 1100 de câini înainte de a ne folosi de avioane. Ei bine, imaginaţi-vă că fiecare din oamenii noştri ajunsese până acolo încât să nu folosească biciul. Câinii erau foarte ascultători dacă nu-i certai şi nu-i asmuţeai.

Am făcut nouă călătorii cu câinii pe distanţe de 3000 de kilometri. De două ori, nu am schimbat nici un câine pe tot parcursul şi, cu toate eforturile, au ajuns cu toţii la punctul terminus în perfectă formă fizică. Toată lumea m-a întrebat cum de am reuşit o asemenea performanţă. Pur şi simplu îi lăsam în pace, îi încurajam, le spuneam că totul se va petrece cu bine, că merg foarte bine etc. Tovarăşii mei de drum mi-au urmat exemplul şi urmările s-au văzut. Dacă nu vă temeţi de un animal, dacă nu-l maltrataţi ci, dimpotrivă, îl lăudaţi şi-l încurajaţi, el va reacţiona de minune.

De cum rostim un cuvânt negativ, extragem energia din noi şi o investim în acest cuvânt. Ne autosugestionăm atribuindu-i o valoare de fapt şi această înrâurire hipnotică ne îmboldeşte să tot repetăm acest cuvânt până la saţietate. Dacă încetăm de a-i mai îngădui acestui cuvânt negativ să ne hipnotizeze, dacă

refuzăm a-l mai repeta şi gândi chiar, el va dispărea total din universul nostru.

Dacă ne lepădăm de ideile de bătrâneţe, de slăbire a vederii, de imperfecţiuni corporale, aceste situaţii negative nu se vor mai întipări în forma noastră fizică. Trupul se reînnoieşte continuu şi asta este adevărata înviere. Asta se petrece la fiecare interval nouăzeci de zile în întreaga fiinţă umană. Prin propriile noastre gânduri, sentimente şi vorbe, întipărim aceste idei. Ne trădăm noi înşine. Îl trădăm pe Christos din noi de fiecare dată când folosim formula: „Eu nu pot". Atunci când folosim o vorbă negativă, îl trădăm pe Christosul nostru interior. Deci înălţaţi laude lui Christos, binecuvântaţi trupul pentru modul cum funcţionează, mulţumiţi cerului pentru nenumăratele lui binecuvântări şi fiţi în orice clipă manifestarea vie a Legii.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cum îl văd hinduşii pe Iisus în comparaţie cu Buddha?

Răspuns: Ei spun că Buddha este calea către Iluminare dar că Iisus este Iluminarea.

Întrebare: De ce este aşa de greu de menţinut gândul pe un ideal?

Răspuns: Noi, occidentalii, nu suntem educaţi la fel ca orientalii. Acolo până şi copiii primesc o educaţie spirituală. Li se arată că dacă şi-au fixat un ideal, trebuie apărat acest ideal până când se va îndeplini. Educaţia în lumea occi-

dentală este puțin diferită. Ni se îngăduie să ne treacă prin cap orice fel de gând, ceea ce dispersează forțele. Dacă nutriți un ideal, păstrați secretul fără a-l dezvălui nimănui, înainte de a se fi împlinit şi consolidat într-o formă. Păstrați mereu în spirit lucrul pe care *trebuie* să-l realizați, şi nu cel pe care *doriți* a-l realiza. Asta limpezeşte gândul. De îndată ce am permis infiltrarea unei alte idei, am devenit un „dublu gânditor". Exprimându-ne energia spre un singur ideal suntem un „gânditor simplu". Nu trebuie nici să ne agităm, nici să ne încăpățânăm. N-avem decât să ne concentrăm o clipă asupra idealului, dirijând întreaga energie asupra lui, fără a o mai risipi. Apoi mărginiți-vă în a mulțumi pentru îndeplinirea dorinței şi pentru că ea există aici şi acum.

Întrebare: Trebuie să înțelegem că l-ați văzut personal pe Iisus şi i-ați strâns mâna?

Răspuns: Da, şi pe mulți alții pe care-i numim Maeştri. Aceştia nu pretind că sunt diferiți de noi, de dumneavoastră sau de mine. Chiar şi indienii care trag trăsuricile (*coolies*) îl recunosc pe Iisus din Nazareth. Nu este nici un mister la mijloc. Portretele îl arată ca pe un om obişnuit aureolat de o mare lumină. Nimic confuz în ce-i priveşte pe aceşti Maeştri. Ei sunt diferiți iar caracterul le este prestigios.

Întrebare: Cum se face că în India coolies îl văd pe Iisus?

Răspuns: Coolies i-au acceptat existența și trăiesc cu această convingere, în timp ce noi trăim într-un climat de neîncredere, neacceptând și necrezând că El există cu adevărat. Nu am nici un fel de viziune fizică. Dacă ne dedicăm în întregime principiilor, nu ne putem abate din drum. Intuiția este un factor ce trebuie transformat în convingere.

Întrebare: Pentru ce Iisus n-a apărut uneori și în Statele Unite?

Răspuns: El nu face nici o discriminare; fără nici o îndoială, El lucrează și aici și în India.

Întrebare: Iisus a suferit cu adevărat pe Cruce?

Răspuns: Nu. Cineva atât de iluminat cum este El nu poate suferi fizic. Dacă nu ar fi vrut să treacă prin această experiență, el ar fi putut respinge energia torționarilor și aceasta i-ar fi distrus pe crucificatorii săi. El însă a arătat calea.

Întrebare: Iisus a mai trăit mulți ani aici, pe pământ, după crucificarea lui?

Răspuns: Nu avem știre despre acest lucru și nici să se fi retras din trupul său. El trăiește și astăzi în același trup pe care-l poate vedea oricine intră în legătură cu El.

Întrebare: Vreți să spuneți că o persoană cu numele de Iisus din Nazareth a apărut în țara noastră?

Răspuns: Da. Natural, dacă nu-l numim după numele său. El n-ar fi aici, cu noi.

Întrebare: Oare dintr-o considerație specială dumneavoastră sunteți în măsură să propovăduiți învățătura Maeștrilor?

Răspuns: Nu ne bucurăm de nici un fel de privilegii în comparație cu dumneavoastră. Când sunt întrebați dacă în Statele Unite există Maeştri, ei spun că există mai mult de o sută cincizeci de milioane.

Întrebare: Dacă avem nevoie de el, Iisus ni se arată?

Răspuns: El se află totdeauna acolo unde este nevoie de el. Când a spus: „Eu sunt totdeauna cu voi", asta a vrut să spună.

Întrebare: Christos are semnificația Principiului vieții?

Răspuns: Semnificația este Dumnezeu-principiu ce se scurge în ființa individului.

CAPITOLUL VIII

Biruința asupra morții

„Yoghinul mort trăiește încă". Erau titlurile de o șchioapă ale paginilor ziarelor din Los Angeles care publicau știrea morții lui Paramahansa Yogananada, fondatorul instituției SELF REALIZATION FELLOWSHIP (Frăția Cunoscătorilor Sinelui), din Los Angeles, California.

Tehnicienii care se ocupă de fenomenul morții au dat astăzi la iveală o surprinzătoarea istorie a lui Paramahansa Yogananada, al cărui cadavru era întins la sediul central al S.R.F.F. Ei spun că din punct de vedere tehnic, nici după douăzeci de zile de la deces, acesta nu era mort. Administratorul cimitirului a declarat că trupul lui Yogananada, care a decedat în cursul unei alocuțiuni rostite la hotelul Baltimore, a fost examinat zi de zi de către colaboratorii săi între 7 și 27 martie, dată la care sicriul de bronz a fost sigilat. „Lipsa oricărei urme de descompunere a cadavrului lui Paramahansa Yogananada reprezintă cel mai extraordinar caz din experiența noastră", așa scrie administratorul cimitirului într-o scrisoare adresată S.R.F.

Referindu-ne la trupul lui Yogananada, subliniem că nu ne aflăm în fața nici unui miracol. Noi am mai văzut corpuri neînsuflețite rămase în aceeași poziție - după cum ni s-a povestit - timp de șase sute de ani. Stră-stră-bunicul meu a văzut cândva, de mult, un astfel de trup.

Lucrurile s-au petrecut la nord de actuala frontieră dintre Caşmir şi Pakistanul de azi, iar trupul respectiv era mereu acolo. El fusese lăsat acolo drept semn al puternicului protest indian, mai întâi împotriva invaziei mahomedanilor, apoi împotriva căsătoriei copiilor, apoi împotriva sistemului de caste ce s-a întins în întreaga Indie. Corpul fiind lăsat la locul lui, am avut prilejul să-l văd şi eu în urmă cu paisprezece ani (către 1937 sau 1938).

Mă aflam prin apropiere în cursul primului război mondial. La vremea respectivă, aproape două sute de soldați englezi fuseseră luați prizonieri în munții din nordul acelui loc; la întoarcere, şi-au luat toate măsurile pentru a străbate țara în deplină siguranță. Când au ajuns pe pământul Indiei, după ce au traversat frontiera, au zărit corpul. Căpitanul lor petrecuse mulți ani în India şi nutrea un mare respect pentru hinduşi care, la rândul lor, îi arătau respect. Le-a povestit soldaților că, dacă vor să vadă trupul, trebuie să facă un popas aici, dar că trebuie să-şi dea cuvântul de onoare că nu vor încerca să atingă trupul, conformându-se astfel dorinței populației. Atât de mare a fost numărul persoanelor care l-au văzut încât pietrele ce înconjurau baldachinul sub care stătea, şi pe care se aşezau vizitatorii, erau roase.

După ce soldaţii au privit corpul, s-au îndepărtat puţin spre a-şi pregăti tabăra de noapte. Când şi-au isprăvit treaba, unul din sergenţi i-a cerut căpitanului voie să lipsească puţin (am aflat întreaga poveste din gura căpitanului). Căpitanul i-a răspuns sergentului: „Cred că ştiu ce vrei să faci. Vrei să încerci să atingi trupul. Dacă nu-mi dai cuvântul de onoare că nu vei încerca o astfel de tentativă, refuz să te învoiesc". Sergentul şi-a dat cuvântul de onoare, a obţinut permisiunea şi s-a dus să privească corpul. Pe atunci subofiţerii purtau o mică cravaşă. El s-a apropiat de corp şi a încercat să-l atingă cu această cravaşă; a căzut mort pe loc. Căpitanul mi-a spus că sunt primul om care aflu întâmplarea. Bineînţeles, la început am crezut că vreun paznic a tras asupra sergentului spre a se răzbuna, însă căpitanul mi-a spus că s-a dus imediat la faţa locului spre a examina corpul sergentului, asupra căruia nu s-au găsit nici un fel de urme de răni. A făcut raportul înaintându-l Ministerului de Război de la Londra, iar raportul se află şi în prezent în arhivele ministerului.

În laboratorul nostru am experimentat condiţiile a ceea ce numim moarte. Dovezile n-au depins de impresiile noastre personale, ci au fost înregistrate de o cameră care lua mii de imagini pe secundă. O imagine este suprapusă pe un punct luminos care se deplasează vertiginos. În afara fotografiei, filmul retrasează o aglomerare de puncte luminoase din care extragem imaginea completă. O reproducem apoi mărind-o enorm şi încetinim filmul spre a-l putea proiecta pe un ecran obişnuit. Îl putem supune razelor X şi astfel vedem formarea completă a unui element de viaţă.

Am fost vizitați de multe persoane atinse de boli care, din câte știau, nu le mai permitea supraviețuirea decât câteva ore. S-au oferit voluntar să stea sub observațiile noastre. Un medic de serviciu surprinde clipa în care survine ceea ce se cheamă moarte. Un cântar înregistrează o pierdere în greutate de aproximativ 300 de grame. Emanația luminoasă a corpului este vizibilă până deasupra cântarului.

Acum știm că elementul de viață este dotat cu inteligență, cu mișcare și voință, încât orice obstacol i-am pune în cale, el îl traversează; trece prin el, după care străbate plafonul încăperii. Am controlat instalând patru camere în diferite locuri. Când camera de la nivelul solului îl pierdea din vedere, cea de deasupra capta imaginea și demonstra emanația de energie ce urma. Reașezam placa de interferență deasupra corpului și împingeam la o parte toată instalația. Emanațiile treceau prin zid. Când aparatul dintr-o parte a peretelui pierdea emanația, cel aflat de cealaltă parte a zidului o capta.

Am construit un interferometru în formă de con, din aluminiu, plumb și amiant a cărui bază acoperea corpul, înainte ca elementul vital să-l părăsească. În trei cazuri, în mai puțin de un minut după aplicarea interferometrului, cadavrul a revenit la viață.

Când a revenit la viață, corpul nu mai prezenta nici un fel de urme de boală, imunizându-se deplin împotriva maladiei respective. Nu știam ce se petrece.

Unul din membrii grupului nostru lucrează acum cu acest interferometru. Prevedem că viitorul ne va îngădui să demonstrăm rațiunea pentru care elementul

vital a acumulat o energie sporită. Când se întoarce în corp, prelevează noi condiții. Cele trei persoane despre care am vorbit, erau atinse de ciuma neagră. Una dintre ele s-a dus să lucreze cu microbi ai ciumei spre a dovedi că este imunizată. Cea de a doua a rămas temătoare iar noi n-am insistat să plece. Cu toate acestea, vindecarea ei datează de şapte ani şi n-a mai suferit de nimic. Cât despre a treia persoană, nu mai înțelege absolut nimic din ceea ce facem aşa că nu ne mai poate fi de folos.

Înainte ca elementul vital să părăsească trupul, noi putem demonstra că vibrațiile corpului sunt atât de scăzute încât elementul vital nu mai poate rămâne în el, fiind total eliminat. Dar înainte de eliminare, îşi păstrează voința creată în acelaşi timp cu el şi începe a asimila energie. În scurt timp, el se poate insera într-un corp nou, oricare ar fi circumstanțele. Nu putem afirma cu toată certitudinea acest lucru, dar credem că multe corpuri sunt reconstituite într-un interval de circa trei ore după experiența morții.

În cazul corpului întins vreme de şase sute de ani cu activitate neîntreruptă, s-a emis ideea că elementul vital opera activ într-un alt corp. Ne-am şi dus până la urmă acolo unde presupuneam că se afla acel om într-un alt corp. Am făcut fotografii şi le-am comparat cu una din cele ale corpului în activitate continuă. Asemănarea era identică.

Ulterior, am avut ocazia să vedem şi un alt corp. În total, am văzut patru corpuri. Ştiam că mulți oameni îşi transportă corpul dintr-un loc în altul mult mai rapid decât o permit mijloacele de transport normale.

În consecință, am pregătit patru oameni cu patru camere care să poată fotografia în același timp cele patru sosii ale omului în stare de activitate suspendată. Când fotografiile au fost adunate, am constatat că absolut toate erau identice cu cea a omului culcat. Subiecții erau din același model.

Ni s-a spus de mii de ori că trupurile se reconstituie. Dacă cineva duce o viață normală, el poate, atunci când survine moartea, să-și abandoneze trupul spre a reconstitui imediat un altul. Este limpede că definițiile privind moartea trebuie privite într-un alt mod. Aceasta este o stare de lucruri pe care am atras-o asupră-ne noi înșine, spre a putea trece la un nivel mai ridicat, cu mai multe posibilități.

Iisus a spus de multe ori că devenim ceea ce iubim mai mult. Dacă ne socotim limitați, asta se întâmplă pentru că ne place să fim mărginiți. Or, fiecare ființă umană e capabilă să-și adore perfecțiunea; în practică, adoptând acest comportament, omul poate depăși orice limită.

Se spune astăzi că trupul rezistă la orice. Dacă gândurile diriguiesc principiul lui Dumnezeu, punem în joc puterea ce ne înconjoară și o consolidăm în așa fel că nimic nu o poate atinge. Perfecțiunea există, ea este mereu activă și, când ne identificăm cu ea, operează numaidecât. În multe cazuri vedem luminozitatea ce emană din trupul unui individ și, dacă fotografiem, această lumină apare pe imagine. Lumina este viața sau intermediarul în care există viața.

Este totodată evident că, în loc să acceptăm bătrânețea drept țel, cum facem de obicei, ne gândim la

tinereţe progresând după un comportament pozitiv bine determinat, ajungem la această stare. Există în lume bărbaţi şi femei care au atins tinereţea veşnică. Mulţi filosofi orientali spun: „Dacă adoraţi tinereţea, puritatea şi perfecţiunea la fel de deschis cum adoraţi senectutea, veţi atinge aceste idealuri. În fapt, nici nu puteţi face altfel." Noi, însă, nu încercăm să discreditäm bătrâneţea în nici un fel, ci doar să arătăm modul de gândire ce duce acolo. Nu valorează mai mult să-i revedem pe oameni în deplina tinereţe, frumuseţe şi perfecţiune ce o exprimă, mai degrabă decât în starea de bătrâneţe. Adevărul ideal se naşte într-un corp care, admiţând că este făurit după chipul Creatorului sau Divinitatea pe care omul o acceptă ca fiind a sa, atinge expresia sublimă a tinereţii, frumuseţii şi purităţii.

Avem capacitatea de a ne trasa singuri linia de conduită ce o vom urma. Admitem că suntem în stare, dar adoptăm un comportament nepotrivit. Dar dacă ne orientăm către perfecţiune, aceasta va surveni obligatoriu. Nimeni nu îndeplineşte ceva fără a se contopi cu acel ceva, cu ţelul său, uitând de toate celelalte circumstanţe. Să rezumăm prin un fapt simplu de tot. Dacă exprimăm limpede şi pozitiv faptele ce le avem de îndeplinit, ne atingem repede scopul. Un singur ţel! O singură direcţie! Nu îngăduiţi nici o clipă gândului s-o ia razna spre idei negative.

Am văzut multe schimbări şi vindecări, rezultate pozitive extrase dintr-un anturaj negativ, fără a se rosti o singură vorbă măcar. Ceea ce ne-a demonstrat că Principiul se manifestă în afara oricărei expresii de

gând pozitiv. Dar este obligatoriu ca gândul să fie orientat mereu către o concluzie pozitivă. Noi îi socotim drept Maeştri pe toţi cei care au acumulat puterea de a îndeplini orice lucru după voie, deoarece ei au devenit stăpânii forţelor naturii. Ei nu se comportă ca şi cum perfecţiunea ar fi un fenomen rar. Perfecţiunea este o stare naturală ce poate fi atinsă urmând căile naturale - întotdeauna.

Trupul este, fără îndoială, indestructibil. Noi înşine suntem aceia care-i îngăduim să se distrugă. Gândurile şi sentimentele sunt cele ce imprimă corpului ideea de bătrâneţe, de boală şi descompunere. Se ştie foarte bine astăzi că fiecare din celulele noastre se reînnoieşte în mai puţin de un an. Unul din cele mai mari sofisme învăţate de umanitate, este cel al celor trei ori douăzeci şi zece - cei şaptezeci de ani. Cunoaştem bărbaţi şi femei în vârstă de mai mult de două mii de ani. Or, dacă cineva poate trăi mai mult de două mii de ani, înseamnă că poate trăi veşnic. Este exact ceea ce gândea şi Iisus când a spus: „Ultimul duşman ce trebuie răpus, este moartea".

Iisus a spus că Tatăl este principiul graţie căruia omenirea se poate realiza, că Viaţa trebuie să fie trăită, şi că nu există nici o taină în faptele Sale şi în învăţăturile Sale.

Principiul nu poate fi schimbat. Puteţi să nu ţineţi seama de el în vecii vecilor, dar de cum vă veţi racorda la el, veţi regăsi condiţiile perfecţiunii. Trupul va înregistra numaidecât rezultatul deciziei luate. Oricine cunoaşte şi utilizează acest principiu, nu va ezita să meargă pe apă. Vi s-a spus de multe ori că, dacă cineva

îşi dă osteneala, reuşeşte ceea ce şi-a propus - toată lumea poate proceda în mod asemănător. Puterea a existat totdeauna şi va exista totdeauna. De ce este ignorată? Pentru că îi ridicăm în cale stavila ignoranţei noastre şi a neîncrederii.

Forţa care determină funcţionarea unei maşini poate face ca produsele acestei maşini să se concretizeze numaidecât. Vorbim la mari distanţe datorită telefonului. Există mulţi oameni care fac la fel fără a recurge la nici un aparat. Telepatia este recunoscută ca un fapt real. Telepatia conţine o mare forţă. Este „Dumnezeu vorbindu-i lui Dumnezeu". Mulţi vor spune că această sintagmă reprezintă un sacrilegiu, dar ea este tot atât de adevărată pe cât de adevărat este că trăim azi. Trebuie ca omenirea să înveţe în final că este de preferat să trăieşti veşnic sub înrâuriri pozitive. Atunci vom face pasul decisiv înainte.

Grupul nostru nu e singurul care a formulat aceste concluzii. Multe persoane şi grupuri acţionează în acelaşi sens. Aderarea la această linie de conduită duce la o armonie totală, o unitate totală, acolo unde ea se va pune în practică.

Puţin interesează dacă majoritate a lumii crede sau nu în această stare de lucruri. Faptele vorbesc de la sine. Când Iisus a spus că El a biruit moartea, acesta era adevărul. Constatând acest adevăr azi, mii şi mii de persoane vor şti că trupul este nemuritor, curat, perfect şi indestructibil. Misterul a dispărut iar noi ne aflăm în pragul înţelegerii totale.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Mai cunoaşteţi şi alte persoane în afara Maeştrilor care au ajuns să stăpânească complet bătrânetea şi moartea?

Răspuns: Da, mulţi oameni au realizat acest lucru şi îl puteţi realiza şi dumneavoastră. Trebuie doar *să ştiţi* că sunteţi stăpânul... şi veţi fi. Am văzut oameni întinerind. Cunoaştem sexagenari cu părul alb şi care păreau bătrâni. Au renunţat complet la aniversări, la orice idee raportată la vârstă iar astăzi par să aibă patruzeci de ani.

Întrebare: Ce putem face pentru copiii care la şcoală învaţă într-un fel, la biserică li se spune altceva, iar acasă noi le spunem Adevărul? Nu se vor zăpăci de atâtea contradicţii?

Răspuns: Îi puteţi învăţa pe copii fără a-i perturba. Amintiţi-le mereu citate ale Adevărului, şi ei le vor însuşi şi le vor aprofunda mai mult decât pe celelalte. De pildă: „Christos este totul în voi". Veţi vedea ce vor răspunde. Mulţi copii au percepţii mult mai fine decât adulţii şi decât îşi închipuie adulţii.

Întrebare: Într-o carte mai veche de-a dumneavoastră, aţi afirmat că, dacă ne cufundăm atenţia înspre interior, putem efectiv să ne înălţăm viziunea mai sus şi literalmente să-l vedem pe Iisus.

Răspuns: Când îl veţi vedea pe Christos, veţi fi siguri că-l vedeţi pe Iisus. Christos este în fiecare,

oricând şi în orice loc, atunci când vă contopiţi cu El.

Întrebare: L-aţi văzut pe Iisus în carne şi oase şi aţi stat de vorbă cu El, sau a fost doar o plăsmuire mentală?

Răspuns: Nu, nu a fost o nălucă. El este viu şi real şi-l putem filma ca şi pe dumneavoastră.

Întrebare: Întrucât omul este esenţialmente o fiinţă spirituală şi caută neîncetat lumina, cum va fi el în stare să recunoască Adevărul în aceste vremuri moderne, în care sunt atâtea credinţe şi învăţături diferite, şi atâta contradicţie?

Răspuns: Omul este spirit. Nu contează ce-i opunem noi spiritului. Omul *este* mereu. Împotriva acestei evidenţe nu există contradicţie sau argumente. Doar gândurile noastre se opun.

Întrebare: Atunci când îl chemăm pe Christos în ajutor, este adevărat că El ne aude, că este lângă noi şi ne ajută?

Răspuns: Iată ce s-a spus în legătură cu aceasta: „Rugaţi-vă lui Christos din lăntrul vostru". El este cel mai aproape de voi. El *este* voi. Rugaţi-vă lui Christos interior. Nu contează dacă-L chemaţi deoarece El îşi dăruieşte timpul întregii umanităţi. Facem greşeala de a-l căuta pe Christos în afara noastră. Să ne rugăm mai întâi lui Christos din noi. Atunci ruga noastră se va împrăştia în întregul univers şi tot ceea ce cerem va fi al nostru.

CAPITOLUL IX

Legea belşugului

Repetarea unor mantre este activitate hipnotică, iar oamenii îşi stabilesc propriile lor limite bazându-se pe forţa afirmaţiei. De îndată ce spunem: „Avem nevoie de cutare lucru", noi barăm drumul multor bunuri pe care nu le cunoaştem şi lăsăm deschisă doar o singură cale de expresie. Dacă dorinţa noastră n-a fost formulată cu plenitudinea unei vieţi în expansiune, materializarea ei poate lua forme neaşteptate. Insistând asupra dorinţei, poţi chiar să agravezi nevoia propriu-zisă în loc de a o satisface. De cum stăvilim libera scurgere a substanţei printr-o afirmaţie limitativă, noi împiedicăm ca preaplinul lui Dumnezeu să se reverse în chip desăvârşit.

„Eu sunt belşugul". Aceasta este marea formulă care furnizează totul. Ea deschide toate căile de expresie neblocând nici una.

Ea recunoaşte prezenţa lui Dumnezeu în toate şi unitatea conştientă a personalităţii cu sursa binelui. Veţi

vedea că aceasta este învățătura lui Iisus. El vorbea mereu despre belşug fără nici un fel de limite.

„Eu sunt cunoaşterea". „Eu sunt armonia". Folosirea acestor formule revitalizează energia corporală încât va avea drept consecință o nouă concepție despre belşug, cunoaştere, armonie. Folosirea acestor formule în viața de fiecare zi nu provoacă nici un fel de pierdere a energiei.

Dacă cineva are bunuri din belşug trebuie să aibă şi ceilalți. Dacă ne conformăm acestui principiu, învățăm curând că dacă o singură persoană este săracă, nimeni altul nu poate prospera. Dacă ne închipuim că suntem săraci, este pentru că ne-am izolat de acest val de belşug ce curge liber, şi pentru că am făurit imaginea idolului sărăciei

Noi am crezut - şi i-am făcut şi pe alții să creadă - că suntem o părticică dintr-un tot. Dar fiecare este cufundat în acest tot, fără de care acest tot nu ar reprezenta o unitate perfectă. Dacă unul s-ar desprinde, unitatea n-ar mai exista. Îndată ce am înțeles că suntem una cu întregul, descoperim că exprimăm acest lucru din interior.

Adorarea lui Dumnezeu din toată inima şi cu toată puterea, ne eliberează de orice încătuşări. Nimeni nu poate fi izolat. Este posibil ca de pe acum să şi resimțim acest sentiment de uniune cu belşugul lui Dumnezeu. Prima hotărâre este aceea de a ne debarasa de sentimentul limitării pe care singuri ni l-am creat şi alimentat. Trebuie parcurse mai multe etape bine definite spre a ajunge la acest punct. Nu există situații fără ieşire asupra cărora să nu putem acționa. Fericirea,

prosperitatea, belşugul aparţin tuturor. Cea mai mare piedică este dezvățul.

Când mulțimea îl batjocorea, oare Iisus îi acorda vreo atenție? Nici cea mai mică atenție! Când îi vedea pe oameni alergând după lucruri la care îşi închipuiau că erau îndrituiți, dar pe care le posedau deja, El îi sfătuia să stea liniştiți spre a vedea slava lui Dumnezeu. Apoi le arăta că omul este stăpânul întregii creații, spunându-le: „Mergeți în pace". I-a învățat pe ucenici să recunoască că sunt liberi. Datorită acestei afirmații, au ajuns discipoli şi apostoli, pornind de la străfundurile vieții. Când Iisus îşi alegea un discipol printre pescari, oare îl socotea pescar? Nu. El îl socotea ucenicul său, un „pescar de oameni". Îi spunea: „Urmează-mă". Le-a cerut ucenicilor să urmeze calea Sa, care i-a permis să ajungă nivelul la care se afla. Totul s-a petrecut cu mare umilință, el explicând limpede că omul egoist nu putea pătrunde în Împărăția Cerului.

Analiza regulilor ce domnesc astăzi în lume pe planeta noastră, arată că false discordii ne fac să credem că suntem despărțiți de vecinii noştri şi că nu suntem decât indivizi distincți în marele plan al existenței. Dar nimeni nu poate fi exclus din acest plan iar planul continuă să se manifeste. Fiecare individ este la fel de necesar pentru întreg precum atomii pentru alcătuirea unei celule. Numai când, prin modul nostru de viață, vom exprima din nou armonia existenței, vom înțelege că n-am fost despărțiți niciodată, şi nici îndepărtați, de această unitate a Totului.

Iisus ne-a învățat în cuvinte simple că răgazul vieții noastre nu este moartea, ci ceva cu mult mai

cuprinzător. Fiecare dintre noi este o unitate ce operează armonios în marele principiu în care fiecare individ se află în deplin acord cu propria-i înzestrare. În consecință, dacă veți parcurge învățăturile lui Iisus, veți vedea că El a spus: „Eu sunt Dumnezeu", şi că fiecare individ poate afirma acelaşi lucru. Aceasta nu reprezintă o fracțiune a Principiului, ci Principiul însuşi.

Doctrinele religioase au pus prea adesea accentul pe teorie în locul practicii. Repetarea acestui fel de înțelegere limitată a Adevărului şi a obiectelor fizice, a dus la pierderea semnificației spirituale. Când Iisus a fost întrebat în legătură cu răspunsul la rugăciune, El a răspuns că dacă o rugă nu este ascultată, înseamnă că ea nu a fost bine formulată. Veți constata că dacă vă mențineți sincer pe atitudini pozitive, nu e nevoie să vă slujiți de cuvinte. Dacă ați înțeles în forul dumneavoastră interior că belşugul există pentru dumneavoastră, materializarea lui va veni instantaneu. Şi-atunci nu aveți nevoie de nici un fel de sugestie exterioară. Sunteți în deplină armonie cu Principiul. De îndată ce vă gândiți la o situație, v-ați şi contopit cu ea. Dacă vă racordați cu sinceritate la situația respectivă, nu este nevoie să formulați nici un fel de cerere. Ea este îndeplinită mai înainte de a o formula. Iisus a spus: „În timp ce ei cer, Eu aud". Apoi, mai departe: „Înainte de a rosti cuvântul, dorința s-a împlinit".

La ce bun să cerem ceea ce este de mult fapt îndeplinit? Este nevoie să ne rugăm pentru ceva ce ne aparține? Nicidecum. Urmăriți pas cu pas viața celor mai mari oameni şi observați cum au acceptat ei lu-

crurile. Modul de împlinire exista deja în străfundurile ființei lor, în subconştient. Eliberați de orice fel de sentiment de frustrare, ei au fost capabili să realizeze ceea ce deja exista.

Doar prin acceptarea no-diviziunii noi putem reprezenta Principiul. Cum să ne aflăm în nevoie dacă în loc de nevoie punem cuvântul „Dumnezeu"? Principiul este armonios şi lucrează după legi precise cu care oamenii trebuie să învețe a acționa la rândul lor.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Spuneți că nu este nevoie să repetăm rugăciunea pentru un lucru de care avem nevoie?

Răspuns: Reînnoirea rugăciunii implică un anumit grad de îndoială. Dacă apucăm pe calea cea bună, dominăm toate îndoielile şi toate temerile. Dacă lucrul n-ar fi fost îndeplinit, nu ne-am fi gândit niciodată la el.

Întrebare: Cu alte cuvinte, trebuie să căutăm să cunoaştem şi apoi să ne construim o imagine a îndeplinirii?

Răspuns: Da, categoric. Dacă luăm drept soluție Gândul Divin, ne sunt deschise toate căile. Dacă proiectăm noi înşine soluția, stăvilim toate căile în afară de cea a noastră. Gândul omenesc face greşeli. Gândul Divin niciodată.

Întrebare: Pentru ce noi nu putem întinde mâna şi totul să se materializeze, aşa cum fac Maeştrii?

Răspuns: Pentru că nu vrem să o facem. Pentru că ne spunem că nu suntem în stare să o facem. Întindeți mâna și mulțumiți. Așa a făcut Ilie. Și astăzi se procedează așa sub milioane de forme.

Întrebare: În cel fel v-au ajutat Maeștrii în lucrările dumneavoastră?

Răspuns: Vă pot spune că fără ajutorul lor, treaba n-ar fi fost făcută niciodată și cu atât mai puțin continuată. Nu a fost nevoie să apelăm niciodată la vreo organizație sau persoană din afara propriului nostru grup de lucru. Fără ajutorul lor n-am fi ajuns până la capăt, chiar dacă am fi avut banii necesari. De multe ori am urmărit niște piste spre care ne-a împins deducția, însă de fiecare dată am fost nevoiți să ne întoarcem la deducțiile Lor, la concluziile Lor care se bazează pe cunoștințele de chimie și de mecanică proprii vechilor civilizații.

CAPITOLUL X

Adevărul vă redă libertatea

Iisus a spus că Adevărul ne face liberi. Dacă vă mențineți în acest curent liber al puterii universale, nimic nu vă poate atinge, şi cu atât mai puțin vă apasă sau vă imobilizează.

Christos este Dumnezeu care pătrunde înlăuntrul individului. Orice se află în acest curent îi stă omului la dispoziție iar Principiul curge fără încetare.

Cum se face că această putere a devenit statică, inactivă şi neutră la mulți dintre noi? Simplu: din pricina atitudinii noastre față de ea. Comportamentul mental al unui individ poate bloca folosirea acestei puteri pentru totdeauna, deşi aceasta continuă să curgă în continuare în univers. Dacă cineva devine conştient de acest curent care îl traversează, îi poate da o expresie conştientă.

Când Iisus a vorbit despre unitatea Sa cu Tatăl, El ştia că toți oamenii pot ajunge acolo unde a ajuns El. Adevărul ne eliberează de orice constrângeri negative

în care ne putem implica. Numai noi suntem cei care provocăm aceste situații negative și, iarăși, tot numai noi ne putem elibera schimbându-ne felul de a gândi. Iisus cunoștea modul de exprimare a acestei libertăți. El știa că omenirea în întregul ei va progresa către împliniri din ce în ce mai mari astfel ca și individul să poată sesiza Adevărul.

Deocamdată nu facem altceva decât începem să înțelegem câte ceva din posibilitățile noastre. În toate domeniile științei intervin schimbări mari. Oamenii de știință încep să învețe că dacă vor consimți să lucreze sincer pornind de la Principiu, vor ajunge mai rapid și mai ușor la rezultatele cercetărilor lor. Asemenea atitudine îi scutește de a merge pe ghicite. Degradarea noțiunii de Dumnezeu înseamnă moartea. Nu există moarte decât dacă te îndoiești de Dumnezeu. Iisus ne-a arătat calea de întoarcere la Dumnezeu, spunând: „Să-l iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău și cu toată puterea ta, cu toate gândurile tale". În degradarea noastră, noi am adorat elemente exterioare, înlesnind apariția idolilor cărora ne-am închinat. Trebuie cercetat Dumnezeu care se află în noi și apoi să-l înfățișăm lumii întregi.

Am fost adesea întrebați cine ne-a autorizat să răspândim ideile și învățătura noastră. Puteți descoperi singuri, luând o Biblie iudaică și un dicționar și traducând singuri. Veți găsi în primul capitol al Genezei o istorie completă de milioane de ani de evoluție. Veți constata că omenirea a trecut prin mari perioade. Deformând învățăturile originale, oamenilor li s-a spus că se află în afara legii lui Dumnezeu, trăind într-un

mediu material în care erau siliți să muncească. Dar Dumnezeu nu s-a lepădat niciodată de om. Omul este cel ce a creat iluzia unei existențe supusă morții în care trebuie să-l câştigi pe Dumnezeu de partea ta prin rugăciuni şi prin acceptarea formalismelor religioase.

Cu toate acestea, pe orice poziție ne-am situa, noi nu putem altera Perfecțiunea. Ea este predominantă. Puțin îi pasă Principiului cum vă edificați trupul cu propriile gânduri. Edificând un trup imperfect nu modificați în nici un fel Principiu. Poți fi bântuit de tot felul de îndoieli dar într-o bună zi adevărul tot va birui. Când ne lepădăm de îndoieli ne regăsim în Perfecțiunea căreia îi aparținem. Iisus a spus că suntem proprii noştri salvatori. Cum poate o iubire crescândă să ierte orice? Cum este posibil ca un Principiu determinat să ierte orice? Este important ca noi înşine să ne iertăm pentru despărțirea aceasta.

Marea rasă umană de astăzi este pe cale de a accepta porunca de căpetenie a lui Christos - aceea de a-L vedea în fiecare individ. Dacă ne îndreptăm total către Christos-Principiul, ducând o viață creştinească mai degrabă decât a gândi negativ, vom deveni conştienți de gradul ridicat la care am ajuns încât am putea modifica natura întregii umanități. Trebuie să fim pregătiți a face față acestei situații. Dacă acceptăm, o vom cunoaşte aşa cum şi noi suntem cunoscuți.

Trăim într-o epocă ce desăvârşeşte ciclul în care Christos devine predominant. El biruieşte întotdeauna. Toată Biblia vorbeşte despre întoarcerea la Christos, adică o perioadă în care fiecare dintre noi îl va reprezenta pe Christos.

Dacă suntem de acord, corpul nostru devine corp de lumină. Atunci vom începe să folosim forțele de care am fost inconștienți atât de îndelungată vreme.

*

Am trecut prin ceea ce se cheamă Vârsta de Aur a filosofiei naturale, care a atins apogeul la începutul secolului al nouăsprezecelea. Suntem pe deplin conștienți de minunile naturii, de perfecțiunea Planului Divin pe care ea o proiectează și de faptul că Divinitatea există în fiecare individ. Ea există de asemeni în fiecare arbore, plantă, floare, în întreaga viață vegetală. Cât despre minerale, cu toate că au viață, ele s-au format anterior, într-o sferă de influență total diferită.

Pe măsură ce umanitatea va învăța să folosească și să țină sub control activ toate facultățile mentale, oamenii vor descoperi că gândul conține întreaga însușire de a comanda, de a crea total și de a aduce la viață orice atom sau plantă. Atunci toată substanța se manifestă. Acest factor este Inteligența Supremă, Dumnezeu-Inteligența care plutește în jurul nostru, pătrunde totul și care este creatoarea tuturor lucrurilor. Omul s-a menținut în această stare de divinitate de când lumea, stăpân efectiv și creator al tuturor lucrurilor. Dar de îndată ce se deviază de la acest plan măreț și nobil, gândul poate crea o ploșniță, un vierme sau un animal vicios care se vor înmulți și vor înspăimânta umanitatea, putând chiar să-l distrugă pe cel ce le-a creat sau o parte a umanității. Chiar dacă milioane de oameni se vor folosi de asemenea gânduri răufăcătoare, ideile nu vor afecta în nici un fel planul în

întregul lui. Ele pot afecta aparent o parte a omenirii, dar plenitudinea echilibrului divin menține fără greș acordul total cu planul original, în așa fel că nici un atom să nu stea decât acolo unde îi este locul.

Este oare chiar atât de greu de înțeles că totul provine dintr-o celulă originală spre a sfârși în Inteligența Infinită, această divinitate ce guvernează orice lucru. Prin urmare, să adorăm această imensă Inteligență, unica și singura cauză. Identificându-ne cu ea, vom sfârși prin a înțelege limpede mecanismele, înțelegând astfel totul.

Dacă ne menținem cu tenacitate în această atitudine, acceptând-o ca pe un fapt, un adevăr absolut, ne curățăm de orice mizerie a existenței noastre. Principiul Divin manifestat, care este Christos, se dobândește selectiv - la alegere. El este creația oricărei rase omenești, adevăratul Christos în orice formă. Aceasta este concepția imaculată pe care Maria a prevăzut-o și concepția totală a oricărui nou-născut. Adevăratul Christos se perpetuează pe parcursul întregii umanități. Aceasta este deci adevărata existență a lui Dumnezeu, veșnică și fără de moarte,.

Priviți minunile creației și ale nașterii. Întoarceți-vă, dacă vreți, cu 800 de milioane de ani în trecut, și veți regăsi Principiul Divin, Christos, în fiecare individ remarcabil al umanității de atunci. Reveniți la vremea noastră, și-l veți regăsi la fel, pătruns de autoritate, dominator și la fel de legitim ca și în vechime. Nu contează în ce măsură a fost disimulat de gândirea ignorantă, negativă și pieritoare a oamenilor. De cum s-a zărit doar o geană a acestui Adevăr, ce susține totul

şi este susţinut de către tot, curentul de gândire este deschis influenţei lui binefăcătoare.

Numai această influenţă a stabilit şi menţinut stratul gros de ozon din înălţimi, deasupra Terrei, formând un scut protector ce filtrează razele soarelui, lăsând să treacă doar atâta căldură şi lumină câtă este necesară menţinerii vieţii pe această planetă. Când oamenii vor lua notă de această activitate benefică şi de ceea ce reprezintă ea pentru fiecare dintre ei, principiul hristic se va reinstaura în întreaga umanitate. Vor vedea atunci unicul şi supremul Dumnezeu-Principiu-Inteligent, care guvernează totul cu dreptate şi înţelepciune. Oamenii nu vor mai făuri falşi dumnezei şi nu le vor mai plăsmui imaginea.

Acest Adevăr total (sau unitate de intenţii) nu poate fi destrămat de nici un fel de izbucniri de mânie sau de stări emotive tensionate. El se menţine netulburat deasupra oricărei furtuni. Nici atunci când ne deschidem gândurile către acest Adevăr, pacea lui nu poate fi tulburată, mai ales dacă îl lăsăm să ne pătrundă fiinţa. Gândurile ni se saturează de această influenţă divină încât recunoaştem lesne că ne simţim alţi oameni, că suntem contopiţi, că suntem cei ce au biruit timpul şi spaţiul. Ne întoarcem în magnifica grădină a lui Dumnezeu-Principiu-Inteligent ca la noi acasă, pe acest tărâm în care toate frumuseţile cerului există şi au existat totdeauna, minunatul paradis al lui Dumnezeu din fiecare formă omenească.

Îndreptaţi-vă direct către voi înşivă spre a-l găsi pe Dumnezeu. Dacă procedaţi astfel din toată inima, ştiind că într-adevăr voi sunteţi Dumnezeu, că sunteţi

întreaga voastră ființă, veți afla răspuns la orice întrebare, veți fi de neclintit, veşnici şi atotştiutori. Acolo vă veți simți ca acasă şi veți descoperi, de asemeni, că voi sunteți orice alt lucru, că pe toate le cunoaşteți, că sunteți capabili să le exteriorizați, şi că sunteți întregul Adevăr. Țineți seama că toți oamenii sunt la fel, că posedă acelaşi privilegiu ca şi voi. Dacă socotiți că ați ajuns până acolo încât să fiți stăpânii oricăror obstacole, vă puteți deplasa oriunde doriți, puteți face orice doriți, invocându-L pe Dumnezeu în orice. Nu vor exista nici un fel de limite în gândurile voastre pentru ceilalți.

Oare de cât timp e nevoie pentru a efectua aceste tranziții? Exact timpul pe care-l acordați voi înşivă. Dacă hotărâți să se îndeplinească într-un minut, în acest răgaz de timp se va împlini. Bucurați-vă din toată inima în Dumnezeu - care sunteți voi înşivă - şi debarasați-vă de orice temeri, de orice limitări. Mai amintiți-vă că o clipă reprezintă o întreagă eternitate.

> *„Doamne îți mulțumesc pentru belşugul de viață şi de lumină, îmbelşugată şi liberă, pentru plenitudinea perfectă, bogăția, puterea şi libertatea fără de margini."*

Rostind această rugăciune, gândiți-vă totdeauna la templul trupului vostru. Când vă priviți trupul, priviți templul perfect şi complet al lui Dumnezeu.

Trupul este primul templu ce a căpătat o formă. El este deci cel mai curat templu în care poate sălăşlui Dumnezeu. Şi-atunci de ce să nu iubim şi să nu adorăm

acest templu? Făcând-o, trebuie să fiți pe deplin conștienți că acest trup este templul lui Dumnezeu, deoarece adevărata adorație constă în a iubi, a gândi şi a accepta.

Nu a existat niciodată un templu material construit de mâna omului care să se poată compara cu acest Templu al lui Dumnezeu. Oamenii au desenat chipuri şi au construit forme concepute de imaginația lor, dar ele sunt departe de a putea manifesta măcar una dintre funcțiunile acestui magnific templu corporal. Nu există pe lume nici un laborator care să poată face mecanic ceea ce laboratorul natural al trupului face automat. Acesta din urmă absoarbe hrana, o transformă în viață sau produce o formă vie, care perpetuează specia. O maşină n-ar şti nici să îndoaie un muşchi, cu atât mai puțin să gândească, să se deplaseze, să acționeze, să vorbească, să perceapă prezentul, trecutul sau viitorul. Omul însă este capabil să edifice, să construiască, să meargă, să învețe, să realizeze proiecte, să ajute posteritatea şi să manifeste ceea ce este bine şi nobil, cinstit şi minunat.

Reflectați. Oare există undeva în afara corpului uman vreun templu care să poată manifesta toate aceste calități fără a fi dotat în prealabil de către marele şi gloriosul templu al trupului, primul şi unicul templu nezidit de mâna omenească? Este oare de mirare că Dumnezeu a ales tocmai această măreață formă corporală, simțindu-se acasă în această formă Divină, acest Templu al lui Dumnezeu care se reînnoieşte mereu de la sine?

Să ne gândim puțin şi să căutăm a afla şi motivul pentru care trupul acesta a ajuns în asemenea stare de degradare. Indivizi înşelători, ignoranți, nelegiuiți,

plagiatori vorbind în stânga şi în dreapta despre „adevăratul adevăr", au răspândit ideea că trupul este slab, păcătos, imperfect, inferior, anormal, supus bolilor, pieirii şi morţii, că el a fost conceput în nelegiuire, că s-a născut în păcat. Au folosit toate gândurile şi expresiile posibile care existau în vocabularul unor oameni imorali.

Să începem prin a reflecta şi analiza trecutul spre a vedea unde şi când şi cum ne-au atras treptat aceste învăţături spre vârtejul păcatelor, al duplicităţii, al bolii, al eşecurilor şi, în sfârşit, al celei mai ruşinoase dintre ele - moartea. Să examinăm cu claritate roadele acestei perfidii şi să vedem în ce măsură a dus ea la degradarea formei perfecte a trupului lui Dumnezeu.

De aici încolo să iertăm din toată inima, să uităm această perfidie, să o înlăturăm din viaţa noastră, din gândurile noastre, din faptele şi din întreaga noastră experienţă. Apoi să nu încetăm de a ierta şi uita până când şi ultima rămăşiţă a acestei experienţe nu va fi fost total eliminată din subconştientul nostru. Prin procesul gândurilor noastre subconştiente îndelungat şi mereu repetat, a fost posibilă imprimarea lor, asemenea unei fotografii, sub influenţa vibraţiilor. Ele sfârşesc prin a ne repeta la infinit aceste amintiri până ce credem că ele reprezintă adevărul.

O fotografie de-a dumneavoastră - sau a unui prieten ori a unei terţe persoane - nu este decât înregistrarea vibraţiilor formei corporale. Exact în acelaşi fel, forma gândurilor (formele vibratorii ale vorbelor rostite) este înregistrată în subconştient, iar acesta din urmă o repetă.

Să reflectăm doar o clipă la modul în care ne-am deprins să primim, să dăm crezare, să adorăm aceste contra-adevăruri degradate. Apoi, să ne închipuim doar o clipă că n-am auzit niciodată aceste vorbe mincinoase şi că, deci, ele nu fac parte din vocabularul nostru. Atunci nu le-am fi admis niciodată, nu le-am fi cunoscut, nici învăţat, nici iubit.

Dacă ne simţim în stare să învăţăm şi să credem în aceste vorbe, ne vom simţi mai abitir în stare să ne dezvăţăm de ele, alungându-le ori de câte ori ni le repetă subconştientul. Spuneţi-le pur şi simplu: „Sunteţi iertate, deci daţi-mi pace". Apoi adresaţi-vă subconştientului: „Elimină toate aceste noţiuni şi nu mai înmagazina decât adevărul pe care-l exprim eu".

Cum o să puteţi descrie tinereţea, frumuseţea, puritatea, divinitatea, perfecţiunea şi bogăţia fără a le avea, a le cunoaşte, a le simţi şi a le exprima în gânduri, în vorbe, şi în fapte - da, adorându-le. Făcând-o, imprimaţi pe gândul subconştient, iar acesta o reflectă în funcţie de imaginea pe care i-aţi înfăţişat-o, graţie vibraţiilor pe care i le-aţi impregnat. Veţi descoperi rapid că subconştientului nu-i este greu să repete acele adevăruri pe care i le transmiteţi, la fel cum le-a repetat şi pe cele false. Cu cât mai multă dragoste imprimaţi subconştientului adevărul, cu atât mai mult vă va răsplăti el.

Sunteţi stăpânul acestui domeniu, căci iertând şi apoi renunţând la ne-adevăruri, le-aţi supus. V-aţi situat deasupra şi dincolo de ele. Ele sunt iertate şi uitate.

Vorbindu-i subconştientului şi *ştiind* că ceea ce îi spuneţi reprezintă adevărul, el va reflecta întocmai.

Dacă ceea ce îi spuneți nu reprezintă adevărul, nu ați avea trup şi nu ați fi în stare de a gândi, de a acționa, de a mişca, de a vorbi, de a simți, de a vedea, de a auzi, de a înțelege, de a respira sau de a trăi.

Cel mai mare avantaj al omenirii este să ştim că toți suntem la fel, că toți avem aceleaşi puteri, ce nu ne-au fost răpite niciodată. Chiar dacă alții au denaturat concepțiile cu privire la această forță, aceste gânduri denaturate nu i-au schimbat şi nici nu i-au diminuat câtuşi de puțin din structură.

Într-adevăr, dacă ne orientăm spre gânduri, vorbe şi fapte care sunt conforme cu adevărul, descoperim această putere curgând în trupul nostru şi simțim măreția reacției.

Vă stă în putere să realizați acest lucru. I-ați îngădui spiritului de limitare să vă domine gândirea. Spargeți cochilia în care v-ați închis şi veți deveni Libertatea însăşi.

„Aflați adevărul şi adevărul vă va face liberi".

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Este adevărat că ați fost în India şi că ați trăit experiențele corporale descrise în cărțile pe care le-ați publicat?

Răspuns: Nu am fost niciodată în stare să călătoresc în astral, şi nu am folosit alt procedeu decât metoda fizică pe care o cunoaştem azi. În realitate, experiențele noastre au avut loc pe planul fizic.

Întrebare: Dacă ştiţi că Iisus poate fi contactat oriunde, de ce aţi mai mers în India să aflaţi aceste adevăruri?

Răspuns: Dar noi nu pentru asta am plecat în India.

Întrebare: V-aţi deplasat personal, desprinzându-vă de corp? De corpul fizic sau de cel astral?

Răspuns: Eu nu cunosc nimic despre corpul astral. Trupurile noastre fizice au fost cele transferate. Nu am fost niciodată în stare să descoperim cum anume, dar numai simplul fapt că el se producea, este o dovadă că el se poate reproduce. E de ajuns să procedezi în chip potrivit.

Întrebare: Lipsa iertării limitează puterea dragostei noastre?

Răspuns: Iubirea, iertarea şi Principiul nu au limite. Le putem îndrepta în orice direcţie şi în orice împrejurare. Renunţaţi la condiţii şi adoptaţi Principiul. Dacă ştim să iertăm, ne întoarcem pe deplin la Principiu.

CAPITOLUL XI

Oameni care au mers cu Maeştrii

Cred că mulţi dintre dumneavoastră au semănat seminţe şi au sădit plante, observându-le apoi evoluţia plini de iubire. Plantele reacţionează foarte repede. Luther Burbank n-a trimis niciodată vreo plantă din grădina sa, fără ca aceasta să nu reacţioneze la vocea lui. George Washington Carver proceda la fel. Aveam şase ani când l-am cunoscut pe Luther Burbank. Spunea întotdeauna că Iisus lucra mereu alături de el, ceea ce li se părea o exagerare mamei şi tatălui său, întrucât nu-l înţelegeau.

Într-o duminică după amiază, Luther l-a întovărăşit pe tatăl său în vizită la un vecin. Au luat-o pe o scurtătură ce trecea peste un lan cultivat cu cartofi. Ca toţi copiii, Luther alerga înaintea tatălui său. Era tocmai pe vremea când înfloreau cartofii. Una dintre tulpini crescuse mai înaltă decât suratele ei. Luther s-a oprit privind-o, tatăl său l-a ajuns din urmă spunând

că floarea se legăna înainte şi înapoi. Băiatul îi spus: „Ea îmi vorbeşte în felul ei, tată". „Ei bine, povesteşte tatăl său, am crezut că băiatul aiurează, i-am spus să se grăbească şi am ajuns la vecin". Cât timp au stat în vizită, lui Luther îi era gândul doar la întoarcere. În sfârşit, către trei şi jumătate, au plecat către casă. Au trecut prin aceleaşi locuri, prin câmpul cu cartofi. Băiatul s-a repezit la aceeaşi floare. Vremea era liniştită, nu mişca nici o frunză. Când tatăl său l-a ajuns din urmă, băiatul stătea cu ochii ţintă la floarea ce a început din nou a se mişca încoace şi încolo, iar băiatul a zis: „Tată, aş vrea să rămân aici, Iisus îmi vorbeşte şi mă învaţă ce să fac". Tatăl său l-a dus acasă, silindu-l să-şi facă treburile ce le avea de făcut, trimiţându-l apoi la culcare. La scurt timp după aceea, l-a văzut pe băiat furişându-se pe scară spre a ieşi din casă. L-a trimis de trei ori înapoi în pat. La ora unsprezece, în acea seară, părinţii erau convinşi că băiatul adormise.

A doua zi dimineaţa, nici urmă de Luther. Tatăl s-a dus în căutarea lui şi l-a găsit pe câmp, învelit bine într-o cuvertură, dormind dus lângă tulpina florii de cartof. La deşteptare, i-a spus tatălui său: „Tată, Iisus a vorbit cu mine toată noaptea. Mi-a spus că trebuie să am grijă de acest bulb până la maturitate, să-l păstrez şi să-i plantez seminţele primăvara viitoare. Când se va dezvolta, va rodi un cartof care mă va face vestit în întreaga lume". Ceea ce s-a întâmplat întocmai.

Luther Burbank a procedat la fel cu un cactus. A cules unul cu fructul de soiul Barbarie, punându-l într-un recipient de sticlă spre a-l proteja. Timp de cinci luni şi jumătate, şi-a petrecut câte o oră aşezat în

fața cuștii și vorbind cu cactusul aproximativ cam așa: „Acum că te afli la adăpost, nu mai ai nevoie de țepi, lasă-i să cadă. După șase luni și jumătate, toți țepii căzuseră. Luther Burbank obținuse cactusul fără țepi.

Avea obiceiul să spună: „Da, vorbesc și lucrez cu Iisus și El vorbește cu mine, mă învață. El îmi spune ce trebuie să fac".

xxxxx

F.L. Rawson era unul din frații lui Sir Rawson-Rawson, unul din cei mai mari ingineri englezi. Ziarul *Daily Mail* i s-a adresat pentru o experiență creștină (Știința Creștină) și a făcut o treabă atât de remarcabilă încât toți au rămas uluiți. Iată începutul relatării sale: „Nu există nimic mai desăvârșit ca Dumnezeu în desăvârșita lume a lui Dumnezeu. Omul este întruchiparea lui, transmițând ideile lui Dumnezeu celor din jurul său cu ușurință și în perfectă ordine".

Într-o zi, ducându-mă în vizită la D. Rawson la Londra, stăteam la fereastră privind pe stradă. La Londra, de mulți ani, circulau niște trăsuri pe două roți trase de un singur cal. Ne uitam la lucrările de construcții de pe cealaltă parte a străzii. Un cal trăgând o trăsură cu două roți cobora strada. Deodată se opri, dând îndărăt. Căruțașul s-a dus în spate, apoi, fără ca măcar să-ți poți da seama ce se întâmplă, coșul căruței s-a ridicat brusc și toate pietrele s-au prăvălit peste căruțaș. D.Rawson a comentat astfel: „Numai Dumnezeu poate fi la mijloc". Căruțașul a ieși teafăr dintre pietre, fără nici o zgârietură.

Un alt fapt s-a petrecut în aceleaşi împrejurări. Calul nu a făcut decât ceea ce se aştepta de la el, dar stăpânul a început să-l bată. D. Rawson s-a mărginit să bată în geam spre a-i atrage atenţia căruţaşului. Calul a traversat numaidecât strada punând botul pe geam.

În timpul războiului din 1914, F. L. Rawson comanda o sută de oameni. Până la sfârşitul războiului nici unul din cei aflaţi sub comanda sa n-a fost nici măcar zgâriat, cu toate că participaseră la lupte grele. Rawson se bizuia pe această afirmaţie: „Nu există altceva în afară de Dumnezeu".

xxxxxx

Putem povesti la nesfârşit ceea ce se petrece când adoptăm o purtare justă faţă de orice. Dacă ne ferim de un lucru spunând că e imposibil, se va găsi numaidecât altcineva care să facă repede acel lucru. Aşa se întâmplă în toate cazurile.

Alexander Graham Bell este cel mai bun exemplu. Familia noastră îl cunoştea bine. Locuia la Jamestown, în statul New York. Mergea pe jos o sută de kilometri între Jamestown şi Bufallo spre a se întâlni cu tatăl meu şi cu cei doi fraţi ai săi, pe atunci mici bancheri în Bufallo. I-a rugat să-l împrumute cu 2000 de dolari pentru a putea asista la cursurile Insitutului Tehnic din Boston, să-şi perfecţioneze aparatul inventat şi să-l instaleze, în 1876, pe Câmpina Centenarului din Philadelphia. L-au împrumutat cu suma cerută. Când administratorii băncii au auzit de împrumut, i-au cerut tatălui şi unchilor mei dă-şi dea demisia, într-atât de

siguri erau că Bell nu va reuşi să inventeze telefonul. S-au montat cabine pe terenul Centenarului. Plătind un franc oamenii puteau intra în cabine spre a-şi chema prietenii aflaţi în alte cabine, vorbind între ei. Acest mic aparat a stârnit atâta interes încât a adus câştiguri mai mari decât a înregistrat întreaga Expoziţie a Centenarului.

Alexander Graham Bell avea o fire încântătoare. Dacă-i lipseau mereu banii, aceasta se întâmpla din pricina ajutoarelor pe care le dădea orbilor. De cum avea un bănuţ, îl cheltuia pentru ei.

xxxxxx

Dr. Norwood avea obiceiul să spună micii lui congregaţii că va face o mică plimbare prin pădurea din apropierea bisericii, unde se va întâlni cu Iisus.

Dr. Norwood oficia într-o bisericuţă din Noua Scoţie. Nu erau decât douăzeci şi nouă de pescari şi familiile lor în acel sat. Ştirea despre spusele lui s-a răspândit peste tot, ajungând şi la urechile noastre. Ne-am dus la faţa locului cu intenţia de a face fotografii. Le-am făcut cu un aparat Bell & Howell cu o lentilă obişnuită, şi păstrăm aceste fotografii.

Ceva mai târziu, dr. Norwood a fost mutat la biserica Sfântul Bartholomeu din New York. După numai cinci luni, biserica a devenit neîncăpătoare, trebuind să se instaleze megafoane afară pentru ca întreaga asistenţă să-l poată auzi.

În cursul unei slujbe de sfârşit de an, consacrată timp de o oră vindecărilor, Iisus a fost văzut după

altar, apoi traversând naosul principal al bisericii. Am vorbit cu mai mult de cinci sute de persoane ce se aflau de față şi care l-au văzut trecând. Iată şi îndrumarea pe care El a dat-o: „Pregătiți-vă să arătați iubire pentru întregul univers".

xxxxx

Chelaşii din India au o foarte frumoasă rugăciune în care veți vedea că nu se află nici o cerere.

„Eu trec astăzi peste toate încercările, rămânând cufundat în Dumnezeu şi în bogăția lui Dumnezeu. Christos-biruitorul este de față, contopit cu bogăția lui Dumnezeu în tot ce face în această zi. Acum ştiu că sunt copilul desăvârşit al lui Dumnezeu. În orice împrejurare, rămân cufundat în Dumnezeu şi în iubirea divină a lui Dumnezeu.

Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! Flacăra iubirii pătrunde în fiecare atom al ființei mele. Eu sunt acea flacără aurită a lui Dumnezeu. Revărs această flacără divină în întregul trup fizic. Christos-biruitorul este alături de mine. Dumnezeu este Tatăl meu.

Pace! Pace! Pace! Pretutindeni stăpâneşte marea pace a lui Dumnezeu".

CAPITOLUL XII

Credo

ȚELUL este Dumnezeu. Începeți ziua cu Dumnezeu, consacrându-i primul vostru gând în străfundul ființei voastre. Îngăduiți-mi să vă spun că țelul a fost de mult îndeplinit şi este stabilit pentru totdeauna. Toți sunteți divini. Imaginea Divină, Dumnezeu, Christos al lui Dumnezeu, Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie.

Mai precizez că nimeni şi nimic nu vă poate sili să vă gândiți la toate acestea. Trebuie să vină ca o ofrandă a liberului vostru arbitru, a Dumnezeului vostru interior.

Când Dumnezeu-Eu-Sunt este unit cu viața şi forța universală, şi când toate forțele se centrează pe întreaga mea natură, devin receptiv la desăvârşita energie a lui Dumnezeu şi o pot transmite tuturor formelor. Totul este atât de concret încât totul devine armonios şi desăvârşit. Eu ştiu că toate sunt în deplin acord cu viața infinită, cu libertatea şi cu pacea lui Dumnezeu.

Gândul mi se îndreaptă către Înțelepciunea, Inteligența infinită. Fiecare facultate a trupului meu poate fi exprimată prin gândurile mele şi întreaga umanitate poate face la fel.

Inima se umple de pace interioară, de iubire şi de bucuria lui Christos Biruitorul. Inima e deschisă de spre iubirea divină, care ştiu că umple toate inimile. Viața lui Dumnezeu îmbogățește fluxul meu sangvin şi îmi umple trupul de curățenia Vieții Divine.

Mă simt impregnat de viață după fiecare respirație. Plămânii absorb viața iar ea vitalizează fluxul sangvin.

Dumnezeu-stomacul-meu este energia digestivă a vieții inteligente şi atotputernice. Fiecare organ al corpului este îmbibat cu sănătate şi întregul organism funcționează perfect.

Ştiu că toate organele mele sunt străbătute de Inteligența Divină. Toate sunt conştiente de rolul lor şi funcționează împreună pentru sănătatea şi armonia întregului meu corp.

Dumnezeu-Eu-Sunt este energia ce umple întregul spațiu. Îmi trag permanent această energie din viața divină ce mă înconjoară.

Eu ştiu că Dumnezeu este această inteligență iubitoare şi nespus de înțeleaptă ce mă impregnează cu această viață divină. Înțeleg desăvârşita stăpânire a lui Dumnezeu, prezența Lui sălăşluieşte în forma mea trupească.

Îi aduc laude lui Dumnezeu pentru perfecțiunea lecuitoare a vieții. Totul este viață iar eu îngădui întregii vieți să se manifeste.

Christos biruitorul a spus: „Vorbele mele sunt duh şi viaţă", şi de asemeni: „Dacă cineva îmi ascultă vorbele, nu va vedea moartea niciodată".

Gândul Suprem este totul. Eu sunt Gândul Suprem. Eu sunt Înţelepciunea, Iubirea şi Puterea Supremă. Din adâncul inimii mele, înalţ glasul cu recunoştinţă, fericit că sunt Înţelepciunea sublimă şi fără de margini. Tânjesc să atrag către mine această înţelepciune spre a deveni conştient de Înţelepciunea infinită.

Amintiţi-vă că GÂNDURILE ŞI VORBELE ROSTITE SUNT LUCRURI.

Strigaţi-vă bucuria de a fi liberi, total eliberaţi de orice constrângeri. Apoi să ştiţi că sunteţi liberi şi că vă urmaţi calea în deplină libertate.

M-AM NĂSCUT DIN NOU ÎN PERFECTA STARE A GÂNDULUI SUPREM DE DUMNEZEU. EU SUNT DUMNEZEU.

Să mergem pretutindeni înţelegând că raţiunea de a fi constă în împărtăşirea bucuriei sufletului - Lumina Iubirii - semenilor noştri.

Aceasta reprezintă o nesperată favoare. Atât timp cât iradiem iubirea fără margini a lui Dumnezeu spre atâtea alte suflete, ne bucurăm împreună cu Duhul Sfânt.

Ne dovedim astfel dragostea faţă de întreaga umanitate. A vădi şi a cunoaşte toate acestea echivalează cu a vădi şi a cunoaşte pe Christos Biruitorul în omenire. Asta ne dă puterea de a vindeca şi înţelepciunea lui Iisus.

xxxxx

În timpul conferințelor din ultimii doi ani ai vieții sale, Spalding recita adesea un mic poem al lui John Gillepsie Magee, un pilot al Aviației Regale Canadiene doborât deasupra Angliei, la 11 decembrie 1941, la vârsta de nouăsprezece ani.

Cu puțin înaintea morții sale, John Magee i-a trimis mamei sale poemul intitulat *Zbor înalt*, ce a devenit repede cunoscut în întreaga lume, fiind socotit drept cel mai reuşit poem închinat celui de al Doilea Război Mondial.

Întrucât ținea mult la aceste versuri, credem că lui Spalding i-ar fi plăcut ca acest poem să fie inclus în acest volum. Iată-l reprodus mai jos:

ZBOR ÎNALT

Oh! Am depăşit hotarele mohorâte ale Pământului
Şi am dansat în înaltul cerului pe aripile argintii ale râsului.
M-am înălțat spre soare, am luat parte
La joaca dezmățată a norilor risipiți.
Am făcut sute de lucruri la care voi nici n-ați visat.
M-am răsucit, legănat, m-am dat peste cap
Sus în înalt, în tăcerea-nsorită.
Plutind, am fugărit vântul şuierător.
Mi-am îndreptat aparatul fierbinte printre
Săli aeriene fără temelie.

Din ce în ce mai sus în albastrul nebunesc
şi strălucitor,
Am petrecut înfiorat peste înălțimi
Măturate de vânt
Unde nicicând n-a zburat o ciocârlie sau un vultur.
Şi în timp ce, tainic, un gând revelator mi-a venit,
Am străbătut sanctuarele înalte ale văzduhului,
Am întins mâna şi am atins fața lui Dumnezeu.

Anexă

Originea religiilor. Rolul lui Iisus

În ajunul plecării noastre, în timp ce admiram frumusețea apusului de soare, cineva a întrebat: De câtă vreme există oare civilizația și religia? Au fost ele, într-adevăr, legate indisolubil de-a lungul mileniilor ?

Jast a răspuns: Totul depinde de ce înțelegeți prin religie. Dacă vă referiți la credințe, dogme, secte și, poate, la superstiții, atunci trebuie să știți că ele sunt destul de recente, nefiind mai vechi de douăzeci de mii de ani.

Dacă vorbiți însă de respectul pentru adevărata filozofie a vieții, pentru viața însăși și, prin urmare, pentru sublima puritate a lui Dumnezeu, marea Cauză creatoare, atunci aflați că acest sentiment a precedat întreaga istorie, toată mitologia și orice operă alegorică. Acesta se naște o dată cu apariția omului pe pământ, înainte ca puterea să fie preluată de regi și de împărați, înainte de impunerea ascultării față de regulile instituite de oameni.

În inima primului om domnea venerația cea mai arzătoare pentru sursa și frumusețea vieții. Frumusețea și adorația manifestate de acest suflet au strălucit fără să pălească vreme de mii de ani și vor continua să strălucească veșnic. La început, când omul și-a dat seama de viața lui, el îi cunoștea perfect sursa. El avea pentru ea cea mai înaltă venerație și această venerație o numiți acum Christos. Însă întunecatele cărări ale timpului i-au despărțit pe oameni în

nenumărate secte, credinţe şi dogme, până când a luat naştere un labirint foarte încâlcit de necredinţă şi superstiţie. Cine a provocat această destrămare? Dumnezeu sau omul? Cine este răspunzător de marele val al păcatelor şi de învrăjbirile cărora le-a dat naştere ?

Puneţi-vă această problemă a responsabilităţii şi reflectaţi asupra ei măcar o clipă. Şade cumva Dumnezeu undeva în cer şi contemplă de acolo, de sus, toate aceste neajunsuri? Îngreunează el, pe de o parte, condiţiile vieţii şi le uşurează, pe de alta? Îl laudă pe unul şi îl condamnă pe altul, îi întinde o mână de ajutor unuia şi îl calcă în picioare pe altul? Nicidecum! Dacă există cu adevărat un dătător de viaţă, el trebuie să fie atotputernic, atotştiutor, omniprezent - deasupra, în jurul, şi înăuntru a tot ce există. El îşi revarsă viaţa asupra tuturor, prin toţi, şi deasupra tuturor, căci altfel el n-ar fi adevărata sursă a întregii vieţi. Fără îndoială, există nenumărate forme diferenţiate. Dacă mergem înapoi, la origine, le vom înţelege scopul. Ansamblul lor formează un ciclu fără început şi fără sfârşit. Altfel, el nu ar avea nici bază logică, nici ipoteză, nici adevăr.

Cineva a întrebat: Încercaţi cumva să triumfaţi asupra morţii? Răspunsul a venit imediat: O! nu, noi o depăşim, lăsând viaţa să se exprime atât de intens, încât ignorăm moartea. Pentru noi nu există decât viaţă din abundenţă. Cei mai mulţi oameni fac o mare greşeală când încearcă să-şi ascundă religia în spatele unui văl sau al unei taine, în loc de a şi-o arăta deschis în marele spaţiu de sub soarele pur al lui Dumnezeu.

Altcineva a întrebat dacă Iisus locuia cu Maeştrii pe care îi cunoştea. Jast a răspuns: Nu, Iisus nu locuieşte cu noi. Însă El este atras spre noi prin gândurile noastre comune,

tot aşa cum este atras spre toţi cei care au gânduri comune cu el. Iisus, ca şi toate sufletele mari, nu rămâne pe pământ decât pentru a servi.

Jast a continuat: În timpul şederii sale în Arabia de Nord, Iisus a avut acces la o bibliotecă ale cărei cărţi fuseseră aduse din India, din Persia, şi din regiunea transhimalaiană. Acesta a fost primul lui contact cu doctrina secretă a fraternităţii. Această învăţătură a avut drept rezultat întărirea convingerii lui că adevărul mister al vieţii divine se exprimă prin Christosul din fiecare individ.

El a înţeles, mai cu seamă, că dacă voia să-l exprime pe deplin, trebuia să renunţe la orice formă de adoraţie, pentru a-l venera doar pe Dumnezeul care se exprimă prin om. Pentru a-şi întregi învăţătura, el a trebuit să se îndepărteze de maeştrii lui, chiar dacă acestora le-a părut rău. Aceasta nu l-a făcut să se oprească din drumul său, căci era devotat cu totul cauzei sale şi convins de serviciile incalculabile pe care le putea aduce omenirii.

El a avut viziunea unui om care ajunge la puterea sublimă a acestei imense prezenţe interioare, viziunea unui puternic fiu al lui Dumnezeu, care a căpătat pe deplin înţelepciunea divină. El a văzut cum omul se îmbogăţeşte atunci când răspândeşte bogăţiile tuturor comorilor lui Dumnezeu, când face să curgă izvorul Apelor Vii, şi îl exteriorizează pe Domnul în legea dragostei şi a înţelepciunii. Dacă un astfel de om ar trebuie să se încarneze pe pământ, ar trebui să se înfăţişeze cu toate aceste daruri de care ar trebui să se folosească. După aceea, el ar trebui să trăiască o viaţă sfântă cu aspiraţii pure, prin care să-şi facă cunoscute aceste daruri. Prezenţei manifeste a acestei vieţi i s-a dat numele de Christos.

Iisus afirma aşadar cu îndrăzneală, că în el, ca şi în fiecare dintre noi, se află Christos. Vocea din ceruri care l-a proclamat fiu preaiubit, a proclamat deopotrivă că toţi fiii lui Dumnezeu sunt moştenitori ai împărăţiei Lui, şi că toţi sunt fraţi. Această perioadă a fost marcată de botezul său. Spiritul a coborât din cer asupra lui, în chip de porumbel, şi a rămas în el. Iisus a spus, de asemenea, că toţi eram zei întrupaţi. El ne-a arătat că ignoranţa este cauza tuturor păcatelor. El a înţeles că pentru a aplica legea iertării, trebuie să se ştie că omul are puterea de a ierta toate păcatele, discordiile şi duşmăniile. Nu Dumnezeu este acela care iartă păcatele, căci Dumnezeu nu are nimic de-a face cu păcatele, cu bolile şi cu ura oamenilor. Omul este acela care le creează şi el singurul care are puterea de a le face să dispară, iertându-le.

Ignoranţa constă în nerecunoaşterea gândirii divine, în neacceptarea principiului creator în relaţiile sale cu omul. Putem poseda toate cunoştinţele intelectuale şi întreaga experienţă a problemelor lumii, dar dacă nu recunoaştem că substanţa vie a lui Dumnezeu, care dă viaţă fiinţei intime, este Hristos, atunci înseamnă că suntem cu totul ignoranţi cu privire la factorul cel mai important al vieţii noastre. Înseamnă că ne abatem de la aceste principii, dacă cerem unui părinte, cu desăvârşire drept şi uman, să vindece o boală sau să ierte un păcat.

Boala este consecinţa păcatului, iar iertarea este un factor important în procesul de vindecare. Boala nu este, aşa cum se crede în general, o pedeapsă trimisă de Dumnezeu. Ea apare din cauza neînţelegerii de către om a adevăratului său eu. Iisus a propovăduit că adevărul ne face liberi, iar doctrina sa a supravieţuit doctrinei învăţătorilor lui pentru că era pură.

Când Petru a spus că iertase de şapte ori, Iisus i-a răspuns că el ar ierta de şaptezeci de ori câte şapte, şi ar continua până când iertarea va cuprinde tot pământul. Pentru a ierta ura, el şi-a concentrat atenţia asupra iubirii, nu numai atunci când ura era în apropierea lui, ci şi atunci când o vedea manifestându-se în lumea din jur. Adevărul era pentru el o lumină individuală capabilă să călăuzească prin întuneric pe oricine ştie cum s-o folosească. El ştia că orice învingător se uneşte cu Domnul său pentru a ierta neîncetat păcatele şi a evita orice greşeală cu ajutorul adevărului. În felul acesta a fost el legat de lucrările Tatălui său. El a văzut şi a înţeles că acesta era singurul mijloc de a transforma lumea şi de a face ca pacea şi armonia să predomine printre oameni. Iată de ce a zis: „Dacă voi veţi ierta oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru ceresc vă va ierta greşelile voastre".

Pentru a înţelege pe deplin această afirmaţie, ar trebui poate să vă întrebaţi: „Cine este Tatăl"? Tatăl este Viaţa, Iubirea, Puterea şi Stăpânirea - toate atribute care aparţin copilului prin moştenire naturală. Aceasta este ceea ce a vrut să spună Pavel atunci când a scris că noi, împreună cu Christos, suntem moştenitori ai împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că unul posedă mai mult decât altul, că întâiul născut trebuie să primească cel mai mult şi că restul moştenirii să fie împărţit între ceilalţi copii. A fi moştenitor al împărăţiei împreună cu Christos, înseamnă a se bucura cu toţii, în egală măsură, de binefacerile împărăţiei lui Dumnezeu.

Unii ne acuză că vrem să fim egali cu Iisus. Ei nu înţeleg semnificaţia comunităţii de moştenire. Sunt sigur că nici unul dintre noi nu şi-ar permite să afirme că a atins, cu toată puritatea sa, acelaşi plan de iluminare ca acela al marelui Maestru. A moşteni împreună cu alţii, înseamnă a avea aceeaşi

putere, aceeaşi forţă, acelaşi grad de inteligenţă. În acelaşi timp, fiecare dintre noi înţelege integral adevărul promisiunii pe care Iisus a făcut-o fiecărui copil al lui Dumnezeu, şi anume că orice discipol adevărat participă cu acelaşi drept, ca şi el, la împărţirea darurilor divine.

Îl înţelegem acum foarte bine pe Iisus când spune: „Fiţi aşadar desăvârşiţi precum este şi Tatăl vostru ceresc". Acest suflet mare nu a cerut niciodată ucenicilor să facă un efort intelectual sau moral care i-ar fi depăşit. Urmărind perfecţiunea, el ştia că nu cere decât realizarea unui lucru posibil. Mulţi oameni s-au oprit la ideea că perfecţiunea Maestrului este inaccesibilă celorlalţi, fiindcă Maestrul este divin. În gândirea lor superficială, ei consideră că este cu totul inutil ca un alt membru al omenirii să încerce să facă aceleaşi lucruri minunate ca acelea săvârşite de Iisus. Potrivit părerii lor, pentru a făuri destinul unei vieţi, nimic nu este mai potrivit şi mai bun decât voinţa omenească. Învăţătura marelui Maestru în privinţa acestui subiect este cât se poate de limpede. Cu toate că la început este necesară oarecare voinţă omenească, aceasta nu joacă un rol esenţial în ansamblu. Inteligenţa divină este aceea care are aici un rol major. De câte ori nu vi s-a repetat: „Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va face liberi".

Transpuneţi învăţătura aceasta în lumea fizică din jurul nostru. Din clipa în care oamenii cunosc temeinic o lege fizică, ei se eliberează de lanţurile ignoranţei din domeniul acelei legi. Din clipa în care oamenii au aflat că pământul este rotund şi că se roteşte în jurul Soarelui, ei s-au eliberat de ideea învechită a unui pământ plat, şi a unui soare care răsare şi apune. De îndată ce oamenii se vor elibera de credinţa că ei sunt trupuri supuse legilor vieţii şi ale morţii, ei vor întrezări

că nu sunt nicidecum sclavii tuturor îngrădirilor omeneşti, şi că pot, dacă vor, să devină fii ai lui Dumnezeu. Din clipa în care îşi vor înţelege divinitatea, ei se vor elibera de toate aceste îngrădiri şi vor fi puşi în posesia forţei divine.

Omul ştie că divinitatea este locul în care fiinţa sa ia legătura, cel mai bine, cu Dumnezeu. El începe să înţeleagă că divinitatea este adevărata viaţă a tuturor oamenilor. Ea nu este introdusă în noi din afară. Idealurile pe care le întrezărim în viaţa altora prind rădăcini în propria noastră viaţă. Potrivit legii divine, ele se înmulţesc potrivit naturii lor. Atât timp cât vom crede în puterea păcatului şi în realitatea efectelor sale, propriile noastre vieţi vor fi supuse pedepsei păcatului. Pe măsură ce noi vom răspunde oricărui gând de discordie cu gânduri adevărate de dreptate, vom fi mai bine pregătiţi pentru a culege roadele unui mare ospăţ spiritual care va veni, în mod sigur, după vremea semănatului. Iertarea are aşadar un dublu efect. Ea îl eliberează atât pe cel care greşeşte cât şi pe cel care iartă, căci în spatele legii iertării există o iubire profundă şi strălucitoare, întemeiată pe un principiu. Această iubire doreşte să dăruiască din plăcerea de a dărui, fără ideea de a primi o altă recompensă, decât mulţumirea Tatălui din cuvintele: "Acesta este fiul meu prea iubit, în care îmi găsesc bucuria".

Ele sunt destinate atât nouă cât şi lui Iisus. Păcatele, bolile şi neînţelegerile voastre nu fac parte din Dumnezeu sau din adevărata voastră personalitate, după cum ciupercile parazite nu fac parte din plantele de care se prind. Acestea sunt excrescenţe false adunate pe corpul vostru, ca urmare a gândurilor voastre eronate. Ideea de boală şi boala se află într-un raport de cauză şi efect. Înlăturaţi, iertaţi cauza şi efectul va dispărea. Înlăturaţi ideile false, şi boala va pieri.

Aceasta este singura metodă de vindecare la care a recurs Iisus. El suprima imaginea falsă din conştiinţa bolnavului. În acest scop, el începea prin a-şi mări frecvenţa vibraţiilor propriului său corp, punând în contact gândurile sale cu Gândirea divină. El le menţinea ferm la unison cu ideea perfectă concepută de Duhul Sfânt pentru om. Corpul său vibra la unison cu Dumnezeu. El devenea atunci capabil să ridice la acelaşi nivel frecvenţa vibraţiilor trupurilor bolnavilor care veneau la el. În felul acesta a ridicat conştiinţa omului cu mâna uscată până la nivelul la care acest om a putut să înlăture din propria-i conştiinţă imaginea mâinii sale uscate. Atunci Iisus a putut să-i spună: "Întinde-ţi mâna". Omul a întins-o, şi mâna i s-a vindecat.

Ridicând nivelul vibraţiilor propriului său corp, şi reuşind să vadă perfecţiunea divină în toţi oamenii, el a fost în stare să le ridice pe cele ale bolnavului, până când din conştiinţa acestuia a fost suprimată imaginea imperfecţiunii. Vindecarea a fost instantanee şi iertarea a fost totală.

Veţi descoperi curând că dacă vă veţi concentra stăruitor gândurile spre Dumnezeu, veţi reuşi să ridicaţi frecvenţa vibraţiilor din corpul vostru până la nivelul la care ele se vor contopi armonios cu cele ale perfecţiunii divine. Atunci veţi fi una cu ea şi, în consecinţă, cu Dumnezeu. Veţi putea influenţa vibraţiile din corpurile oamenilor cu care veniţi în contact, în aşa fel ca aceştia să vadă perfecţiunea ca şi voi. Atunci veţi reuşi să vă îndepliniţi în întregime partea voastră de misiune divină.

Dacă, dimpotrivă, vedeţi imperfecţiunea, atunci coborâţi frecvenţa vibraţiilor până când veţi provoca imperfecţiunea. Veţi culege recolta din seminţele pe care le-aţi semănat.

Dumnezeu lucrează prin toți oamenii pentru a-şi împlini planul său perfect. Gândurile de iubire şi de vindecare care emană în mod continuu din inimile oamenilor constituie mesajul propriu al lui Dumnezeu adresat copiilor săi. Astfel sunt gândurile care mențin vibrațiile corpurilor noastre în contact cu vibrațiile divine, şi perfecte. Această sămânță este Cuvântul lui Dumnezeu care caută să pătrundă în orice inimă gata s-o primească, conştientă sau nu de natura sa divină. Când ne concentrăm total ideile asupra perfecțiunii divine concepute de Dumnezeu pentru fiecare, corpurile noastre vibrează armonios în acelaşi ritm cu Gândirea lui Dumnezeu.

Atunci primim moştenirea noastră divină. Pentru a obține o recoltă bogată de inteligență spirituală, noi trebuie să menținem continuu această stare. Gândurile noastre trebuie să se armonizeze cu gândurile perfecte ale lui Dumnezeu îndreptate spre om, fiul său iubit. Prin modul nostru de gândire, prin faptele şi cuvintele noastre, prin vibrațiile pe care le punem în mişcare în felul acesta, noi căpătăm puterea, fie de a deveni sclavi, fie, din contră, de a ne elibera şi de a ierta păcatele tuturor oamenilor.

Odată ce am hotărât să ne modelăm gândurile potrivit unei linii de conduită bine definite, vom observa, nu mult după aceea, că suntem sprijiniți de însuşi atotputernicia. Să ne impunem disciplinei necesare pentru a putea fi stăpâni pe gândurile noastre. Aceasta ne va face să ne bucurăm de privilegiul de a dispune de puterea care ne eliberează de sclavie prin intermediul gândirii divine.

Toate vindecările lui Iisus se bazează pe eliminarea cauzelor mentale. Noi, ceilalți, considerăm că este necesar să punem idealismul lui Iisus în practică. Dacă vom proceda

astfel, vom face ce ne-a spus el. Multe păcate dispar de îndată ce sunt proiectate primele raze de lumină în întunericul în care se concep. Altele sunt mult mai solid înrădăcinate în conştiinţă, şi în acest caz este nevoie de răbdare şi perseverenţă pentru a le elimina. Iubirea plină de compasiune reuşeşte întotdeauna să învingă, dacă îi deschidem larg porţile şi înlăturăm toate obstacolele din calea ei. Adevărata iertare ia naştere în inima individului. Ea aduce cu sine curăţenie şi binecuvântare pentru toată lumea.

Ea constă, în primul rând, dintr-o schimbare a ideilor. Dacă veţi înţelege că Dumnezeu este Gândirea Unică, pură şi sănătoasă, atunci veţi face un pas mare în direcţia integrării voastre în curentul ideilor pure. Rămâneţi ferm ancoraţi în adevărul că gândirea lui Hristos îşi găseşte un drum perfect prin noi. Această convingere vă va plasa în aceste curente de idei constructive şi armonioase. Menţineţi-vă permanent în fluxul ideilor de iubire pe care Dumnezeu îl îndreaptă spre copiii lui. Rezultatele nu vor întârzia şi veţi reuşi să vedeţi lumea, în noua lumină, ca pe un tot închegat de gânditori. Veţi şti atunci că gândirea este cel mai puternic mijloc de îndreptare din univers, mediatorul între spiritul divin şi bolile trupului.

Atunci când apare o dizarmonie, obişnuiţi-vă să vă îndreptaţi imediat spre gândirea lui Dumnezeu, împărăţia dinlăuntru vostru. Veţi intra imediat în legătură cu ideile divine şi veţi constata că iubirea lui Dumnezeu este totdeauna gata să-şi reverse balsamul vindecător peste cei care îl caută.

Scopul pe care îl urmăreşte Iisus este acela de a şterge din conştiinţa oamenilor ideea despre puterea păcatului şi realitatea consecinţelor lui. Izvorât din inima iubirii, el vine

pe pământ pentru a-i face pe oameni să înțeleagă relațiile dintre Dumnezeu şi ei. El recunoaşte deschis şi cu curaj că spiritul este singura putere. El proclamă supremația legii lui Dumnezeu. El îi învață pe oameni cum s-o aplice în orice împrejurare din viața lor, ştiind că ea îi va transforma pe oamenii neajutorați în ființe strălucitoare. El a făcut cunoscut astfel dreptul la sănătatea perfectă - împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Comentariile lui Iisus la Psalmul 23 al lui David

Această rugăminte fiind în asentimentul tuturor, Iisus a luat cuvântul şi a spus: Să ne oprim asupra rugăciunii lui David din psalmul 23: "Domnul este păstorul meu, eu nu voi duce lipsă de nimic". Veţi observa că nu e vorba de o rugăciune în care se cere ceva. Sensul ei adevărat implică ideea că Marele Principiu Unic ne conduce pe drumul pe care ar trebui să-l urmăm. El merge înaintea noastră şi ne ajută să evităm ocolişurile drumului. El alege drumul pentru noi, după cum păstorul alege locurile pe unde să-şi ducă oile sale supuse şi încrezătoare. Putem aşadar să spunem: "Când Tatăl nostru ne conduce, eu nu mă mai tem".

Păstorul cel bun cunoaşte locurile unde se găsesc cele necesare pentru oile sale. Putem repeta împreună cu David: "Nimic nu-mi poate lipsi", căci EU SUNT este apărat de orice rău.

El este înzestrat cu toate cele necesare naturii noastre fizice. Nu numai că vom fi hrăniţi bine pe păşunile verzi, dar vom avea din belşug şi din toate celelalte. Noi suntem încrezători în faptul că totul este pregătit dinainte pentru toate dorinţele noastre. Putem să lepădăm orice stare de oboseală şi să spunem o dată cu David: "El mă va conduce pe păşuni înverzite şi mă va călăuzi spre ape liniştite". Albastrul adâncurilor lor liniştite va aduce pacea în

spiritul nostru şi va face să se aştearnă calmul în conştiinţa noastră agitată.

Când trupul şi creierul se află în stare de repaus, inspiraţia cerească a Principiului Suprem ne inundă sufletele cu lumina pură a vieţii şi a puterii. Lumina noastră interioară străluceşte în splendoarea Domnului meu, Legea în care suntem strâns legaţi unii de ceilalţi. Această lumină strălucitoare a spiritului ne înnoieşte inteligenţa. Ne vom descoperi pe noi înşine, făcând una cu infinitul. Ştim că fiecare a primit de la Principiu misiunea de a manifesta perfecţiunea Principiului. În pacea sufletelor noastre ne vom regăsi pe noi înşine şi ne vom cunoaşte deplinătatea însuşirilor proprii. La toate acestea se referă versetele 3 şi 4: "Îmi înviorează sufletul şi mă povăţuieşte pe cărări drepte din pricina numelui său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrii morţii, nu mă tem de nici un rău".

Cum putem să ne mai temem în deplinătatea şi bunătatea acestui Principiu al lui Dumnezeu? În el ne odihnim natura noastră fizică, Dumnezeu aduce pacea în gândurile noastre, Dumnezeu ne linişteşte sufletele, Dumnezeu ne luminează pentru a-i ajuta pe ceilalţi.

Cu această pregătire interioară perfectă, ce împrejurări ar mai putea face să ne temem de efectele răului ce s-ar abate asupra noastră?

Dumnezeu este înlăuntrul fiecăruia dintre noi. El este un sprijin totdeauna prezent în vremuri de tulburare. În el trăim, evoluăm, şi ne aflăm viaţa. Noi spunem cu toţii într-un singur glas: "Totul este bine".

Acum fiecare poate să spună: "Iubirea lui Dumnezeu mă călăuzeşte direct la turmă. Îmi arată drumul cel bun, şi mă aduce din nou la el atunci când mă depărtez de turmă.

Puterea iubirii lui Dumnezeu mă atrage spre ce este bun pentru mine". Acum fiecare poate să spună împreună cu David: "Pentru că Tu eşti cu mine, toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie".

Primul pas ce trebuie făcut pe acest drum constă în a începe lucrul, în a înţelege adevărurile, adică faptele ştiinţifice fundamentale ce stau la baza întregii vieţi... şi în a găsi calea de a le realiza. Starea de iluminare şi de deschidere spirituală la care ajung cei care fac acest prim pas depăşesc atât de mult experienţele lor de până acum, încât aceştia se hotărăsc să meargă mai departe.

Atunci încep să se strecoare în sufletul lor îndoiala, teama şi descurajarea, iar înaintarea lor pare să fie încetinită. Ei se luptă cu toate aceste greutăţi care îi asaltează din toate părţile şi se pare că pierd terenul. Lupta pare prea grea pentru a fi câştigată de oameni.

Începeţi atunci să luaţi în seamă nereuşitele cu care vă confruntaţi. Veţi constata că pretutindeni copiii lui Dumnezeu mor şi că nimeni din generaţia voastră nu a reuşit să realizeze idealul meu de viaţă eternă, de pace, de armonie şi de perfecţiune. Voi spuneţi atunci că împlinirile nu pot veni decât după moarte şi abandonaţi lupta, considerând că este mult mai comod să vă lăsaţi târâţi în jos de torentul vieţii omeneşti.

Această situaţie reprezintă o dare înapoi în planul conştiinţei neamului omenesc. Şi iată că, din nou, un om înzestrat cu o remarcabilă inteligenţă şi înţelegere spirituală dă greş, atunci când ar fi putut reuşi. Conştiinţa de rasă a creat pentru omenire o legătură nouă, mai puternică şi mai tenace, din generaţie în generaţie, menită să-i apropie pe oameni mai mult.

Ce este de mirare că natura umană slăbeşte şi devine fragilă? Fiecare urmează exemplul celuilalt în veşnica moară a conformării. Orbii îi manevrează pe orbi şi cu toţii se afundă pas cu pas în uitare, în marea vâltoare în care nu numai trupul se ruinează şi piere, dar şi sufletul este măcinat de pietrele de moară ale înţelegerii şi greşelii omeneşti.

Înţelegeţi ca mine şi ca atâţia alţii că este cu mult mai uşor să vă rezolvaţi problemele într-o singură experienţă terestră, decât să acumulaţi la nesfârşit o conştiinţă rasială a binelui şi răului. Aceasta sfârşeşte prin a semăna cu o cochilie pe care experienţele succesive o îngroaşă, adăugând strat peste strat. În cele din urmă, va fi nevoie de eforturi supraomeneşti şi de un ciocan de fierar pentru a o sparge şi a elibera din ea adevăratul vostru Eu. Atâta timp cât nu veţi sparge această cochilie, veţi continua să fiţi neîncetat zbuciumaţi în aceeaşi vâltoare.

Prin eforturile voastre puteţi să vă eliberaţi îndeajuns pentru a vă arunca privirea asupra „marelui orizont". Dar şi în această situaţie voi abandonaţi în general lupta după primele rezultate la care ajungeţi. Viziunea voastră mentală rămâne clară, dar corpul vostru rămâne permanent prizonier în cochilia lui. Gândiţi-vă la puişorul nou născut, care abia şi-a scos capul din coajă. El trebuie să-şi continue lupta şi să se elibereze cu totul din vechea sa găoace, înainte de a putea să crească în noul mediu pe care îl percepe chiar din clipa când a făcut prima gaură în ea.

Oare viaţa unui om născut din Dumnezeu este dăruită pentru a fi trăită într-o scurtă existenţă omenească, prins fiind între pietrele de moară ale legilor, superstiţiilor şi regulilor stabilite de oameni? Şi ca să se lupte şaizeci sau poate şaptezeci de ani pentru a câştiga împărăţia cerului şi

glorioasa răsplată a muzicii de harpă şi a cântecelor de psalmi? Nimic din toate acestea nu-şi are o justificare logică, poate doar în minţile uşor de înşelat ale nefericiţilor de pe urma cărora s-a îmbuibat preoţimea din vremea mea.

Sunteţi cu totul orbi la faptul că, încă din copilărie, pe când lucram cu tatăl meu la bancul lui de dulgher, am înţeles că există o viaţă superioară. După această mare trezire, după această realizarea interioară, mi-au trebuit multe zile şi multe nopţi de luptă în adâncul inimii mele, în linişte şi izolare, pentru a-mi învinge egoismul. Voi nu sunteţi în stare să înţelegeţi că după această încercare a trebuit să trec prin experienţa cu mult mai gravă şi mai amară a contactului personal cu cei pe care îi iubeam, şi cărora voiam să le arăt lumina pe care o percepusem. Eu ştiam că această lumină atât de strălucitoare luminează drumul oricărui copil al lui Dumnezeu care vine pe lume.

Nu aţi înţeles deloc că am fost hărţuit de marea ispită de a continua meseria de dulgher, şi de a-mi trăi scurta viaţă hărăzită oamenilor ascultând de regulile impuse de autorităţi şi de cler, în loc de a alege viaţa spirituală. Pe aceasta am perceput-o doar prin străfulgerări, care mi-au permis să văd dincolo de mlaştina superstiţiei, discordiei şi neîncrederii.

Voi sunteţi cu totul străini de chinurile pe care le-am îndurat şi de injuriile cu care am fost copleşit în propria-mi familie, ca să nu mai pomenesc de răutăţile venite din partea celor cărora încercam să le arăt lumina. Voi nu aţi înţeles că pentru a putea trece prin aceste încercări, a trebuit să fiu susţinut de o voinţă mai puternică decât a mea. Voi nu puteţi cunoaşte decât o foarte mică parte din prefacerile, înfrângerile şi ispitele la care am fost supus. Nu vă puteţi

imagina felul în care am continuat să lupt în unele momente, cu pumnii crispați și dinții strânși, știind că lumina este acolo.

Cu toate acestea, se părea că abia se mai zărea o ultimă rază pâlpâind, stinsă uneori de vreo umbră. Chiar și atunci păstram în mine convingerea nestrămutată, sentimentul că în spatele umbrei lumina strălucea mereu la fel de vie. Mi-am urmat drumul, am îndepărtat întunericul și am văzut că lumina strălucește și mai tare după întunecarea ei vremelnică. Chiar și atunci când umbra a fost aceea a crucii, eu am putut să întrezăresc dincolo de ea trezirea definitivă a unei dimineți triumfătoare, încă de neînțeles pentru oamenii afundați în mlaștina fricii, îndoielii și superstiției.

Însăși forța acestei viziuni m-a determinat să beau paharul până la fund ca să cunosc pe viu, prin contact direct, lucrurile despre care vorbeam, adică să cunosc că omul își poate dovedi lui însuși - prin libertatea gândirii sale și puritatea aspirațiilor lui, asociate cu liberul arbitru al lui Dumnezeu - că Dumnezeu este divin și că omul, adevăratul său fiu, născut după chipul și asemănarea sa, este la fel caTatăl său.

Această divinitate este adevăratul Hristos pe care fiecare îl percepe și îl are în el însuși.

Acest Hristos adevărat este lumina care luminează fiecare copil care vine pe lume. Este Hristosul lui Dumnezeu Tatăl nostru, în care și prin care avem viață veșnică, lumina iubirii și adevărata fraternitate. Prin el, Dumnezeu și omul sunt într-adevăr Tată și Fiu.

În lumina acestei adevărate inteligențe, adică în lumina Adevărului, nu mai aveți nevoie de nimeni și de nimic; rămâneți singuri cu Dumnezeu. Extindeți această înțele-

gere adevărată la întregul Univers de forme manifestate. Cu facultățile creatoare pe care Dumnezeu vi le-a dăruit, veți împodobi aceste forme cu perfecțiunea pe care însuși Dumnezeu a conceput-o pentru ele și cu care El însuși le împodobește.

Cuprins

Schiță biografică 7

CAPITOLUL I
Fotografii ale unor evenimente
din trecut 13
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 18

CAPITOLUL II
Cunoaşte-te pe tine însuți 21
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 29

CAPITOLUL III
Există un Dumnezeu? 31
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 38

CAPITOLUL IV
Viața veşnică 41
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 59

CAPITOLUL V
Modelul divin 61
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 71

CAPITOLUL VI
Fiți conştienți că ştiți 74
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 83

CAPITOLUL VII
Realitatea 87
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 92

CAPITOLUL VIII
Biruința asupra morții 96
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 105

CAPITOLUL IX
Legea belşugului 107
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 111

CAPITOLUL X
Adevărul vă redă libertatea 113
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 123

CAPITOLUL XI
Oameni care au mers cu Maeştrii 125

CAPITOLUL XII
Credo 131

Anexă

Originea religiilor. Rolul lui Iisus 139

Comentariile lui Iisus la Psalmul 23 150

EDITURA HERALD
Şos. Ştefan cel Mare Nr.58, Bl.39, Apt.63
Bucureşti – Sector I
Tel.2107284; Tel/Fax 6192484
edituraherald@hotmail.com

Comanda 11/2003
Coli tipar: 10; Format: 16/54 x 84

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77